

WIJ WILLEM ALEXANDER,
BIJ DE GRATIE GODS,
KONING DER NEDERLANDEN,
PRINS VAN ORANJE-NASSAU,
ENZ. ENZ. ENZ.

Voorstel van wet
tot wijziging van enkele wetten van het Ministerie van Sociale Zaken en
Werkgelegenheid (Verzamelwet SZW 2016)

Allen die deze zullen zien of horen lezen, saluut! doen te weten:

Alzo Wij in overweging genomen hebben, dat het wenselijk is om enige wijzigingen in de
wetgeving op het terrein van het Ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid aan
te brengen;

Zo is het dat Wij, de Afdeling advisering van de Raad van State gehoord, en met
gemeen overleg der Staten-Generaal, hebben goedgevonden en verstaan, gelijk Wij
goedvinden en verstaan bij deze:

ARTIKEL I. ALGEMENE KINDERBIJSLAGWET

De Algemene Kinderbijslagwet wordt als volgt gewijzigd:

A

Aan artikel 7, zesde lid, aanhef, wordt onder vervanging van de punt aan het slot van
subonderdeel 4° door “; of” een subonderdeel toegevoegd, luidende:
5°. de verzekerde aantoon dat het kind een bij ministeriële regeling te bepalen school
bezoekt waarbij de afstand tussen het woonadres van de verzekerde of het woonadres
van de ander tot wiens huishouden het kind laatstelijk behoorde en de dichtstbijzijnde
school waar het onderwijs wordt aangeboden meer bedraagt dan een bij ministeriële
regeling te bepalen aantal kilometers, met dien verstande dat de afstandseis niet geldt
als het kind verplicht is gedurende het schooljaar meer dan drie nachten per
kalenderweek op een aan de school gelieerde locatie te overnachten.

B

In artikel 14, derde lid, vervalt de laatste zin.

C

In artikel 17h, vierde lid, wordt “, eerste” vervangen door: , eerste lid.

D

In artikel 25 vervallen het derde en vierde lid.

ARTIKEL II. ALGEMENE NABESTAANDENWET

De Algemene nabestaandenwet wordt als volgt gewijzigd:

A

In artikel 17, derde lid, wordt "eerste of tweede" vervangen door: eerste, tweede of vijfde.

B

In artikel 29a, zesde lid, vervalt ", de halfwees ten behoeve van wie de tegemoetkoming wordt ontvangen" en wordt ", de halfwees of" vervangen door: of.

C

In de artikelen 39, tweede en vijfde lid, en 68, tweede lid, vervalt ", halfwezenuitkering".

D

In artikel 67, negende lid, wordt "blijven de artikelen 17, tweede lid, en 25, tweede lid" vervangen door: blijft artikel 17, derde lid.

ARTIKEL III. ALGEMENE OUDERDOMSWET

De Algemene Ouderdomswet wordt als volgt gewijzigd:

A

In artikel 1, eerste lid, worden de onderdelen vanaf het als tweede onderdeel g geletterde onderdeel g tot en met j verletterd tot onderdelen h tot en met k.

B

In artikel 17c, zesde lid, vervalt ", halfwezenuitkering,".

C

In artikel 64b, tweede lid, wordt "Artikel 8, tweede en derde lid" vervangen door: Artikel 8, tweede tot en met vierde lid.

D

In artikel 64e wordt "Wet tot wijziging van de Algemene Ouderdomswet in verband met wijziging van de voorwaarden voor de vrijwillige verzekering over een achterliggende periode (Stb. PM)" telkens vervangen door: Wet van 26 november 2014 tot wijziging van de Algemene Ouderdomswet in verband met wijziging van de voorwaarden voor de vrijwillige verzekering over een achterliggende periode en wijziging van de Participatiewet in verband met wijziging van de berekening en de periodieke aanpassing van de bijstandsnormen voor pensioengerechtigden (Stb. 2014, 502).

ARTIKEL IV. ALGEMENE WET BESTUURSRECHT

In artikel 6 van Bijlage 2 bij de Algemene wet bestuursrecht vervalt in het onderdeel Wet arbeid vreemdelingen "met uitzondering van een besluit tot het opleggen van een bestuurlijk boete, en".

ARTIKEL V. ARBEIDSOMSTANDIGHEDENWET

De Arbeidsomstandighedenwet wordt als volgt gewijzigd:

A

In artikel 14, vijfde lid, en artikel 29a, derde lid, vervalt "of, bij het ontbreken daarvan, het sociaalfiscaalnummer".

B

In artikel 24, zesde lid, vervalt "of, bij het ontbreken daarvan, het sociaalfiscaalnummer,".

ARTIKEL VI. ARBEIDSTIJDENWET

In artikel 8:7, derde lid, van de Arbeidstijdenwet, vervalt "of, bij het ontbreken daarvan, het sociaal-fiscaalnummer".

ARTIKEL VII. BOEK 7 VAN HET BURGERLIJK WETBOEK

Boek 7 van het Burgerlijk Wetboek wordt als volgt gewijzigd:

A

In artikel 668, derde lid, wordt na de tweede zin een zin ingevoegd, luidende:
De vergoeding is verschuldigd vanaf een maand na de dag waarop de verplichting op grond van lid 1 is ontstaan.

B

Artikel 669, vierde lid, komt te luiden:

4. Tenzij schriftelijk anders is overeengekomen, kan de werkgever de arbeidsovereenkomst eveneens opzeggen in verband met of na het bereiken van de in artikel 7, onderdeel a, van de Algemene Ouderdomswet bedoelde leeftijd, of, indien voor de werknemer een afwijkende pensioenleeftijd geldt, in verband met of na het bereiken van die leeftijd, indien de arbeidsovereenkomst is aangegaan voor het bereiken van die leeftijd.

C

In artikel 669, vierde lid, wordt "aangegaan" vervangen door: ingegaan.

D

Artikel 671a wordt als volgt gewijzigd:

1. In het vijfde lid vervalt aan het slot van onderdeel b "en".
2. Aan het vijfde lid wordt onder vervanging van de punt aan het slot van onderdeel c door "; en" een onderdeel toegevoegd, luidende:
 - d. de arbeidsrelatie met personen die op basis van een arbeidsovereenkomst op de arbeidsplaatsen die vervallen werkzaam zijn en de in artikel 7, onderdeel a, van de Algemene Ouderdomswet bedoelde leeftijd hebben bereikt, heeft beëindigd.
3. Er wordt een lid toegevoegd, luidende:
 11. De toestemming, bedoeld in lid 1 of lid 2, wordt niet verleend als een opzegverbod als bedoeld in artikel 670, leden 1 tot en met 4 en 10, of een met deze opzegverboden naar aard en strekking vergelijkbaar opzegverbod in een ander wettelijk voorschrift geldt, tenzij redelijkerwijs mag worden verwacht dat het opzegverbod niet meer geldt binnen vier weken na de dagtekening van de beslissing op het verzoek. Dit lid is van overeenkomstige toepassing op de toestemming, bedoeld in artikel 671, lid 1, onderdeel h.

E

Aan artikel 671b, vierde lid, wordt toegevoegd: , tenzij het overleggen van deze verklaring in redelijkheid niet van de werkgever kan worden gevergd.

F

Artikel 673, zevende lid, onderdeel b, komt te luiden:

- b. geschiedt in verband met of na het bereiken van de in artikel 7, onderdeel a, van de Algemene Ouderdomswet bedoelde leeftijd, of, indien voor de werknemer een afwijkende pensioenleeftijd geldt, in verband met of na het bereiken van die leeftijd; of.

G

Artikel 673a, tweede lid, komt te luiden:

2. Lid 1 is niet van toepassing op de werkgever die minder dan 25 werknemers in dienst had in de tweede helft van het kalenderjaar voorafgaand aan het kalenderjaar:
 - a. waarin voor de werknemer, bedoeld in lid 1, een verzoek om toestemming als bedoeld in artikel 671a, of een verzoek om ontbinding als bedoeld in artikel 671b is ingediend; of
 - b. indien voor de beëindiging van een arbeidsovereenkomst een verzoek als bedoeld in onderdeel a, niet is vereist, waarin de arbeidsovereenkomst is opgezegd of van rechtswege eindigt en niet wordt voortgezet.

H

Artikel 673d, eerste lid, komt te luiden:

1. In afwijking van artikel 673, lid 2, kunnen onder bij regeling van Onze Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid te bepalen voorwaarden voor de berekening van de duur van de arbeidsovereenkomst maanden die gelegen zijn voor 1 mei 2013 buiten beschouwing worden gelaten, indien de arbeidsovereenkomst is geëindigd of niet is voortgezet wegens omstandigheden als bedoeld in artikel 669, lid 3, onderdeel a, die het gevolg zijn van een slechte financiële situatie van de werkgever, die minder dan 25

werknemers in dienst had in de tweede helft van het kalenderjaar voorafgaand aan het kalenderjaar:

- a. waarin het verzoek om toestemming, bedoeld in artikel 671a, of het verzoek om ontbinding, bedoeld in artikel 671b, wordt ingediend; of
- b. indien voor de beëindiging van de arbeidsovereenkomst een verzoek als bedoeld in onderdeel a, niet is vereist, waarin de arbeidsovereenkomst is opgezegd of van rechtswege eindigt en niet wordt voortgezet.

I

In artikel 677, zevende lid, wordt na "bedoeld in lid 1" ingevoegd: of in lid 4, laatste zin.

J

In artikel 682, eerste lid, onderdelen a en b, wordt na "artikel 669," ingevoegd: lid 1 of.

K

In artikel 682a, aanhef, wordt "onderdelen c en d" vervangen door: onderdelen d en e.

L

Artikel 686a, vierde lid, onderdeel a, komt te luiden:

- a. twee maanden na de dag waarop de arbeidsovereenkomst is geëindigd, indien het een verzoek op grond van de artikelen 672, lid 9, 677, 681, lid 1, onderdelen a, b en c, en 682, leden 1, 2 en 3, betreft;.

ARTIKEL VIII. FAILLISEMENTSWET

Artikel 40 van de Faillissementswet wordt als volgt gewijzigd:

- 1. Aan het eerste lid wordt een zin toegevoegd, luidende:

In afwijking van artikel 671 van Boek 7 van het Burgerlijk Wetboek kan de curator de arbeidsovereenkomst rechtsgeldig opzeggen, indien de opzegging geschiedt ten gevolge van faillissement van de werkgever.

- 2. Aan het vierde lid wordt toegevoegd: op de opzegging van de arbeidsovereenkomst door de curator, bedoeld in het eerste lid, tweede zin.

ARTIKEL IX. KADERWET SZW-SUBSIDIES

De Kaderwet SZW-subsidies wordt als volgt gewijzigd:

A

Artikel 3, tweede lid, vervalt onder vernummering van het derde, vierde en vijfde lid tot het tweede, derde en vierde lid.

B

In artikel 9 wordt "artikel 3, derde lid" vervangen door: artikel 3, tweede lid.

ARTIKEL X. PARTICIPATIEWET

De Participatiewet wordt als volgt gewijzigd:

A

In artikel 7, eerste lid, vervalt onderdeel d, onder vervanging van de puntkomma aan het slot van onderdeel c door een punt.

B

Na artikel 19 wordt in hoofdstuk 3, paragraaf 2, een artikel ingevoegd, luidende:

Artikel 19a Kostendelende medebewoner

1. In deze paragraaf wordt onder kostendelende medebewoner verstaan de persoon van 21 jaar of ouder die in dezelfde woning als de belanghebbende zijn hoofdverblijf heeft en die niet:

- a. de echtgenoot van belanghebbende is,
 - b. op basis van een schriftelijke overeenkomst met de belanghebbende, waarbij een commerciële prijs is overeengekomen, als verhuurder, huurder, onderverhuurder, onderhuurder, kostgever of kostganger, niet zijnde een bloed- of aanverwant in de eerste of tweede graad van de belanghebbende, in dezelfde woning als de belanghebbende zijn hoofdverblijf heeft,
 - c. op basis van een schriftelijke overeenkomst met een derde, waarbij een commerciële prijs is overeengekomen, als huurder, onderhuurder of kostganger in dezelfde woning als de belanghebbende zijn hoofdverblijf heeft, mits hij de overeenkomst heeft met dezelfde persoon als met wie de belanghebbende een schriftelijke overeenkomst heeft, waarbij een commerciële prijs is overeengekomen, als huurder, onderhuurder of kostganger, of
 - d. onderwijs volgt waarvoor aanspraak op studiefinanciering kan bestaan op grond van de Wet studiefinanciering 2000 en op enig moment tijdens dat onderwijs gelet op zijn leeftijd in aanmerking kan komen voor die studiefinanciering, de persoon die onderwijs volgt waarvoor aanspraak kan bestaan op een tegemoetkoming op grond van hoofdstuk 4 van de Wet tegemoetkoming onderwijsbijdrage en schoolkosten, en de persoon die een beroepsopleiding als bedoeld in artikel 7.2.2, eerste lid, onderdelen a tot en met e, van de Wet educatie en beroepsonderwijs in de beroepsbegeleidende leerweg volgt.
2. Voor de toepassing van het eerste lid, onderdelen b en c, legt de belanghebbende op verzoek van het college de schriftelijke overeenkomst over en toont hij de betaling van de commerciële prijs aan door het overleggen van de bewijzen van betaling.

C

Artikel 20 wordt als volgt gewijzigd:

1. In het eerste lid, onderdeel c, en het tweede lid, onderdeel c, vervalt "die niet met een of meer andere meerderjarige personen dan de echtgenoot in dezelfde woning hun hoofdverblijf hebben, en" en wordt na "21 jaar of ouder" ingevoegd: , zonder kostendelende medebewoners.
2. Het derde lid vervalt.

D

Artikel 21 wordt als volgt gewijzigd:

1. In onderdeel a wordt "die niet met een of meer meerderjarige personen in dezelfde woning zijn hoofdverblijf heeft" vervangen door: zonder kostendelende medebewoners.
2. In onderdeel b vervalt "die niet met een andere meerderjarige persoon dan de echtgenoot in dezelfde woning hun hoofdverblijf hebben, en" en wordt na "pensioengerechtigde leeftijd" ingevoegd: , zonder kostendelende medebewoners.

E

Artikel 22 wordt als volgt gewijzigd:

1. In onderdeel a wordt "die niet met een of meer meerderjarige personen in dezelfde woning zijn hoofdverblijf heeft" vervangen door: zonder kostendelende medebewoners.
2. In onderdeel b vervalt "die niet met een andere meerderjarige persoon dan de echtgenoot in dezelfde woning hun hoofdverblijf hebben, en" en wordt na "hebben bereikt" ingevoegd: , zonder kostendelende medebewoners.
3. In onderdeel c vervalt "die niet met een andere meerderjarige persoon dan de echtgenoot in dezelfde woning hun hoofdverblijf hebben, en" en wordt na "nog niet heeft bereikt" ingevoegd: , zonder kostendelende medebewoners.

F

Artikel 22a komt te luiden:

Artikel 22a Kostendelersnorm

1. Indien de belanghebbende van 21 jaar of ouder een of meer kostendelende medebewoners heeft, is de norm per kalendermaand voor de belanghebbende:

$$\frac{(40\% + A \times 30\%)}{A} \times B$$

Hierbij staat:

- A voor het aantal kostendelende medebewoners plus de belanghebbende en zijn echtgenoot van 21 jaar of ouder indien hij gehuwd is; en
 - B voor de rekennorm, bedoeld in artikel:
 - a. 21, onderdeel b, indien de belanghebbende jonger dan de pensioengerechtigde leeftijd is;
 - b. 22, onderdeel c, indien de belanghebbende jonger dan de pensioengerechtigde leeftijd is en zijn echtgenoot de pensioengerechtigde leeftijd heeft bereikt;
 - c. 22, onderdeel b, indien de belanghebbende de pensioengerechtigde leeftijd heeft bereikt.
2. De norm voor gehuwden, op wie het eerste lid van toepassing is, is gelijk aan de som van de normen, bedoeld in dat lid, die voor ieder van de rechthebbende echtgenoten afzonderlijk van toepassing is.
 3. Voor rechthebbende gehuwden, waarvan een echtgenoot 18, 19 of 20 jaar is en de andere echtgenoot 21 jaar of ouder is, met een of meer kostendelende medebewoners, is de norm per kalendermaand:
 - a. indien ze een of meer ten laste komende kinderen hebben: € 512,65 plus de op basis van dit artikel van toepassing zijnde norm voor de echtgenoot van 21 jaar of ouder,
 - b. indien ze geen ten laste komende kinderen hebben: € 237,61 plus de op basis van dit artikel van toepassing zijnde norm voor de echtgenoot van 21 jaar of ouder.

G

Na artikel 22a wordt een artikel ingevoegd, luidende:

Artikel 22b Afwijking normen 2015

1. In afwijking van deze paragraaf is voor belanghebbenden de norm per kalendermaand, indien het betreft:

a. gehuwden met een of meer ten laste komende kinderen die naast de echtgenoot nog met een of meer andere meerderjarige personen die op grond van artikel 22a tot het eerste lid van dat artikel worden gerekend in dezelfde woning hun hoofdverblijf hebben, en waarvan een echtgenoot 18, 19 of 20 jaar is en de andere echtgenoot 21 jaar of ouder:

1°. van 1 januari 2015 tot 1 juli 2015: € 511,68 plus de op basis van artikel 22a van toepassing zijnde norm voor de echtgenoot van 21 jaar of ouder,

2°. van 1 juli 2015 tot 1 januari 2016: € 512,65 plus de op basis van artikel 22a van toepassing zijnde norm voor de echtgenoot van 21 jaar of ouder;

b. een alleenstaande die de pensioengerechtigde leeftijd heeft bereikt en die met een of meer meerderjarige personen in dezelfde woning zijn hoofdverblijf heeft, maar waarbij geen van die meerderjarige personen op grond van artikel 22a tot het eerste lid van dat artikel worden gerekend:

1°. van 1 januari 2015 tot 1 juli 2015: € 1.077,63,

2°. van 1 juli 2015 tot 1 januari 2016: € 1.079,78.

2. Dit artikel vervalt met ingang van 1 juli 2016.

H

Artikel 24 komt te luiden:

Artikel 24 Afwijking norm gehuwden

Voor gehuwden waarvan een echtgenoot geen recht op algemene bijstand heeft, zonder een of meer kostendelende medebewoners, is voor de rechthebbende echtgenoot de norm gelijk aan 50% van de norm die voor hem zou gelden als hij gehuwd zou zijn met een rechthebbende echtgenoot van zijn leeftijd.

I

Artikel 31 wordt als volgt gewijzigd:

1. In het tweede lid vervalt onderdeel w, onder verlettering van de onderdelen x tot en met z tot onderdelen w tot en met y.

2. In het vijfde lid wordt "onder vernummering van het zesde en zevende lid tot vierde en vijfde lid" vervangen door: onder vernummering van het zesde, zevende en achtste lid tot vierde, vijfde en zesde lid.

J

In artikel 33, vierde lid, vervalt ", eerste tot en met derde lid".

K

Het opschrift van paragraaf 4.1 komt te luiden:

4.1 Aanvullende inkomensondersteuning.

L

Artikel 36a vervalt.

M

In artikel 38, eerste lid, wordt na "21" ingevoegd: , 22a, derde lid,.

N

Artikel 40 wordt als volgt gewijzigd:

1. Het eerste lid komt te luiden:

1. Het recht op bijstand bestaat jegens het college van de gemeente waar de belanghebbende woonplaats heeft als bedoeld in de artikelen 10, eerste lid, en 11 van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek. Bij algemene maatregel van bestuur kan worden bepaald dat bijstand aan een belanghebbende die niet is ingeschreven als ingezetene met een woonadres of briefadres in de basisregistratie personen wordt verleend door het college van een bij die maatregel aan te wijzen gemeente.

2. Het tweede lid vervalt onder vernummering van het derde tot en met zesde lid tot tweede tot en met vijfde lid.

3. In het vierde lid (nieuw) wordt "derde lid" vervangen door: tweede lid.

4. In het vijfde lid (nieuwe) wordt "vijfde lid" vervangen door: vierde lid.

O

In artikel 46, tweede lid, wordt "en de koopkrachttegemoetkoming, bedoeld in artikel 36a, zijn" vervangen door: is.

P

Artikel 47a, tweede lid, vervalt, onder vernummering van het derde lid tot het tweede lid.

Q

Artikel 47b wordt als volgt gewijzigd:

1. Het tweede lid vervalt.

2. De aanduiding "1." voor het eerste lid vervalt.

R

In artikel 47c, negende lid, wordt de zinsnede " nadat het zesde lid toepassing heeft gevonden" vervangen door: nadat het achtste lid toepassing heeft gevonden.

S

Artikel 53a wordt als volgt gewijzigd:

1. In het tweede lid wordt "aantal meerderjarige personen" vervangen door: aantal kostendelende medebewoners als bedoeld in artikel 19a.

2. Het derde lid wordt als volgt gewijzigd:

- a. In de aanhef wordt "aantal meerderjarige personen" vervangen door: aantal kostendelende medebewoners als bedoeld in artikel 19a.
- b. In onderdeel a wordt "22a, tweede lid," vervangen door: 22a, eerste lid,.

T

Aan artikel 60c wordt onder vervanging van de punt aan het slot door een komma, toegevoegd: voor zover deze medewerking leidt tot gehele of gedeeltelijke kwijtschelding van deze vordering.

U

Artikel 73 wordt als volgt gewijzigd:

1. In het opschrift wordt "Toetsingscommissie aanvullende uitkeringen Participatiewet" vervangen door: Toetsingscommissie vangnet Participatiewet.
2. In het eerste en tweede lid wordt "toetsingscommissie aanvullende uitkeringen Participatiewet" vervangen door: toetsingscommissie vangnet Participatiewet.

V

Artikel 74 wordt als volgt gewijzigd:

1. Het opschrift komt te luiden:

Artikel 74. Vangnetuitkering.

2. In het eerste lid wordt "het toekennen van algemene bijstand, uitkeringen of inkomensvoorzieningen als bedoeld in artikel 69, eerste lid" vervangen door "het toekennen van algemene bijstand, loonkostensubsidies of uitkeringen als bedoeld in artikel 69, eerste lid" en wordt "een incidentele of meerjarige aanvullende uitkering" vervangen door: een vangnetuitkering.
3. In het tweede lid wordt "aanvullende uitkeringen" vervangen door: vangnetuitkeringen.
4. In het derde lid wordt "toetsingscommissie aanvullende uitkeringen Participatiewet" vervangen door: toetsingscommissie vangnet Participatiewet.
5. In het vierde lid wordt "een meerjarige aanvullende uitkering" vervangen door: een vangnetuitkering.
6. Het vijfde lid komt te luiden:
 5. Onze Minister kan een vangnetuitkering verminderen, intrekken of weigeren indien:
 - a. hij het college een aanwijzing heeft gegeven als bedoeld in artikel 76, eerste lid; of
 - b. het college in strijd handelt met een wettelijk voorschrift dat betrekking heeft op de vangnetuitkering of met een voorwaarde die aan het besluit tot verlening van een vangnetuitkering is verbonden.
7. Het zesde lid wordt als volgt gewijzigd:
 - a. In onderdeel a wordt "aanvullende uitkering" vervangen door: vangnetuitkering.
 - b. In onderdeel d wordt "toetsingscommissie aanvullende uitkeringen Participatiewet" vervangen door: toetsingscommissie vangnet Participatiewet.
8. In het zevende lid vervalt "en de termijn waarbinnen op dat verzoek wordt beslist".

W

In artikel 75, onderdeel c, wordt "de incidentele aanvullende uitkering en de meerjarige aanvullende uitkering" vervangen door: de vangnetuitkering.

X

Aan hoofdstuk 7A wordt een artikel waarvan de nummering aansluit op het laatste artikel van dat hoofdstuk toegevoegd, luidende:

Artikel 78#

1. Op de persoon die op de dag voor inwerkingtreding van artikel IX, onderdeel B, van de Verzamelwet SZW 2016, recht heeft op algemene bijstand:
 - a. blijven de artikelen 20 tot en met 22a, 24, 33, vierde lid, en 53a, tweede en derde lid, zoals die luiden op die dag van toepassing; en
 - b. is artikel 19a niet van toepassing;gedurende zes maanden na de datum van inwerkingtreding voor zover toepassing van dit artikel tot een hoger bedrag aan algemene bijstand leidt.
2. Indien het netto minimumloon wijzigt met ingang van 1 januari 2016, worden bij de toepassing van het eerste lid, de normen, genoemd in de in het eerste lid, onderdeel a, genoemde artikelen 20 tot en met 22a, toegepast, zoals ze zouden luiden na herziening met het percentage van deze wijziging.

ARTIKEL XI. REMIGRATIEWET

De Remigratiewet wordt als volgt gewijzigd:

A

Artikel 2 komt te luiden:

Artikel 2

Indien een tot de doelgroep behorende persoon in het bezit is van de Nederlandse nationaliteit en niet de nationaliteit bezit van het bestemmingsland, doet hij al hetgeen wat in redelijkheid mogelijk is, om de nationaliteit van het bestemmingsland met bekwame spoed te verkrijgen en dit in een schriftelijke verklaring vast te leggen.

B

Artikel 2a wordt als volgt gewijzigd:

1. In het eerste, tweede, derde en vierde lid wordt "artikel 2, onderdeel b" vervangen door: artikel 2.
2. Onder vernummering van het vijfde lid tot het zevende lid worden twee leden ingevoegd, luidende:
 5. Indien de verkrijging van de nationaliteit van het bestemmingsland, bedoeld in het vierde lid, niet heeft geleid tot verlies van het Nederlanderschap, is de remigrant verplicht binnen zes maanden na verkrijging van de nationaliteit van het bestemmingsland afstand te doen van het Nederlanderschap en de bewijsstukken hiervan onverwijld aan de Sociale verzekeringsbank te zenden.
 6. De Sociale verzekeringsbank kan de termijn, bedoeld in het vijfde lid, verlengen met drie maanden voor zover toepassing, gelet op het belang dat het vijfde lid beoogt te beschermen, zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.
3. In het zevende lid (nieuw) wordt "eerste en derde lid" vervangen door: eerste, derde, vijfde en zesde lid.

C

Aan artikel 2b, eerste lid, wordt onder vervanging van de punt aan het slot van onderdeel j door een puntkomma een onderdeel toegevoegd, luidende:
k. afstand te doen van het Nederlanderschap indien hij op het moment van de aanvraag reeds de nationaliteit bezit van het bestemmingsland en tevens Nederlander is.

D

In artikel 6c, eerste lid, onderdeel d, wordt "artikel 2, onderdeel b" vervangen door: artikel 2.

E

Artikel 12 komt te luiden:

Artikel 12

De verplichting, genoemd in artikel 2a, vijfde lid, is niet van toepassing op de remigrant die voor de dag van inwerkingtreding van artikel X, onderdeel B, van de Verzamelwet SZW 2016 een aanvraag tot toekenning van remigratievoorzieningen overeenkomstig artikel 2b heeft ingediend of voor die dag is geremigreerd.

ARTIKEL XII. TOESLAGENWET

De Toeslagenwet wordt als volgt gewijzigd:

A

Artikel 5, vierde lid, komt te luiden:

4. Indien de uitkering op grond van de Werkloosheidswet is verminderd omdat de betrokkene in een kalenderweek minder beschikbaar voor arbeid is dan zijn gemiddeld aantal arbeidsuren per kalenderweek, en er een inkomen als bedoeld in artikel 1b, vijfde lid, van de Werkloosheidswet, is berekend, wordt voor de toepassing van deze wet en de daarop berustende bepalingen de uitkering op grond van de Werkloosheidswet in aanmerking genomen alsof die vermindering niet heeft plaatsgevonden.

B

Na artikel 44d wordt een artikel ingevoegd, luidende:

Artikel 44e

1. Artikel 5, vierde lid, zoals dit luidde op 30 juni 2015, blijft van toepassing op een uitkering op grond van de Werkloosheidswet waarvan de eerste werkloosheidsdag is gelegen voor 1 juli 2015.
2. Het eerste lid is niet van toepassing op een uitkering op grond van de Werkloosheidswet, die op grond van artikel 130z, tweede lid, of artikel 130aa, eerste lid, van de Werkloosheidswet is omgezet.

ARTIKEL XIII. VERZAMELWET SZW 2015

Artikel VIC van de Verzamelwet SZW 2015 vervalt.

ARTIKEL XIV. WERKLOOSHEIDSWET

De Werkloosheidswet wordt als volgt gewijzigd:

A

Artikel 1b wordt als volgt gewijzigd:

1. In het vijfde lid wordt na "C voor het dagloon waarnaar de uitkering zou zijn berekend indien dat niet gemaximeerd zou zijn op het in artikel 17, eerste lid, van de Wet financiering sociale verzekeringen bedoelde bedrag" ingevoegd:, dan wel voor de uitkering, bedoeld in artikel 64, eerste lid, onderdeel b, zonder de maximering, bedoeld in artikel 64, vierde en zevende lid, gedeeld door 21,75 als de uitkering betrekking heeft op een periode die aanvangt op de eerste dag en eindigt op de laatste dag van een kalendermaand, dan wel gedeeld door het aantal dagen, bedoeld in artikel 64, zevende lid.
2. In het zesde lid vervalt "en hoofdstuk IV".

B

In artikel 20, eerste lid, onderdeel c, wordt na "de werknemer" ingevoegd: niet meer werkloos is omdat hij.

C

Artikel 36 wordt als volgt gewijzigd:

1. Onder vernummering van het tweede tot en met zevende lid tot het derde tot en met achtste lid, wordt een lid ingevoegd, luidende:
2. Een uitkering die onverschuldigd aan de werkgever is betaald, wordt door het UWV van de werkgever teruggevorderd, indien de werknemer recht heeft op loon over de uren waarop de onverschuldigd betaalde uitkering betrekking had.
2. In het vierde en vijfde lid (nieuw) wordt "tweede lid" vervangen door: derde lid.

D

In artikel 36a, eerste lid, wordt "eerste lid" vervangen door: eerste en tweede lid.

E

Artikel 42b, eerste lid, komt te luiden:

1. Indien het recht op uitkering is geëindigd en vervolgens een nieuw recht op uitkering is ontstaan, zonder dat aan de voorwaarde, bedoeld in artikel 42, tweede lid, onderdeel a of b, wordt voldaan, dan wordt de duur van dat nieuwe recht verlengd met:
 - a. de resterende duur van het beëindigde recht, indien de werknemer over ten minste drie maanden een uitkering heeft ontvangen op grond van dat beëindigde recht;
 - b. de duur van het beëindigde recht waarop drie maanden in mindering worden gebracht, indien de werknemer over minder dan drie maanden een uitkering heeft ontvangen op grond van dat beëindigde recht.

F

In artikel 42d, eerste lid, wordt de zinsnede "zou hebben bestaan op grond van artikel 42, tweede lid" vervangen door: zou hebben bestaan op grond van artikel 42, zesde lid".

G

Artikel 64 wordt als volgt gewijzigd:

1. In het eerste lid, aanhef, wordt "Het recht op uitkering op grond van dit hoofdstuk omvat:" vervangen door: Het recht op uitkering op grond van dit hoofdstuk wordt per kalendermaand berekend en omvat:.
2. In het vierde lid wordt na "bedraagt de uitkering per kalendermaand" ingevoegd: , zonder verrekening van inkomen als bedoeld in artikel 65,.
3. Het zevende en achtste lid komen te luiden:
 7. Indien het loon, bedoeld in het eerste lid, onderdelen a en b, betrekking heeft op een periode die niet aanvangt op de eerste dag van een kalendermaand of niet op de laatste dag van een kalendermaand eindigt, bedraagt de uitkering in die kalendermaand, zonder verrekening van inkomen als bedoeld in artikel 65, ten hoogste 100/108 deel van anderhalf maal het bedrag, bedoeld in artikel 17, eerste lid, van de Wet financiering sociale verzekeringen, vermenigvuldigd met 21,75 maal het verschil tussen enerzijds het totale aantal dagen in die kalendermaand en anderzijds het aantal dagen in die kalendermaand voordat voornoemde periode is aangevangen of nadat voornoemde periode is geëindigd, gedeeld door het totaal aantal dagen in die kalendermaand. Bij het bepalen van het aantal dagen in een kalendermaand worden de zaterdagen en zondagen buiten beschouwing gelaten.
 8. Indien de vakantiebijslag, bedoeld in het eerste lid, onderdeel c, betrekking heeft op een periode die niet aanvangt op de eerste dag van een kalendermaand of niet op de laatste dag van een kalendermaand eindigt, bedraagt de uitkering in die kalendermaand, zonder verrekening van inkomen als bedoeld in artikel 65, ten hoogste 100/108 deel van anderhalf maal het bedrag, bedoeld in artikel 17, eerste lid, van de Wet financiering sociale verzekeringen, vermenigvuldigd met 21,75 maal het verschil tussen enerzijds het totale aantal dagen in die kalendermaand en anderzijds het aantal dagen in die kalendermaand voordat voornoemde periode is aangevangen of nadat voornoemde periode is geëindigd, gedeeld door het totaal aantal dagen in die kalendermaand. Bij het bepalen van het aantal dagen in een kalendermaand worden de zaterdagen en zondagen buiten beschouwing gelaten.
4. Er wordt een lid toegevoegd, luidende:
 10. Indien de werkgever over de periode als bedoeld in het eerste lid, loon, vakantiegeld of vakantiebijslag aan de werknemer heeft betaald dan wel een bedrag in verband met de dienstbetrekking met de werknemer aan een derde heeft betaald, wordt dat inkomensbestanddeel toegerekend aan een periode voorafgaand aan voornoemde periode, indien de werknemer of die derde over die voorafgaande periode een vordering tot betaling van dat inkomensbestanddeel heeft op de werkgever.

H

Artikel 65 komt te luiden:

Artikel 65

1. Indien de verplichting tot betaling van het loon, bedoeld in artikel 64, eerste lid, onderdeel b, door het UWV is overgenomen en de werknemer geniet inkomen in een

kalendermaand, wordt de op grond van artikel 64, eerste lid, onderdeel b, vierde of zevende lid, vastgestelde uitkering vermenigvuldigd met de uitkomst van $(A-B)/A$.

Hierbij staat:

A voor de uitkering per kalendermaand indien die niet zou zijn gemaximeerd op grond van artikel 64, vierde of zevende lid; en

B voor het inkomen in een kalendermaand.

2. Indien de berekening, bedoeld in het eerste lid, leidt tot een negatief bedrag, wordt de uitkering op nihil gesteld.

I

In artikel 68, eerste lid, wordt na "19, eerste lid, onderdelen e tot en met m, derde lid, vijfde lid en zevende tot en met tiende lid," ingevoegd: 20, eerste lid, onderdeel c,.

J

Artikel 130cc, eerste lid, komt te luiden:

1. Deze wet en de daarop berustende bepalingen zoals deze luiden op de dag voor de inwerkingtreding van artikel XXVI, onderdeel S, van de Wet werk en zekerheid, blijven van toepassing op een recht op uitkering op grond van hoofdstuk IV indien de dag vanaf welke een werkgever verkeert in een toestand als bedoeld in artikel 61 is gelegen voor de dag van inwerkingtreding van artikel XXVI, onderdelen V, X en Y, van de Wet werk en zekerheid.

K

Aan hoofdstuk XB wordt een artikel toegevoegd, luidende:

Artikel 130ee

Artikel 42b, eerste lid, vindt geen toepassing voor zover het eerdere recht was geëindigd op grond van artikel 20, eerste lid, onderdelen a, b, c en d, zoals dat luidde op de dag voor de datum waarop artikel XXVI, onderdeel S, van de Wet werk en zekerheid in werking is getreden en op grond van artikel 21, zoals dat luidde op de dag voor die inwerkingtreding, geen herleving zou plaatsvinden wegens het overschrijden van de in laatstgenoemd artikel bedoelde termijnen.

L

Aan artikel 130r wordt een lid toegevoegd, luidende:

3. Voor zover de uitkering, bedoeld in artikel 61a, betrekking heeft op de periode voorafgaand aan de dag van inwerkingtreding van de onderdelen V, X en Y van artikel XXVI van Wet werk en zekerheid, heeft de maximering, bedoeld in artikel 61a, eerste lid, geen plaats.

ARTIKEL XV. WET ALGEMENE WEDUWEN- EN WEZENVERZEKERING BES

In artikel 9, tweede lid, onderdeel a, van de Wet algemene weduwen- en wezenverzekering BES wordt "artikel 349" vervangen door: artikel 394.

ARTIKEL XVI. WET ALLOCATIE ARBEIDSKRACHTEN DOOR INTERMEDIAIRS

De Wet allocatie arbeidskrachten door intermediairs wordt als volgt gewijzigd:

A

In artikel 14a, derde lid, vervalt "of, bij het ontbreken daarvan, het sociaal-fiscaalnummer".

B

Artikel 14b wordt als volgt gewijzigd:

1. Onder vernummering van het derde tot en met zevende lid tot het vierde tot en met achtste lid wordt een lid ingevoegd, luidende:
3. De Sociale verzekeringsbank, genoemd in hoofdstuk 6 van de Wet structuur uitvoeringsorganisatie werk en inkomen, verstrekt op verzoek kosteloos aan een erkende certificerende instelling gegevens aangaande een verklaring toepasselijke wetgeving, bedoeld in artikel 34, derde lid, onderdeel c, van de Wet structuur uitvoeringsorganisatie werk en inkomen waarvan is gebleken dat deze verklaring onterecht dan wel onjuist is afgegeven ten behoeve van een bij een onderneming of rechtspersoon werkzame persoon.
2. In het vierde en vijfde lid (nieuw) wordt "het eerste en tweede lid" vervangen door: het eerste tot en met derde lid.
3. In het zevende lid (nieuw) wordt "het eerste of tweede lid" vervangen door: het eerste, tweede, of derde lid.
4. In het achtste lid (nieuw) wordt "het zesde lid" vervangen door: het zevende lid.

ARTIKEL XVII. WET ARBEID EN ZORG

De Wet arbeid en zorg wordt als volgt gewijzigd:

A

Artikel 3:1a wordt als volgt gewijzigd:

1. In het eerste lid wordt "tijdens het bevallingsverlof" vervangen door: op de dag van de bevalling dan wel tijdens het bevallingsverlof.
2. Aan het derde lid wordt een zin toegevoegd, luidende: Artikel 3:1, zesde lid, is van overeenkomstige toepassing op het opnemen van het resterende bevallingsverlof, met dien verstande dat in plaats van "vrouwelijke werknemer" telkens wordt gelezen: partner.
3. Onder vernummering van het zesde en zevende lid tot zevende en achtste lid wordt een lid ingevoegd, luidende:
6. Indien het verzoek, bedoeld in het vijfde lid, niet tijdig wordt gedaan, wordt de vergoeding van het op grond van het eerste of vierde lid voldane loon uitsluitend toegekend voor zover het tijdvak waarover dit loon in rekening wordt gebracht, valt in het jaar voorafgaand aan de datum van het verzoek. Het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen kan in bijzondere gevallen ten gunste van de werkgever afwijken van de eerste zin.

B

Artikel 3:8 wordt als volgt gewijzigd:

1. In het tweede lid, eerste zin, wordt na "vermoedelijke datum van bevalling," ingevoegd: of tien weken voor die dag indien het een zwangerschap van meer dan één kind betreft,.
2. In het tweede lid, tweede zin, wordt na "vermoedelijke datum van bevalling" ingevoegd: of uiterlijk acht weken voor die dag indien het een zwangerschap van meer dan één kind betreft.

C

Artikel 3:18 wordt als volgt gewijzigd:

1. In het tweede lid wordt "gedurende tenminste zestien weken" vervangen door: gedurende ten minste zestien weken.
2. In het derde lid, eerste zin, wordt na "vermoedelijke datum van bevalling," ingevoegd: of tien weken voor die dag indien het een zwangerschap van meer dan één kind betreft,.
3. In het derde lid, tweede zin, wordt na "vermoedelijke datum van bevalling" ingevoegd: of uiterlijk acht weken voor die dag indien het een zwangerschap van meer dan één kind betreft.

D

Artikel 3:26 vervalt.

E

Artikel 6:6, tweede lid, wordt als volgt gewijzigd:

1. In de eerste zin wordt "zwaarwegende" vervangen door: zwaarwegend.
2. In de derde zin wordt "derde zin" vervangen door: tweede zin.

ARTIKEL XVIII. WET ARBEID VREEMDELINGEN

Artikel 16 van de Wet arbeid vreemdelingen wordt als volgt gewijzigd:

1. In het eerste lid vervalt "of, bij het ontbreken daarvan, het sociaal-fiscaalnummer".
2. In het tweede lid vervalt "of, bij het ontbreken daarvan, het sociaal-fiscaalnummer,".

ARTIKEL XIX. WET ARBEIDSONGESCHIKTHEIDSVERZEKERING ZELFSTANDIGEN

De Wet arbeidsongeschiktheidsverzekering zelfstandigen wordt als volgt gewijzigd:

A

In artikel 58, zevende lid, wordt na "bepaald wat onder inkomen" ingevoegd: en loon.

B

Artikel 63 wordt als volgt gewijzigd:

1. Onder vernummering van het tweede tot en met zevende lid tot het derde tot en met achtste lid, wordt een lid ingevoegd, luidende:

2. De uitkering die onverschuldigd aan de werkgever is betaald, wordt door het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen van de werkgever teruggevorderd, indien de werkgever de uitkering op grond van artikel 629, vijfde lid, van Boek 7 van het Burgerlijk Wetboek in mindering heeft kunnen brengen op het loon.
2. In het vierde en vijfde lid(nieuw) wordt "tweede lid" vervangen door: derde lid.

C

In artikel 64, eerste lid, wordt "eerste lid" vervangen door: eerste en tweede lid.

ARTIKEL XX. WET ARBEIDSONGESCHIKTHEIDSVORZIENING JONGGEHANDICAPTEN

De Wet arbeidsongeschiktheidsvoorziening jonggehandicapten wordt als volgt gewijzigd:

A

Artikel 1a:12, eerste lid, wordt als volgt gewijzigd:

1. In onderdeel i wordt na "3:47" ingevoegd: , 3:47a.
2. Onder verlettering van de onderdelen j en k tot k en l wordt een onderdeel ingevoegd, luidende:
j. ter zake van herziening of intrekking: artikel 3:18;.

B

In artikel 3:48, achtste lid, wordt na "bepaald wat onder inkomen" ingevoegd: en loon.

C

Artikel 3:56 wordt als volgt gewijzigd:

1. Onder vernummering van het tweede tot en met zevende lid tot het derde tot en met achtste lid, wordt een lid ingevoegd, luidende:
2. De uitkering die onverschuldigd aan de werkgever is betaald, wordt door het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen van de werkgever teruggevorderd, indien de werkgever de uitkering op grond van artikel 629, vijfde lid, van Boek 7 van het Burgerlijk Wetboek in mindering heeft kunnen brengen op het loon.
2. In het vierde en vijfde lid (nieuw) wordt "tweede lid" vervangen door: derde lid.

D

In artikel 3:57, eerste lid, wordt "eerste lid" vervangen door: eerste en tweede lid.

E

Aan hoofdstuk 3, afdeling 5, wordt een artikel toegevoegd, luidende:

Artikel 3:73a

De artikelen 3:63, 3:66, 3:69 en 3:73 zijn niet van toepassing op de jonggehandicapte die duurzaam geen mogelijkheden tot arbeidsparticipatie heeft als bedoeld in artikel 3:8a, eerste lid.

F

In artikel 6:6 wordt na "op grond van" ingevoegd: artikel 2:22 en ".

ARTIKEL XXI. WET FINANCIERING SOCIALE VERZEKERINGEN

De Wet financiering sociale verzekeringen wordt als volgt gewijzigd:

A

In artikel 4, onderdeel c, wordt "bedoeld in hoofdstuk 3 van de Wet langdurige zorg" vervangen door: bedoeld in hoofdstuk 2 van de Wet langdurige zorg.

B

Artikel 38b wordt als volgt gewijzigd:

1. Voor de tekst wordt de aanduiding "1." geplaatst.
2. In het eerste lid (nieuw) wordt "verstaan onder: 1. een arbeidsbeperkte" vervangen door: verstaan onder een arbeidsbeperkte.
3. In het tweede lid wordt "deze afdeling" vervangen door: deze paragraaf en de daarop berustende bepalingen.
4. In het vierde lid wordt vóór "verloonde uren" ingevoegd: In deze paragraaf en in artikel 122n en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder.
5. In het vijfde lid wordt vóór "de beschikking" ingevoegd: In deze paragraaf en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder.

C

In artikel 38f, tweede lid, wordt in de variabelen A, B en C "arbeidsbeperkten" vervangen door: arbeidsbeperkten als bedoeld in artikel 38b, eerste lid.

D

Aan artikel 40, tweede lid, wordt een zin toegevoegd, luidende: Bij regeling van Onze Minister, in overeenstemming met Onze Minister van Financiën, kan een model worden gegeven dat wordt gehanteerd voor de garantie, bedoeld in de eerste zin.

E

In artikel 43 wordt "artikel 40, aanhef en eerste lid, onderdeel b" vervangen door: artikel 40, eerste lid, aanhef en onderdeel b.

F

In de artikelen 48a, eerste lid, onderdeel a, en 51, derde lid, wordt "Wet werk en bijstand" vervangen door: Participatiewet.

G

Artikel 49, derde lid, wordt als volgt gewijzigd:

1. In de aanhef wordt "artikel 3.1 van de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen" vervangen door: artikel 23 van de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen.
2. In onderdeel 2 wordt "dertien weken" vervangen door: elf weken.

ARTIKEL XXII. WET FLEXIBEL WERKEN

Indien het bij geleidende brief van 9 september 2011 ingediende voorstel van wet van de leden Van Gent en Van Hijum tot wijziging van de Wet aanpassing arbeidsduur ten einde flexibel werken te bevorderen (Kamerstukken 32 889) tot wet is of wordt verheven, komt artikel 2, twaalfde lid, van de Wet flexibel werken te luiden:

12. Indien de werkgever niet een maand voor het beoogde tijdstip van ingang van de aanpassing op het verzoek heeft beslist, wordt de arbeidsduur aangepast overeenkomstig het verzoek van de werknemer. Indien sprake is van onvoorziene omstandigheden beslist de werkgever binnen vijf werkdagen op het verzoek van de werknemer.

ARTIKEL XXIII. WET INKOMENSVORZIENING OUDERE EN GEDEELTELIJK ARBEIDSONGESCHIKTE WERKLOZE WERKNEMERS

De Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte werkloze werknemers wordt als volgt gewijzigd:

A

Artikel 5 wordt als volgt gewijzigd:

1. In het eerste lid, aanhef, vervalt "en het negende lid".
2. Het tiende lid vervalt onder vernummering van het elfde tot het tiende lid.

B

Aan 29a wordt, onder vervanging van de punt aan het slot door een komma, toegevoegd: voor zover deze medewerking leidt tot gehele of gedeeltelijke kwijtschelding van deze vordering.

C

De artikelen 63h en 63i komen te luiden:

Artikel 63h

Ten aanzien van de persoon wiens eerste werkloosheidsdag is gelegen voor de dag van inwerkingtreding van artikel XIX, onderdeel A, van de Verzamelwet SZW 2015 blijft artikel 5, vijfde lid, van toepassing zoals dat luidde na de inwerkingtreding van artikel II, onderdeel C, van de Wet maatregelen Wet werk en bijstand en enkele andere wetten en voor de inwerkingtreding van artikel XIX, onderdeel A, van de Verzamelwet SZW 2015.

Artikel 63i

Ten aanzien van de persoon wiens recht op uitkering op grond van de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen is ontstaan voor de dag van inwerkingtreding van artikel XIX, onderdeel A, van de Verzamelwet SZW 2015 blijft artikel 5, vijfde lid, van toepassing zoals dat luidde na de inwerkingtreding van artikel II, onderdeel C, van de

Wet maatregelen Wet werk en bijstand en enkele andere wetten en voor de inwerkingtreding van artikel XIX, onderdeel A, van de Verzamelwet SZW 2015.

ARTIKEL XXIV. WET INKOMENSVOORZIENING OUDERE EN GEDEELTELIJK ARBEIDSONGESCHIKTE GEWEZEN ZELFSTANDIGEN

De Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte gewezen zelfstandigen wordt als volgt gewijzigd:

A

Artikel 5 wordt als volgt gewijzigd:

1. Het zevende lid vervalt, onder vernumming van het achtste tot en met het tiende tot het zevende tot en met het negende lid.
2. In het achtste lid (nieuw) wordt "het achtste lid, onderdeel b of onderdeel c," vervangen door: het zevende lid, onderdeel b of onderdeel c,.

B

Aan 29a wordt, onder vervanging van de punt aan het slot door een komma, toegevoegd: voor zover deze medewerking leidt tot gehele of gedeeltelijke kwijtschelding van deze vordering.

ARTIKEL XXV. WET INKOMENSVOORZIENING OUDERE WERKLOZEN

De Wet inkomensvoorziening oudere werklozen wordt als volgt gewijzigd:

A

Artikel 3 wordt als volgt gewijzigd:

1. In het eerste lid, onderdeel c, wordt "aan de voorwaarden, bedoeld in artikel 42, tweede lid, onderdeel a" vervangen door: aan de voorwaarde, bedoeld in artikel 42, tweede lid, onderdeel a of b.
2. In het tweede lid, onderdeel b, wordt "aan de voorwaarden, bedoeld in artikel 42, tweede lid, onderdelen a en b" vervangen door: aan de voorwaarde, bedoeld in artikel 42, tweede lid, onderdeel a of b.

B

In artikel 35a, eerste lid, vervalt onderdeel c, onder verlettering van de onderdelen d tot en met f tot c tot en met e.

ARTIKEL XXVI. WET KINDEROPVANG EN KWALITEITSEISEN PEUTERSPEELZALEN

De Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen wordt als volgt gewijzigd:

A

In artikel 1.9, eerste lid, wordt "bij het begin van het kalenderjaar bij ministeriële regeling gewijzigd" vervangen door: bij het begin van het kalenderjaar bij of krachtens algemene maatregel van bestuur gewijzigd.

B

Artikel 1.57b, vierde lid, onderdeel c, komt te luiden:

c. het aantal en de aard van de door hem behandelde klachten per locatie;.

C

Artikel 1.57c wordt als volgt gewijzigd:

Onder vernummering van het derde en vierde tot vierde en vijfde lid, wordt een lid ingevoegd, luidende:

3. De geschillencommissie, bedoeld in het eerste lid, informeert het college dat een houder van een kindercentrum of van een gastouderbureau is aangesloten of niet meer is aangesloten bij de geschillencommissie. Het college verwerkt de gegevens, bedoeld in de eerste zin, in het register kinderopvang.

D

In artikel 1.66a, eerste lid, onderdeel a, subonderdeel 2, wordt "willen" vervangen door: wil.

E

In artikel 1.81, eerste lid, wordt "het register kinderopvang" vervangen door: in het register kinderopvang.

F

Artikel 2.13a, vierde lid, onderdeel c, komt te luiden:

c. het aantal en de aard van de door hem behandelde klachten per locatie;.

G

Artikel 2.13b wordt als volgt gewijzigd:

Onder vernummering van het derde en vierde lid tot vierde en vijfde lid, wordt een lid ingevoegd, luidende:

3. De geschillencommissie, bedoeld in het eerste lid, informeert het college dat een houder is aangesloten of niet meer is aangesloten bij de geschillencommissie. Het college verwerkt de gegevens, bedoeld in de eerste zin, in het register peuterspeelzaalwerk.

H

In artikel 2.24a, eerste lid, onderdeel a, subonderdeel 2, wordt "willen" vervangen door: wil.

I

In artikel 2.28a, eerste lid, wordt "het register peuterspeelzaalwerk" vervangen door: in het register peuterspeelzaalwerk.

ARTIKEL XXVII. WET MINIMUMLOON EN MINIMUMVAKANTIEBIJSLAG

In artikel 18p van de Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag wordt in het vijfde lid na "artikel 7," ingevoegd: 7a, 13,.

ARTIKEL XXVIII. WET ONGEVALLENVERZEKERING BES

In artikel 5, vijfde lid, van de Wet ongevallenverzekering BES wordt "vijfdaagse werkweek" vervangen door: werkweek van vijf dagen of minder.

ARTIKEL XXIX. WET OP DE ARBEIDSONGESCHIKTHEIDSVERZEKERING

A

In artikel 13, eerste lid, wordt na "Deze wet" ingevoegd: , met uitzondering van artikel 44,.

B

In artikel 44, achtste lid, wordt na "bepaald wat onder inkomen" ingevoegd: en loon.

C

Artikel 57 wordt als volgt gewijzigd:

1. Onder vernummering van het tweede tot en met zevende lid tot het derde tot en met achtste lid, wordt een lid ingevoegd, luidende:
2. De uitkering die onverschuldigd aan de werkgever is betaald, wordt door het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen van de werkgever teruggevorderd, indien de werkgever de uitkering op grond van artikel 629, vijfde lid, van Boek 7 van het Burgerlijk Wetboek in mindering heeft kunnen brengen op het loon.
2. In het vierde en vijfde lid (nieuw) wordt "tweede lid" vervangen door: derde lid.

D

In artikel 57a, eerste lid, wordt "eerste lid" vervangen door: eerste en tweede lid.

ARTIKEL XXX. WET OP HET KINDGEBONDEN BUDGET

De Wet op het kindgebonden budget wordt als volgt gewijzigd:

A

Artikel 3 wordt als volgt gewijzigd:

1. In het eerste lid vervalt "en het bedrag van het gezamenlijke toetsingsinkomen, bedoeld in artikel 2, zevende lid,".
2. In het derde lid wordt ", zesde en zevende" vervangen door: en zesde.

B

Artikel 7 vervalt.

ARTIKEL XXXI. WET STRUCTUUR UITVOERINGSORGANISATIE WERK EN INKOMEN

De Wet structuur uitvoeringsorganisatie werk en inkomen wordt als volgt gewijzigd:

A

Artikel 1, eerste lid, onderdeel e, komt te luiden:

e. Inspectie SZW: de Inspectie SZW, voor zover belast met de taken, genoemd in hoofdstuk 7;.

B

Artikel 30a, derde lid, onderdeel f, komt te luiden:

f. ten aanzien van de jonggehandicapte die duurzaam geen mogelijkheden tot arbeidsparticipatie heeft als bedoeld in de artikelen 1a:1, eerste lid, 2:4, eerste lid, en 3:8a, eerste lid, van de Wet arbeidsongeschiktheidsvoorziening jonggehandicapten.

C

Artikel 32, derde lid, wordt als volgt gewijzigd:

1. In onderdeel a vervalt "of".

2. Onder vervanging van de punt aan het slot van onderdeel b door "; of" wordt een onderdeel toegevoegd, luidende:

c. de vraag of de werknemer bij regelmaat de bedongen arbeid niet kan verrichten als gevolg van ziekte of gebreken van de werknemer, die niet het gevolg zijn van onvoldoende zorg van de werkgever voor de arbeidsomstandigheden, of het aannemelijk is dat binnen 26 weken geen herstel zal optreden en dat binnen die periode de bedongen arbeid niet in aangepaste vorm kan worden verricht, en of herplaatsing van de werknemer in een andere passende functie, al dan niet met behulp van scholing, niet tot de mogelijkheden behoort.

D

Artikel 36 vervalt.

E

Artikel 37 komt te luiden:

Artikel 37. Taken Inspectie SZW op het gebied van werk en inkomen

1. De Inspectie SZW is belast met het toezicht op de doeltreffendheid van de uitvoering van de bij of krachtens deze wet of enige andere wet aan het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen en de Sociale verzekeringsbank opgedragen taken.

2. De Inspectie SZW is belast met het toezicht op de wijze waarop het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen, de Sociale verzekeringsbank, en de

colleges van burgemeester en wethouders bij de uitvoering van de aan hen opgedragen taken samenwerken als bedoeld in de artikelen 9, 10 en 10a.

3. De Inspectie SZW is belast met het toezicht op de wijze waarop de colleges van burgemeester en wethouders gezamenlijk bijdragen aan het behalen van de doelen op het terrein van werk en inkomen.

F

Artikel 38 wordt als volgt gewijzigd:

1. Het eerste lid komt te luiden:

1. De Inspectie SZW stelt eens per vier jaar vóór 1 juli een meerjarig toezichtsplan en jaarlijks vóór 1 juli een plan van werkzaamheden vast.
2. In het tweede en derde lid wordt " de Inspectie Werk en Inkomen" vervangen door: de Inspectie SZW.

G

Artikel 39 wordt als volgt gewijzigd:

1. In het eerste, tweede en derde lid wordt "Inspectie Werk en Inkomen" telkens vervangen door: Inspectie SZW.
2. In het eerste lid vervalt ", nadat daarover met Onze Minister is overlegd".

H

In artikel 40, eerste en tweede lid, wordt "Inspectie Werk en Inkomen" vervangen door: Inspectie SZW.

I

In artikel 41 wordt "de Inspectie Werk en Inkomen" vervangen door "de Inspectie SZW" en vervallen "de rechtmatigheid en doelmatigheid van" en "en rechtspersonen".

J

Artikel 42 wordt als volgt gewijzigd:

1. Het eerste lid komt te luiden:

1. Het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen, de Sociale verzekeringsbank en de colleges van burgemeester en wethouders verstrekken op verzoek, kosteloos, aan de Inspectie SZW alle gegevens en inlichtingen en verlenen de Inspectie SZW op verzoek toegang tot en inzage in gegevens en bescheiden die voor de uitoefening van haar taak, bedoeld in hoofdstuk 7, noodzakelijk zijn.
2. Het tweede en vierde lid vervallen onder vernummering van het derde tot het tweede lid.
3. In het tweede lid (nieuw) wordt "Inspectie Werk en Inkomen" vervangen door "Inspectie SZW" en wordt "eerste en tweede lid" vervangen door: eerste lid.

K

De artikelen 43 en 44 vervallen.

L

In artikel 54 wordt "Inspectie Werk en Inkomen" telkens vervangen door: Inspectie SZW.

M

Aan artikel 73, derde lid, wordt een zin toegevoegd, luidende:

Het burgerservicenummer kan bij de verwerking van gegevens tevens worden gebruikt door een financiële onderneming als bedoeld in onderdeel b, voor zover dit noodzakelijk is voor de uitvoering van de overeenkomsten, genoemd in de onderdelen a en b.

N

In artikel 77 wordt "Inspectie Werk en Inkomen" vervangen door: Inspectie SZW.

O

In artikel 84, eerste lid, wordt "36, zesde lid" vervangen door "36, zevende lid", wordt "33, zesde lid" vervangen door "33, zevende lid", wordt "77, zesde lid" vervangen door "77, zevende lid", wordt "57, zesde lid" vervangen door "57, zevende lid", wordt "63, zesde lid" vervangen door "63, zevende lid" en wordt "3:56, zesde lid" vervangen door: 3:56, zevende lid.

ARTIKEL XXXII. WET STUDIEVOORSCHOT HOGER ONDERWIJS

Artikel II van de Wet studievoorschot hoger onderwijs komt te luiden:

ARTIKEL II. WIJZIGING ALGEMENE KINDERBIJSLAGWET

Aan artikel 7aa van de Algemene Kinderbijslagwet wordt een lid toegevoegd, luidende:
3. Voor de toepassing van dit artikel en de artikelen 15, tweede lid, onderdeel b, en 25, eerste lid, wordt een reisvoorziening voor de deelnemer als bedoeld in artikel 2.3, eerste lid, tweede volzin, van de Wet studiefinanciering 2000 niet beschouwd als studiefinanciering in de zin van die wet.

ARTIKEL XXXIII. WET UITVOERING WETTEN VOOR VERZETSDEELNEMERS EN OORLOGSGETROFFENEN

In artikel 2, derde lid, van de Wet uitvoering wetten voor verzetsdeelnemers en oorlogsgetroffenen wordt "In afwijking van artikel 36, tweede lid, van de Wet structuur uitvoeringsorganisatie werk en inkomen" vervangen door: In afwijking van artikel 37, eerste lid, van de Wet structuur uitvoeringsorganisatie werk en inkomen.

ARTIKEL XXXIV. WET VEREENVOUDIGING REGELINGEN UWV

Artikel I, onderdeel N, van de Wet vereenvoudiging regelingen UWV wordt als volgt gewijzigd:

1. Het eerste lid komt te luiden:

1. In het eerste, derde en vijfde lid wordt na "door de werknemer" ingevoegd: of door de werkgever, bedoeld in artikel 18, eerste lid,.

2. Onder vernummering van het tweede lid tot het derde lid wordt een lid ingevoegd, luidende:

2. In het vierde lid wordt na "aan de werknemer" ingevoegd: of door de werkgever, bedoeld in artikel 18, eerste lid,.

ARTIKEL XXXV. WET WERK EN INKOMEN NAAR ARBEIDSVERMOGEN

De Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen wordt als volgt gewijzigd:

A

In artikel 1 wordt in de definitie van eigenrisicodrager "artikel 40, aanhef en eerste lid, onderdeel b" vervangen door: artikel 40, eerste lid, aanhef en onderdeel b.

B

In artikel 26 wordt het vijfde lid vernummerd tot vierde lid.

C

In artikel 42, vijfde lid, wordt na "is opgesteld op grond" ingevoegd: van.

D

Artikel 61, tweede lid, komt als volgt te luiden:

2. De hoogte van de loonaanvullingsuitkering van de WGA-uitkering komt overeen met de hoogte van de loongerelateerde uitkering, bedoeld in het eerste lid, onderdeel b, indien de verzekerde ten minste een inkomen verdient dat gelijk is aan zijn overblijvende verdien capaciteit, bedoeld in het derde lid, of indien voor hem geen inkomenseis als bedoeld in artikel 60 geldt.

E

Artikel 77 wordt als volgt gewijzigd:

1. Onder vernummering van het tweede tot en met zevende lid tot het derde tot en met achtste lid, wordt een lid ingevoegd, luidende:

2. De uitkering die onverschuldigd aan de werkgever is betaald, wordt door het UWV van de werkgever teruggevorderd, indien de werkgever de uitkering op grond van artikel 629, vijfde lid, van Boek 7 van het Burgerlijk Wetboek in mindering heeft kunnen brengen op het loon.

2. In het vierde en vijfde lid (nieuw) wordt "tweede lid" vervangen door: derde lid.

F

In artikel 78, eerste lid, wordt "eerste lid" vervangen door: eerste en tweede lid.

G

Artikel 83, tweede lid, tweede zin, vervalt.

ARTIKEL XXXVI. WET ZIEKTEVERZEKERING BES

Artikel 5 van de Wet ziekteverzekering BES wordt als volgt gewijzigd:

1. In het eerste lid wordt "artikel 1614ca Burgerlijk Wetboek BES" vervangen door: artikel 1614ca van het Burgerlijk Wetboek BES Boek 7a.
2. In het vierde lid, onderdeel a, wordt "vijfdaagse werkweek" vervangen door: werkweek van vijf dagen of minder.

ARTIKEL XXXVII. ZIEKTEWET

De Ziektewet wordt als volgt gewijzigd:

A

In de artikelen 1, eerste lid, onderdeel h, en 63b, eerste en tweede lid, wordt "artikel 40, aanhef en eerste lid, onderdeel a" vervangen door: artikel 40, eerste lid, aanhef en onderdeel a.

B

In artikel 29, elfde lid, wordt "onderdeel g" vervangen door: onderdeel e of g.

C

In artikel 29b, eerste lid, onderdeel b, onder 2, wordt "dertien weken" vervangen door: elf weken.

D

In artikel 30a, eerste lid, onderdeel c, wordt na "artikel" ingevoegd: 28,.

E

Artikel 33 wordt als volgt gewijzigd:

1. Onder vernumming van het tweede tot en met zevende lid tot het derde tot en met achtste lid, wordt een lid ingevoegd, luidende:
2. Het ziekengeld dat onverschuldigd aan de werkgever is betaald, wordt door het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen van de werkgever teruggevorderd, indien de werkgever het ziekengeld op grond van artikel 629, vijfde lid, van Boek 7 van het Burgerlijk Wetboek in mindering heeft kunnen brengen op het loon.
2. In het vierde en vijfde lid (nieuw) wordt "tweede lid" vervangen door: derde lid.

F

In artikel 33a, eerste lid, wordt "eerste lid" vervangen door: eerste en tweede lid.

G

Aan artikel 46 wordt een lid toegevoegd, luidende:

6. In afwijking van het vijfde lid wordt, voor degene die uitsluitend verzekerd is geweest op grond van artikel 8, onderdeel a, indien artikel 19aa, eerste lid, aanhef en onderdeel

b, van toepassing is geweest, als ongeschikt tot werken aangemerkt de ongeschiktheid, bedoeld in artikel 19aa, eerste lid, aanhef en onderdeel b.

H

Artikel 102, eerste lid, wordt als volgt gewijzigd:

1. "Artikel 29, zevende lid, zoals dat luidde" wordt vervangen door: "De artikelen 15 en 16 en de daarop berustende bepalingen en artikel 29, zevende lid, zoals deze luiden".
2. "blijft" wordt vervangen door: "blijven".
3. "uitkering van" vervalt.

ARTIKEL XXXVIII. EENMALIGE AANPASSING BEDRAGEN

1. Onze Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid kan de bedragen, genoemd in artikel X, onderdeel F, van deze wet eenmalig aanpassen na de datum van inwerkingtreding van dat artikelonderdeel.
2. Dit artikel vervalt zes maanden na de inwerkingtreding van het artikelonderdeel, genoemd in het eerste lid.

ARTIKEL XXXIX. INWERKINGTREDING

De artikelen van deze wet treden in werking op een bij koninklijk besluit te bepalen tijdstip, dat voor verschillende artikelen of onderdelen daarvan verschillend kan worden vastgesteld, en kunnen terugwerken tot en met een in dat besluit te bepalen tijdstip, dat voor de verschillende artikelen of onderdelen daarvan verschillend kan worden vastgesteld. In dat besluit wordt zo nodig toepassing gegeven aan artikel 12 van de Wet raadgevend referendum.

ARTIKEL XL. CITEERTITEL

Deze wet wordt aangehaald als: Verzamelwet SZW 2016.

Lasten en bevelen dat deze in het Staatsblad zal worden geplaatst en dat alle ministeries, autoriteiten, colleges en ambtenaren die zulks aangaat, aan de nauwkeurige uitvoering de hand zullen houden.

De Minister van Sociale Zaken
en Werkgelegenheid,

L.F. Asscher

MEMORIE VAN TOELICHTING

I. ALGEMEEN

§1. Inleiding

Dit wetsvoorstel wijzigt een aantal wetten op het terrein van het Ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid (SZW). De wijzigingen betreffen de arbeidswetgeving, de socialezekerheidswetgeving en wetgeving rondom de structuur van de uitvoeringsorganisatie werk en inkomen. Het wetsvoorstel behelst onder andere wijzigingen die voortvloeien uit door het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (UWV) en de Sociale verzekeringsbank (SVB) aangedragen knelpunten in de uitvoering. Hiernaast zijn wijzigingen opgenomen die voortvloeien uit de Wet werk en zekerheid (Wwz)¹. Het gaat hierbij om tekstuele aanpassingen, technische verbeteringen en verheldering van bepaalde punten. Tot slot dienen enkele voorstellen ter verduidelijking en nadere invulling van eerder gemaakte beleidskeuzes en het herstellen van omissies. De voorgestelde wijzigingen bevatten geen substantiële beleidswijzigingen. Het wetsvoorstel behelst derhalve alleen zogenoemd «klein beleid». Hiermee voldoet het wetsvoorstel aan de drie criteria die de regering in de brief van 20 juli 2011 heeft gesteld aan verzamelwetgeving, namelijk onderlinge samenhang, geen omvangrijke en complexe onderdelen en geen politiek omstreden inhoud². Het wetsvoorstel heeft geen substantiële financiële consequenties. De financiële consequenties van de verschillende onderwerpen worden nader beschreven in de toelichting. De kleine beleidsmatige wijzigingen worden hieronder kort per onderwerp toegelicht. In het artikelsgewijze deel van de memorie van toelichting wordt nader ingegaan op de verschillende wijzigingsvoorstellen.

§2. Klein beleid

2.1 Aanpassen Algemene kinderbijslagwet (AKW)

Deze wijziging stelt voor om de bevoegdheid van de SVB om met meer dan 1 jaar terugwerkende kracht kinderbijslag toe te kennen, te laten vervallen. De reden daarvoor is dat de uitvoeringskosten in geen verhouding staan tot het aantal personen dat op dit moment voordeel heeft van deze bepaling. Het gaat om circa 150 onderzoeken en enkele tientallen bezwaarzaken per jaar, terwijl slechts in een beperkt aantal gevallen langer dan een jaar met terugwerkende kracht wordt uitbetaald. Dat hangt samen met het gegeven dat de beleidsregel van de SVB met betrekking tot het netto inkomen in het geval van de AKW bijna nooit kan worden toegepast omdat de AKW alleen voorziet in een bescheiden tegemoetkoming in de kosten van kinderen. De wijziging levert behalve een vereenvoudiging ook een kleine besparing op de uitvoeringskosten op. Door het kleine aantal toekenningen is de besparing op de uitkeringslasten verwaarloosbaar.

2.2 Concentreren rechtspraak Wet arbeid vreemdelingen (Wav)

Bijlage 2 bij de Algemene wet bestuursrecht (Awb), hoofdstuk 3, artikel 6, wijst de Rechtbank Den Haag aan als bevoegde instantie voor beroepen op grond van onder meer de Wav, echter met uitzondering van de besluiten met betrekking tot het opleggen van een bestuurlijke boete. Het is wenselijk deze uitzondering te beëindigen.

¹ Kamerstukken II, 2013/14, 33 818, nr. 2.

² Kamerstukken I 2010/11, 32 500 VI, M.

Het jaarlijks aantal beroepszaken over bestuurlijke boetes op grond van de Wav bedraagt op dit moment circa 200, waarvan al zo'n 25% op dit moment wordt behandeld door de Rechtbank Den Haag. De overige zaken zijn verspreid over het gehele land en leveren bij de overige rechtbanken, met uitzondering van Rechtbank Amsterdam, een zeer beperkte werkstroom op van gemiddeld zo'n 5 a 10 zaken per jaar. De prognose is bovendien dat het aantal zaken daalt, wat tot een (nog) beperkter instroom van beroepszaken bij rechtbanken zal leiden, zelfs nu het aantal rechtbanken is verminderd tot 11. Bovendien zijn de beroepszaken onder de Wav gecompliceerder geworden, onder meer als gevolg van een toegenomen beroep op internationale verdragen en uitleg van Europees recht. Dit vraagt meer dan voorheen om specialistische kennis, en een voldoende mate van zaaksaanbod om deze expertise te borgen. Op deze manier kan ook bewerkstelligd worden dat er minder dan nu door de minister van SZW in hoger beroep bij de Afdeling Bestuursrechtspaak behoeft te worden gegaan. Een bijkomende factor is ook nog dat de wetsystematiek van de Wav een ruim werkgeversbegrip kent, wat inhoudt dat vaak meerdere werkgevers in een keten worden beboet in één en dezelfde zaak. Wanneer meerdere werkgevers tegen dergelijke boetes uiteindelijk in beroep gaan, is een veelvoorkomend gevolg dat over hetzelfde feitencomplex vaak meerdere rechtbanken moeten oordelen, afhankelijk van de vestigingsplaats van de desbetreffende werkgever. De voorgestelde wijziging draagt op basis van de bovenstaande overwegingen niet alleen bij aan een grotere efficiëntie in dergelijke procedures, maar is ook een noodzakelijk element van één van de onderdelen van de Taakstellingsoperatie 2016-18, zoals die door de minister van SZW is ingevuld.

2.3 Begrip kleine werkgever

In de artikelen 7:673a en 7:673d van het Burgerlijk Wetboek (BW), zoals deze artikelen met ingang van 1 juli 2015 luiden, is geregeld wat onder een kleine werkgever wordt verstaan. Daarbij is het aantal werknemers dat in dienst is in de tweede helft van het kalenderjaar voorafgaand aan het kalenderjaar waarin de arbeidsovereenkomst eindigt bepalend. Doordat voor de ene werknemer een langere opzegtermijn kan gelden dan voor de andere werknemer, kan het zich voordoen dat de arbeidsovereenkomst van een aantal werknemers net voor het einde van een kalenderjaar eindigt, terwijl de arbeidsovereenkomsten van andere werknemers in het volgende kalenderjaar eindigt, terwijl de ontslagprocedure van alle werknemers gelijktijdig is gestart. Dat leidt tot onwenselijke uitkomsten. Voorts kan dit ertoe leiden dat bijvoorbeeld de rechter naar het nog lopende kalenderjaar moet beoordelen of sprake is van een kleine werkgever of niet. Om deze redenen wordt voorgesteld om waar mogelijk het moment waarop het verzoek om toestemming of ontbinding is gedaan bepalend te laten zijn voor de berekening van het aantal werknemers dat bepalend is voor de vraag of het een kleine werkgever betreft. Als de arbeidsovereenkomst eindigt zonder dat een verzoek om toestemming of ontbinding nodig is, blijft het moment waarop de arbeidsovereenkomst eindigt bepalend.

2.4 Aanpassen vangnetbepalingen Participatiewet

Gelijktijdig met de inwerkingtreding van de Participatiewet per 1 januari 2015 is voor de verdeling van de macrobudget over de individuele gemeenten een nieuw verdeelmodel van kracht geworden, aangeduid als het multiniveau-model. Met de invoering van het nieuwe verdeelmodel is, door aanpassingen in de lagere regelgeving³, tevens de uitwerking van de aanvullende uitkeringen gewijzigd. De incidentele en de meerjarige

³ Stb. 2014, 537, Stcrt. 2014, 36232 en Stcrt. 2015, 2560.

aanvullende uitkering zijn komen te vervallen, met inachtneming van bijbehorend overgangsrecht, en hiervoor is één geïntegreerd vangnet in de plaats gekomen.

Vanwege het tijdelijke karakter van de nieuwe vangnetuitkering voor 2015 is de invoering ervan geregeld door wijziging van het Besluit Participatiewet en de Regeling Participatiewet, IOAW en IOAZ, zonder wijziging van de Participatiewet zelf. Vanaf 2016 zal het nieuwe vangnet een meer definitief karakter krijgen. De ontwikkelingen daartoe zijn reeds in gang gezet, in samenwerking met de Vereniging van Nederlandse Gemeenten (VNG), Divosa, de Raad voor de financiële verhoudingen en de toetsingscommissie vangnet Participatiewet (voorheen: de toetsingscommissie aanvullende uitkeringen Participatiewet). Nu de vangnetuitkering een meer definitief karakter krijgt is het wenselijk ook de Participatiewet aan te passen op de voornoemde ontwikkelingen, waarbij de wijzigingen vooral technisch van aard zijn. De hoofdkenmerken van de wettelijke regeling blijven ongewijzigd, hetgeen het volgende betekent:

- gemeenten kunnen onder voorwaarden een verzoek tot een vangnetuitkering indienen bij de toetsingscommissie vangnet Participatiewet, die de Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid (de minister) adviseert over de te nemen beslissing. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur (amvb) zullen bedoelde voorwaarden worden vastgesteld, als ook de termijnen die van belang zijn voor de indiening en afwikkeling van de verzoeken;
- ook het nieuwe vangnet is gebaseerd op intergemeentelijke solidariteit, zodat jaarlijks bij wet wordt vastgesteld welk bedrag, vanuit het landelijk beschikbare budget, besteed kan worden aan de vangnetuitkeringen;
- bepaalde omstandigheden kunnen gevolgen hebben voor het recht op vangnetuitkering, zoals bijvoorbeeld een gegeven aanwijzing of de vaststelling dat de gemeente opgelegde verplichtingen niet is nagekomen;
- de inhoudelijke uitwerking van het vangnet geschiedt bij of krachtens amvb.

De keuze om de inhoudelijke uitwerking van het vangnet bij of krachtens amvb te regelen, zoals ook het geval was voor de incidentele en de meerjarige aanvullende uitkering, houdt verband met enerzijds het karakter van de bepalingen, en anderzijds met het gegeven dat sprake zal zijn van een ontwikkeltraject, waarbij het nodig kan zijn om snel in te spelen op actuele vraagstukken. Om de rechtszekerheid voor gemeenten voldoende te waarborgen, zullen de belangrijkste inhoudelijke bepalingen van het vangnet bij amvb geregeld worden.

2.5 Kostendelersnorm Participatiewet

In dit wetsvoorstel zijn enkele technische wijzigingen van de kostendelersnorm in de Participatiewet opgenomen. Dit om de kostendelerssystematiek in de wet te vereenvoudigen en omdat er uit signalen van de uitvoering is gebleken dat de huidige kostendelersnorm in de Participatiewet per abuis enkele onjuistheden bevat. Hierdoor ontvangen specifieke groepen een onjuiste uitkering op grond van de wet; waarbij voor een kleine doelgroep sprake is van een onbedoeld te hoge uitkering of een onbedoeld te lage uitkering.

Ten aanzien van op basis van de wet onbedoelde lage uitkering het volgende:

Groep 1. In de huidige kostendelersnorm, artikel 22a, wordt abusievelijk geen verschil gemaakt in de norm van twee gehuwden, waarvan één echtgenoot jonger is dan 21 jaar en één echtgenoot 21 jaar of ouder is, tussen de situaties met of zonder een of meer ten

lasten komende kinderen. In het huidige artikel 20 (jonge gehuwden die geen medebewoners hebben) wordt dit onderscheid wel gemaakt. Door deze omissie krijgen gehuwden waarvan één echtgenoot jonger is dan 21 jaar en één echtgenoot 21 jaar of ouder is met medebewoners én een of meer ten laste komende kinderen evenveel als in een vergelijkbare situatie zonder ten laste komende kinderen. Deze omissie heeft betrekking op naar verwachting enkele tientallen tot maximaal tweehonderd huishoudens en de voorgestelde wijziging herstelt deze omissie.

Groep 2. De tweede groep waarbij op grond van de wet onbedoeld sprake is van een te lage norm heeft betrekking op alleenstaanden met een aanvullende inkomensvoorziening ouderen (AIO). De AIO voorziet in een inkomensaanvulling voor pensioengerechtigde personen met een onvolledige AOW-uitkering en onvoldoende aanvullende middelen. Bij de vaststelling van de AIO-normen wordt ook rekening gehouden met het fiscale voordeel dat de ouderenkortingen bieden. Gehuwden hebben namelijk recht op de ouderenkorting, alleenstaanden hebben recht op de alleenstaande ouderenkorting en de ouderenkorting. Hierdoor is de norm voor alleenstaanden in de pensioengerechtigde leeftijd op dit moment circa 73% van de norm voor gehuwden. Logischerwijs zou voor alle alleenstaanden in de pensioengerechtigde leeftijd die geen kosten kunnen delen een vergelijkbare norm moeten gelden, ongeacht of de kostendelersnormsystematiek wel of niet wordt toegepast. Echter, op dit moment stelt de wet per abuis dat een alleenstaande in de pensioengerechtigde leeftijd met medebewoners waar geen kosten mee gedeeld kunnen worden toch onder de kostendelersnorm valt en daarmee 70% van de gehuwdennorm ontvangt. Uit overleg met de SVB is gebleken dat de SVB reeds met ingang van 1 januari 2015 uit gaat van de systematiek zoals deze is beoogd, namelijk dat een uitkeringsgerechtigde zonder kostendelende medebewoners een uitkering ontvangt op grond van artikel 22. Daarop is de SVB verzocht hier mee door te gaan, ervan uitgaande dat deze omissie met dit wetsvoorstel wordt hersteld. Dit betekent dat de betreffende groep materieel geen gevolgen ondervindt van de wijziging.

In beide situaties dat mensen een te lage uitkering ontvangen op grond van de huidige wet (Groep 1 en 2), zijn gemeenten en de SVB formeel verzocht hierop te anticiperen. Dit aangezien de vereiste wetswijzigingen tijd in beslag nemen, de wijziging een reparatie is van een omissie en de voorgestelde wijziging in de Verzamelwet een begunstigende werking heeft voor de belanghebbenden. Hierover is op 5 juni 2015 een brief gestuurd aan gemeenten en aan de Tweede Kamer en Eerste Kamer. Tevens is er met terugwerkende kracht tot en met 1 januari 2015 een artikel ingevoegd (artikel 22b) waarin de juiste normhoogte voor het jaar 2015 voor die twee doelgroepen wordt vastgesteld (zie ook de artikelsgewijze toelichting). Dit heeft tot gevolg dat de personen die tot deze twee doelgroepen behoren met terugwerkende kracht recht hebben op de normhoogte zoals die in dit nieuwe artikel is vastgesteld. Het verzoek tot anticiperen heeft materieel betrekking hebben op een kleine doelgroep (enkele tientallen tot maximaal tweehonderd huishoudens, zoals genoemd bij de toelichting op groep 1). Tevens heeft het, evenals de andere wijzigingen die opgenomen zijn in relatie tot de kostendelersnorm in de Participatiewet, geen budgettaire consequenties.

Ten aanzien van op basis van de wet onbedoelde te hoge uitkering het volgende:
Groep 3. Gehuwden waarvan één echtgenoot jonger is dan 21 jaar en één echtgenoot 21 jaar of ouder met medebewoners die allen zijn uitgezonderd van de kostendelersnorm krijgen abusievelijk een hogere norm dan in de vergelijkbare situatie dat deze gehuwden

geen medebewoners hebben. Logischerwijs zou voor alle gehuwden die geen kosten kunnen delen een vergelijkbare norm moeten gelden, ongeacht of de kostendelersnormsystematiek wel of niet wordt toegepast. Met de wijziging in dit wetsvoorstel wordt beoogd dat personen die met medebewoners hoofdverblijf hebben in dezelfde woning, maar waarvan alle medebewoners jonger zijn dan 21 jaar, studeren of wonen op basis van een commerciële relatie, de norm wordt vastgesteld op basis van artikel 20, 21, 22 of 24 in plaats van artikel 22a van de Participatiewet. Ofwel de kostendelersnorm op basis van artikel 22a geldt alleen als er kostendelende medebewoners zijn; in de situatie dat men geen kostendelende medebewoners heeft valt men onder de 'standaard'-normen in de artikelen 20 tot en met 22 en 24. Behalve dat deze wijziging van de kostendelersnorm de oplossing is voor de omissies genoemd bij groep 2 en 3, verandert hiermee alleen de wetsopbouw van de normensystematiek en is geen verandering van het principe van de kostendelersnorm beoogd. Deze omissie heeft betrekking op naar verwachting enkele tientallen tot maximaal tweehonderd huishoudens en de voorgestelde wijziging herstelt deze omissie. Gelijktijdig is overgangsrecht van zes maanden geregeld zodat deze mensen tijd hebben om aan de nieuwe inkomenssituatie te wennen.

Groep 4. Artikel 24 wordt in overeenstemming gebracht met het principe van de kostendelersnorm. Deze wijziging zorgt ervoor dat rekening wordt gehouden met het feit dat gehuwden, waarvan één echtgenoot zonder recht op bijstand, kosten kunnen delen.⁴ In het geval dat een gehuwde hierdoor te maken krijgt met een lagere uitkering, is hiervoor overgangsrecht van zes maanden geregeld.

2.6 Remigratiewet

Dit voorstel tot wijziging van de Remigratiewet voorziet erin dat de remigrant als aanvullende voorwaarde voor het recht op remigratievoorzieningen en voor zover het Nederlanderschap door remigratie niet anderszins verloren gaat, afstand doet van het Nederlanderschap.

De huidige formulering van de artikelen 2 en 2a van de Remigratiewet maakt niet duidelijk dat remigranten hun Nederlanderschap dienen op te geven na hun remigratie. Het is van belang dat een remigrant na zijn remigratie niet langer Nederlander blijft, omdat met het van overheidswege verstrekken van voorzieningen niet is beoogd tijdelijke remigratie te bevorderen. De wetgever heeft in artikel 8 al voorzien in de mogelijkheid om binnen een jaar na vestiging in het bestemmingsland terug te komen op de beslissing om te remigreren (de terugkeeroptie). Op grond van de Vreemdelingenwet 2000 wordt in dat geval weer een verblijfsvergunning toegekend⁵. Na dat jaar is terugkeer op grond van de terugkeerregeling ingevolge de Remigratiewet niet meer mogelijk. Indien de remigrant Nederlander blijft, blijft terugkeer echter ook na dat jaar mogelijk. Gelet op het beoogde definitieve karakter van de remigratie is dan ook van belang dat de remigrant bereid is afstand te doen van het Nederlanderschap.

De Remigratiewet is in beginsel slechts van toepassing op vreemdelingen, zoals omschreven in artikel 1, onder e, van de Rijkswet op het Nederlanderschap (RWN), ofwel personen die niet de Nederlandse nationaliteit bezitten. Aanvragers die tot de in artikel 1a van de wet omschreven doelgroep behoren, maar die wel de Nederlandse

⁴ Zie ook Kamerstukken II 2013/14, 33 801, nr. 3, blz. 6–7, Kamerstukken II 2013/3014, 33 988, nr. 6.

nationaliteit hebben dienen te verklaren dat zij alles wat in redelijkheid mogelijk is zullen doen om de nationaliteit van het bestemmingsland te verkrijgen⁶. Dit is een verplichting waarop ook jaarlijks gecontroleerd wordt door de SVB. De RWN regelt vervolgens in hoeverre het verkrijgen van een andere nationaliteit leidt tot verlies van de Nederlandse nationaliteit. Op grond van die wet geldt dat het vrijwillig verkrijgen van een andere nationaliteit in principe leidt tot verlies van het Nederlanderschap⁷. De RWN kent sinds 1 april 2003⁸ echter diverse uitzonderingsbepalingen waardoor remigranten in de meeste gevallen toch het Nederlanderschap behouden⁹. Tot voor kort was het voornemen de betreffende uitzonderingsbepalingen in de RWN te schrappen door middel van een wetsvoorstel tot wijziging van de RWN¹⁰. Dit wetsvoorstel is echter door de Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie ingetrokken bij brief van 18 maart 2013¹¹. Mede door de intrekking van dat wetsvoorstel is het wenselijk om het afstand doen van het Nederlanderschap door remigranten in de Remigratiewet te regelen als voorwaarde voor het recht op remigratievoorzieningen. Uit de aard van de Remigratiewet, alsmede artikel 8 van die wet, blijkt dat is beoogd dat remigranten het Nederlanderschap verliezen. Echter, zoals aangegeven komt het in de praktijk voor dat remigranten hun Nederlanderschap op grond van een uitzonderingsbepaling in de RWN behouden. Derhalve is het noodzakelijk gebleken om in de Remigratiewet expliciet op te nemen dat remigranten afstand doen van hun Nederlanderschap. De wijziging van de Remigratiewet stelt dus geen regels omtrent de wijze van het verlies van het Nederlanderschap, maar stelt het afstand doen van het Nederlanderschap als voorwaarde voor het verkrijgen van een remigratie-uitkering. Voor het verlies van het Nederlanderschap blijven onverkort de regels uit de RWN van toepassing.

2.7 Gegevensuitwisseling tussen de SVB en de Stichting normering arbeid (SNA)

Dit betreft een wijziging in de Wet allocatie arbeidskrachten door intermediairs (Waadi). In het kader van het bepalen van de vraag of personen sociaal verzekerd zijn in Nederland, of in het buitenland, wisselt de SVB gegevens uit met sociale zekerheidsinstellingen in het buitenland. De SNA doet een melding aan de SVB wanneer zij vermoedt dat de buitenlandse sociale zekerheidsinstelling ten onrechte heeft verklaard dat een in Nederland werkzame persoon niet onder het Nederlandse sociaalverzekeringsstelsel valt, maar sociaal verzekerd is in het buitenland. Onderhavige wijziging maakt het mogelijk dat wanneer de SVB – na onderzoek – concludeert dat een verklaring daadwerkelijk onterecht is afgegeven, zij dit aan de SNA terugkoppelt. De SNA neemt dit gegeven vervolgens mee in het certificeringproces van de betrokken onderneming of rechtspersoon. In het kader van de noodzakelijkheids- en proportionaliteitsvereiste van de Wet bescherming persoonsgegevens (Wbp) wordt naast de verklaring toepasselijke sociale verzekeringswetgeving als bedoeld in artikel 34, derde lid, onderdeel c, van de Wet structuur uitvoeringsorganisatie werk en inkomen (Wet SUWI) waarvan is gebleken dat deze onterecht danwel onjuist is afgegeven, slechts de naam en vestigingsplaats van de betrokken onderneming of rechtspersoon

⁵ Zie artikel 3.51, eerste lid, onderdeel g, van het Vreemdelingenbesluit 2000.

⁶ Zie het huidige artikel 2, onderdeel b.

⁷ Zie artikel 15, eerste lid, onder a, van de RWN.

⁸ Dat is het tijdstip van inwerkingtrdeing van de Rijkswet van 21 december 2000 tot wijziging van de Rijkswet op het Nederlanderschap met betrekking tot de verkrijging, de verlening en het verlies van het Nederlanderschap (Stb. 2000, 618).

⁹ Zie artikel 15, tweede lid, van de RWN.

¹⁰ Zie Kamerstukken II 2011/12, 33 201 (R 1977), nr. 2.

¹¹ Zie Kamerstukken II 2012/13, 33 201 (R 1977), nr. 11.

aan de certificerende instelling verstrekt, zodat deze dit kan betrekken bij de controle van het afgegeven certificaat.

2.8 Terugvordering door het UWV

Onderdelen C en D, artikel XIX, onderdelen B en C, artikel XX, onderdelen C en D, artikel XXIX, onderdelen C en D, artikel XXXI, onderdeel O, artikel XXXV, onderdelen E en F en artikel XXXVII, onderdelen E en F, voorzien in een wijziging van enkele terugvorderingsbepalingen in de Werkloosheidswet (WW), Wet arbeid en zorg (WAZO), Wet arbeidsongeschiktheidsverzekering zelfstandigen (WAZ), Wet arbeidsongeschiktheidsvoorziening jonggehandicapten (Wajong), Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering (WAO), Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA) en de Ziektewet (ZW). De reden hiervoor is gelegen in een uitspraak van de Centrale Raad van Beroep (CRvB), die ertoe strekt dat uitkeringen niet van de werkgever kunnen worden teruggevorderd, indien de betaling van de uitkering niet in juridische zin aan de werkgever zijn verricht. De onderdelen strekken tot het, in bepaalde omschreven situaties, mogelijk maken dat het UWV wel bij de eerder aangehaalde werkgever terug kan vorderen. Voor een verdere toelichting zij verwezen naar de artikelsgewijze toelichting.

2.9 Beëindigen organisatiegericht toezicht

In artikel XXXI, onderdelen A, D, E t/m L en N, wordt voorzien in de aanpassing van de Wet SUWI in verband met het toezicht op het UWV en de SVB, dat als taak van de Inspectie SZW in hoofdstuk 7 van de Wet SUWI is geregeld. In het kader van de taakstelling Rutte II wordt voorgesteld ingaande 1 januari 2016 het organisatiegerichte toezicht door de Inspectie SZW op de genoemde organisaties te beëindigen. Onder organisatiegericht toezicht valt het jaarlijkse onderzoek naar de jaarverantwoording van de SVB en het UWV en het toezichtonderzoek gericht op de interne bedrijfsvoering, waaronder risicobeheersing en interne verantwoording van de organisaties. Dit toezicht komt voort uit de ministeriële verantwoordelijkheid die de minister voor deze zelfstandige bestuursorganen (zbo's) draagt. Er heeft zich in recente jaren een vergaande verbetering van zowel de eigen verantwoording van de organisaties, inclusief de controle daarop door accountantsdiensten en auditingcommissies voorgedaan. Eveneens is de sturingscyclus tussen het departement en de zbo's verbeterd. Deze ontwikkelingen bieden de mogelijkheid het organisatiegerichte toezicht door de Inspectie SZW te beëindigen, terwijl de minister diens verantwoordelijkheid waar kan blijven maken.

Het beëindigen van het organisatiegerichte toezicht laat verder onverlet dat de minister de Inspectie opdracht kan verlenen tot het instellen van onderzoek naar aspecten van interne bedrijfsvoering. Een dergelijke opdrachtverlening geschiedt met toepassing van artikel 39 van de Wet SUWI. Aangezien het beëindigen van het organisatiegericht toezicht gepaard gaat met het schrappen van de daarmee gemoeide formatie, kan zo'n opdrachtverlening leiden tot een herprioritering van de in het jaarplan van de Inspectie voorgenomen toezichtonderzoeken.

Het stelseltoezicht op het UWV, de SVB en de gemeenten en op de onderlinge samenwerking van deze organisaties blijft onverminderd bestaan. Daarbij richt de Inspectie SZW zich op de bijdragen die de uitvoering levert aan het behalen van de beleidsdoelen van het stelsel van werk en inkomen.

Het toezicht is in de Wet SUWI opgedragen aan de Inspectie Werk en Inkomen (IWI). Per 1 januari 2012 is de IWI samen met de Arbeidsinspectie en de Sociale Inlichtingen- en Opsporingsdienst (SIOD) opgegaan in de Inspectie SZW. Dit wetsvoorstel bevat ook de technische wijzigingen in de Wet SUWI die alleen verband houden met de vorming van de Inspectie SZW.

2.9.1 Beëindiging organisatiegericht toezicht op UWV en SVB

De minister is verantwoordelijk voor het doen uitvoeren van de socialezekerheidswetgeving door het UWV (waaronder begrepen Bureau keteninformatie werk en inkomen (BKWI) en de SVB. Mede door de Kaderwet zelfstandige bestuursorganen is vastgesteld hoe de verantwoordelijkheid- en bevoegdheidsverdeling is. De Kaderwet gaat daarbij met name in op de uitwerking en toepassing van de regels voor het financieel toezicht; de verantwoording over doel- en rechtmatigheid. Op grond van de Wet SUWI fungeert het toezicht tevens onder ministeriële verantwoordelijkheid bij een onder de minister ressorterende Inspectie. Het toezicht formuleert geen eigen normen, maar baseert zich op het normenkader SUWI-organisaties. Daarnaast wordt in de Wet SUWI de sturing en de sturingsrol geregeld. In het kader van sturing wordt de minister ook betrokken bij de totstandkoming van het programma van de toezichthouder.

De Inspectie SZW houdt toezicht op de rechtmatigheid en doelmatigheid, inclusief de doeltreffendheid van de uitvoering van wetten door het UWV en de SVB (artikel 37, eerste lid, Wet SUWI). Een deel van dit toezicht is organisatiegericht. Onder die noemer valt enerzijds het verantwoordingsgerichte onderzoek en anderzijds het toezichtsonderzoek gericht op de interne bedrijfsvoering, waaronder risicobeheersing en interne verantwoording van de organisaties.

Bij het verantwoordingsgerichte onderzoek wordt jaarlijks onderzoek gedaan naar de juistheid van de verantwoordingsinformatie van UWV en SVB. Dit onderzoek omvat ook de verantwoordingsinformatie over het BKWI als apart organisatieonderdeel van het UWV. Verder kijkt de Inspectie SZW bij de uitvoering van het verantwoordingsgerichte onderzoek naar de verantwoording van het UWV en de controle van de Auditdienst UWV op de onderwijsvoorzieningen. Hierover wordt separaat gerapporteerd aan het Ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap (Ministerie van OCW).

Bij het toezichtsonderzoek gericht op de interne bedrijfsvoering gaat het in de praktijk met name om onderzoek op verzoek van de bewindspersonen. Voorbeelden daarvan zijn onderzoeken naar de risicobeheersing UWV, de ontwikkeling van de loonaangifteketen en de polisadministratie en het ICT-project SVB Tien, waarbij ook onderzoek is gedaan naar de interne sturing van de betrokken zbo's.

2.9.2 Toezicht op UWV en SVB

Bij de herijking van de toezichtsrol door de IWI (nu onderdeel van de Inspectie SZW) in 2008/2009 is reeds besloten om de taken met betrekking tot de recht- en doelmatigheid van de uitvoering door het UWV en de SVB uit de toezichtsfeer te halen en deel uit te laten maken van de algemene financiële sturing- en verantwoordingsrelatie tussen van de minister en de twee zbo's. De Tweede Kamer is in maart 2011 hierover geïnformeerd¹². De Inspectie heeft de wijze waarop invulling wordt gegeven aan het

¹² Kamerstukken II 2010/11, 32 500 XV, nr. 75

verantwoordingsgerichte onderzoek, waar dat mogelijk is, reeds aangepast aan dit principe.

In de brief wordt onder meer gesproken over het voornemen de rechtmatigheidstoetsing aan te passen vanuit het oogpunt dat één toetsing genoeg moet zijn, de zogenaamde single audit-aanpak. Bij een dergelijke aanpak verantwoordt de Raad van Bestuur van het UWV en de SVB zich, met daarbij een oordeel van de interne accountant, richting bewindspersonen. Bij het UWV/BKWI en de SVB is thans ook sprake van een controleverklaring van een externe accountant.

In het licht van de single auditgedachte, mede gelet op de uitgebreide voorschriften en de andere checks, is het verantwoordingsgerichte onderzoek niet langer noodzakelijk voor het verkrijgen van voldoende zekerheid. Dit wordt bevestigd door de bevindingen van de Inspectie SZW. Uit het jaarverslag 2013 van de Inspectie SZW blijkt dat de jaarverslagen en -rekeningen van de SUWI-organisaties de informatie verschaffen die op grond van de Wet SUWI wordt verlangd. Tevens blijkt dat de accountantscontrole en de daarbij behorende documentatie voldoet aan de eisen die in de Regeling SUWI worden gesteld.

Beoogd is de hier voorgestelde wijziging van de Wet SUWI, waarbij het toezicht op de rechtmatigheid van de uitvoering niet meer de taak van de Inspectie is per 1 januari 2016 in werking te laten treden. Begin 2016 zal de Inspectie SZW voor de laatste keer het verantwoordingsgerichte onderzoek uitvoeren. Het betreft dan onderzoek over 2015.

2.9.3 Onderzoek op verzoek blijft mogelijk

Naarmate de bedrijfsvoering en het interne toezicht bij de zbo's op orde is, kan het externe toezicht terugtreden en zal er in beginsel ook minder behoefte zijn aan onderzoek op verzoek van bewindslieden. Om zijn verantwoordelijkheid voor het functioneren van de uitvoering door UWV en SVB waar te maken kan de minister de daarvoor benodigde informatie in eerste instantie halen uit de verantwoording van die organisaties over de bedrijfsvoering. Indien de minister daartoe aanleiding ziet kan hij nader onderzoek instellen naar bepaalde aspecten. Verder laat het beëindigen van het organisatiegerichte toezicht onverlet dat de minister de Inspectie SZW opdracht kan verlenen tot het instellen van onderzoek naar aspecten van bedrijfsvoering. Een dergelijke opdrachtverlening geschiedt met toepassing van artikel 39 van de Wet SUWI.

2.9.4 Toezicht op verstrekking onderwijsvoorzieningen

Het UWV is door de Minister van OCW belast met de uitvoering van onderwijsvoorzieningen aan jongeren met een handicap (artikel 19a van de Wet overige OCW-subsidies). In het Uitvoeringsbesluit onderwijsvoorzieningen voor jongeren met een handicap zijn regels gesteld over de financiering van deze taak en over de verantwoording door het UWV. Bij de uitvoering van het verantwoordingsgerichte onderzoek kijkt de Inspectie SZW specifiek naar de verantwoording van het UWV en de controle van de Auditdienst UWV op de uitvoering van deze taak. Hierover wordt separaat gerapporteerd aan de betrokken bewindspersoon van het Ministerie van OCW¹³.

¹³ Kamerstukken II 2007/08, 31 383, nr. 3.

Beëindiging van het verantwoordingsgerichte onderzoek betekent dat de Inspectie SZW het onderzoek naar verantwoording van het UWV en de controle van de Auditdienst UWV op de onderwijsvoorzieningen, alsmede de separate rapportage aan het Ministerie van OCW beëindigt. Ook voor dit deel van de verantwoording door het UWV geldt dat het verantwoordingsgerichte onderzoek door de Inspectie SZW niet langer nodig is voor het verkrijgen van voldoende zekerheid. Volstaan kan worden met de separate verantwoording door het UWV aan het Ministerie van OCW over de verstrekking van onderwijsvoorzieningen, de afgesproken auditrapportages daarover, alsmede de voorgeschreven accountantscontrole.

2.10 Doorbelasting loonaanvullingsuitkering aan eigenrisicodragers

De persoon die recht heeft op een uitkering op grond van hoofdstuk 7 van de Wet WIA (WGA-uitkering), die volledig arbeidsongeschikt is geweest, en vervolgens na herkeuring een resterende verdien capaciteit van meer dan 20% heeft, krijgt gedurende 24 kalendermaanden een loonaanvullingsuitkering zonder dat hij aan de inkomenseis hoeft te voldoen. Daardoor valt hij niet direct terug op de lagere vervolguutkering en kan hij zich voorbereiden op terugkeer naar de arbeidsmarkt. Er is onduidelijkheid geconstateerd in de doorbelasting daarvan door verschillen tussen de publiek verzekerde en de eigenrisicodragers. De publiek verzekerde werkgever krijgt de uitkering doorbelast tot het niveau van de vervolguutkering en maximaal de werkelijk betaalde uitkering; de eigenrisicodragers krijgen 70% van het wettelijke minimumloon of het lagere dagloon doorbelast zonder dat rekening wordt gehouden met inkomen uit arbeid van de betrokkene. De bepaling over het verhaal bij de eigenrisicodragers wordt daarom gelijkgetrokken met de bepaling bij de publiek verzekerde.

§ 3. Uitvoering

Dit wetsvoorstel is door de Minister aan de toetsende instanties voorgelegd. Door het UWV, de SVB, de VNG, de Belastingdienst en de Inspectie SZW zijn toetsen uitgebracht. Tevens hebben gemeenten via het Uitvoeringspanel gemeenten en de Raad voor de Rechtspraak (RvdR) advies uitgebracht.

UWV

Het UWV acht het wetsvoorstel uitvoerbaar en handhaafbaar. Wel wijzen zij voor een punt nog op een mogelijk risico. De incidentele uitvoeringskosten voor dit wetsvoorstel komen uit op 0,02 miljoen euro. Er zijn geen structurele uitvoeringskosten.

SVB

De SVB acht het wetsvoorstel uitvoerbaar en handhaafbaar op de beoogde datum van inwerkingtreden. Daarbij heeft de SVB wel enkele kanttekeningen gemaakt, deze zijn verwerkt in het wetsvoorstel.

Belastingdienst

Voor de Belastingdienst is het wetsvoorstel uitvoerbaar onder enkele voorwaarden met betrekking tot de modelgarantie bepaling bij eigenrisicodragers. Hierin kan worden meegegaan.

Inspectie SZW

De Inspectie SZW maakt enkele opmerkingen over wijzigingen in de wet SUWI met betrekking tot het beëindigen van organisatiegericht toezicht. Deze zijn verwerkt in het

wetsvoorstel. Tot slot maakt de Inspectie een opmerking over overgangsbepalingen in de IOAW en vraagt verduidelijking. De toelichting is hierop aangepast.

Uitvoeringspanel en VNG

Het Uitvoeringspanel acht de voorgestelde wijzigingen uitvoerbaar. De VNG pleit voor wat betreft de wijze een compensatie van uitvoeringskosten voor gemeenten. Het is nog niet inzichtelijk waar het verzoek tot compensatie op is gebaseerd. Hierover zal nader worden gesproken met de VNG. Daarnaast gaat de VNG in op een aanpassing in de Participatiewet met betrekking tot een bijstandsuitkering aan daklozen. De artikelsgewijze toelichting is hierop aangevuld. Tot slot verzoekt de VNG een wetswijziging mee te nemen waarbij de koppeling tussen de vangnetuitkering en de aanwijzingsbevoegdheid van de minister van SZW losgelaten wordt. Dit voorstel past niet in dit wetsvoorstel en wordt niet meegenomen.

Raad voor de Rechtspraak

De RvdR adviseert af te zien van de concentratie van beroepszaken inzake de boeteoplegging in het kader van de Wav bij de Rechtbank Den Haag. De RvdR komt tot dit advies nadat zij het voorstel heeft getoetst aan het Toetsingskader wettelijke concentratie. De RvdR stelt dat aan het eerste criteria niet is voldaan, omdat de vereiste complexiteit van de relevante wetgeving ontbreekt. Aan een toetsing aan de overige criteria komt de RvdR daarmee niet meer toe. Naar de mening van de Minister is de vereiste complexiteit echter wel degelijk aanwezig. Het feit dat de Rechtbank Den Haag reeds bij uitsluiting bevoegd is voor alle andere zaken die in het kader van de Wav kunnen worden gevoerd, ondersteunt die stelling. De toepassing van de Wav vereist ook toepassing van diverse associatieverdragen, Europeesrechtelijke jurisprudentie en een complex geheel van begrippen, waaronder de toenemende vervlechting met het vreemdelingenrecht. Ook de zaken rondom opgelegde bestuurlijke boetes, tot dusver uitgezonderd van deze al bestaande concentratie nemen af in aantallen maar nemen toe in complexiteit. Deze ontwikkeling rechtvaardigt het tevens concentreren van bestuurlijke boetezaken op grond van de Wav, zodat de uitleg en toepassing van de Wav in het geheel bij één rechtbank komt te liggen.

De RvdR geeft aan geen substantiële gevolgen voor de werklast te ondervinden door de voorgenomen wijzigingen.

§ 4. Administratieve lasten

Slechts een klein aantal wijzigingen heeft gevolgen voor de administratieve lasten van burgers en/of bedrijven. Deze administratieve lastenverhoging of -vermindering is bij elk voorstel beperkt.

II. ARTIKELSGEWIJS

ARTIKEL 1. ALGEMENE KINDERBIJSLAGWET (AKW)

Onderdeel A (artikel 7 AKW)

Met ingang van 1 januari 2015 zijn met de Wet hervorming kindregelingen de voorwaarden voor de dubbele kinderbijslag om onderwijsredenen aangescherpt. Met dit wijzigingsvoorstel wordt bewerkstelligd dat ook dubbele kinderbijslag om onderwijsredenen voor het kind van de verzekerde dat voorbereidend middelbaar beroepsonderwijs voor de Rijn, binnen- en kustvaart volgt kan worden verkregen. Het gaat om een opleiding waarmee de gediplomeerde leerling zich kan laten registreren als bemanningslid. De leerling kan dit specifieke onderwijs alleen op deze scholen volgen. De regering stelt daarom voor de ouders van leerlingen die deze opleiding volgen en verder weg wonen dan de bij ministeriële regeling bepaalde afstand van 25 kilometer (zie artikel 2 van de Regeling dubbele kinderbijslag om onderwijsredenen) ook in aanmerking te laten komen voor dubbele kinderbijslag als zij ook verder voldoen aan de voorwaarden voor kinderbijslag. Dit sluit aan bij de bepaling die is opgenomen in artikel 7, zesde lid, onderdeel b, onder 1°, van de AKW waarmee ook de beroepsopleidingen en de scholen voor topsporters en toptalenten op het gebied van dans en muziek worden aangewezen.

Omdat een aantal van de met dit wijzigingsvoorstel bedoelde scholen intern verblijf verplicht stelt, wordt verder voorgesteld om de afstandseis in die gevallen te laten vervallen. Zo kunnen ook ouders die dichterbij de school wonen en te maken krijgen met deze verplichting toch een beroep doen op de dubbele kinderbijslag om onderwijsredenen. Omdat mogelijk nog andere scholen vergelijkbaar zijn, wordt voorgesteld deze scholen bij ministeriële regeling aan te wijzen. De regering stelt voor om deze bepaling met terugwerkende kracht tot 1 oktober 2015 in werking te laten treden. Deze ingangsdatum vloeit voort uit de kwartaalsystematiek van de kinderbijslag.

Onderdeel B (artikel 14 AKW)

Het recht op kinderbijslag kan in de regel niet vroeger ingaan dan een jaar voorafgaand aan de aanvraag om kinderbijslag. Dit is geregeld in artikel 14, derde lid, eerste volzin, van de AKW. In ditzelfde lid staat dat de SVB bevoegd is in bijzondere gevallen hiervan af te wijken. Volgens het beleid van de SVB is er sprake van een bijzonder geval: indien de belanghebbende door een niet aan hem toe te rekenen oorzaak niet in staat was tijdig een aanvraag in te dienen of te laten indienen; of indien de belanghebbende onbekend was met zijn mogelijke recht op kinderbijslag én deze onbekendheid verschoonbaar was. De SVB maakt gebruik van deze bevoegdheid wanneer het van hardheid zou getuigen te volstaan met een terugwerkende kracht van één jaar. Hiervan zou sprake zijn wanneer het netto inkomen mede door het niet tijdig aanvragen van de kinderbijslag, onder de voor belanghebbende geldende minimumnorm is gedaald.

Deze wijziging stelt voor om de bevoegdheid van de SVB om met meer dan 1 jaar terugwerkende kracht kinderbijslag toe te kennen, te laten vervallen. De reden daarvoor is dat de uitvoeringskosten in geen verhouding staan tot het aantal personen dat op dit moment voordeel heeft van deze bepaling. Het gaat om circa 150 onderzoeken en enige tientallen bezwaarzaken per jaar, terwijl slechts in een beperkt aantal gevallen langer dan een jaar met terugwerkende kracht wordt uitbetaald. Dat hangt samen met het gegeven dat de beleidsregel van de SVB met betrekking tot het netto inkomen in het geval van de AKW bijna nooit kan worden toegepast omdat de AKW alleen voorziet in

een bescheiden tegemoetkoming in de kosten van kinderen. De wijziging levert behalve een vereenvoudiging ook een kleine besparing van circa € 0,02 miljoen op de uitvoeringskosten op. Door het kleine aantal toekenningen is de besparing op de uitkeringslasten verwaarloosbaar.

Deze wijziging heeft ook een gevolg voor het kindgebonden budget; dit gevolg is zeer gering. Bij de toekenning van terugwerkende kracht langer dan een jaar kan er ook samenloop plaatsvinden met het kindgebonden budget. Er kan aanspraak worden gemaakt op kindgebonden budget indien de ouder recht heeft op kinderbijslag en indien aan de overige voorwaarden voor het kindgebonden budget wordt voldaan. Aanspraak op kindgebonden budget ontstaat met ingang van de maand volgend op de geboortemaand of de maand waarop het kind tot het huishouden gaat behoren. Het kindgebonden budget kent echter een beperkte terugwerkende kracht van maximaal 20 maanden. Dit is bepaald in artikel 15, eerste lid, van de Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir).

Onderdeel C (artikel 17h AKW)

In artikel 17h, vierde lid, staat een incomplete verwijzing naar artikel 17g, eerste lid. Dit onderdeel voorziet in het complementeren van deze verwijzing.

Onderdeel D (artikel 25 AKW)

In artikel 25, derde lid, van de AKW is bepaald dat indien in een tijdvak een tegemoetkoming volgens de Wet tegemoetkoming onderwijsbijdrage en schoolkosten (WTOS) is verleend, en er naderhand ten behoeve van dat kind recht op kinderbijslag wordt vastgesteld, de SVB bevoegd is de kinderbijslag, in plaats van aan degene aan wie kinderbijslag zou moeten worden betaald, zonder diens machtiging met de Minister van OCW te verrekenen. Daarbij wordt in artikel 25, derde lid, van de AKW verwezen naar hoofdstuk 4 van de WTOS. Hoofdstuk 4 van de WTOS beperkt zich echter tot leerlingen boven de 18 jaar. Op de tegemoetkoming volgens hoofdstuk 4 van de WTOS kan aanspraak worden gemaakt vanaf de eerste dag van het kwartaal volgend op het kwartaal waarin de leerling de leeftijd van 18 jaar bereikt. Recht op kinderbijslag eindigt op de laatste dag van het kwartaal waarin het kind 18 jaar wordt. Er kan dus geen sprake zijn van samenloop tussen de WTOS en kinderbijslag. Artikel 25, derde lid, van de AKW, kan daarmee komen te vervallen.

Op grond van artikel 25, vierde lid, van de AKW beschikt de SVB over de mogelijkheid om ten onrechte betaalde kinderbijslag op grond van de AKW te kunnen verrekenen met een tegemoetkoming op grond van artikel 3, eerste lid, juncto artikel 9 van de Kaderwet SZW-subsidies. Het ging hier om de tegemoetkoming in het kader van de Regeling tegemoetkoming ouders van thuiswonende gehandicapte kinderen (TOG). De TOG is echter per 1 januari 2015 afgeschaft. In plaats hiervan ontvangen ouders met een thuiswonend gehandicapt kind nu dubbele kinderbijslag. Het genoemde artikellid is hierdoor overbodig geworden en kan daarom komen te vervallen.

ARTIKEL II. ALGEMENE NABESTAANDENWET (Anw)

Onderdeel A (artikel 17 Anw)

Artikel 17 van de Anw regelt de hoogte van de nabestaandenuitkering. Aan dit artikel zijn het vijfde tot en met zevende lid met de inwerkingtreding van de Wet maatregelen Wet werk en bijstand en enkele andere wetten (Wet WWB maatregelen) toegevoegd.

Doel van die wijziging was om de normsystematiek voor mensen die met anderen hoofdverblijf hebben in dezelfde woning ook van toepassing te verklaren op de Anw^[1]. Artikel 17, derde lid, regelt het zogenaamde woonlandbeginsel met betrekking tot de nabestaandenuitkering. Op grond hiervan wordt de uitkering verlaagd met de zogenaamde woonlandfactor. In het derde lid is echter verzuimd een verwijzing op te nemen naar artikel 17, vijfde lid. Artikel 17, vijfde lid, bepaalt dat een nabestaande die met één of meer meerderjarige personen in dezelfde woning zijn hoofdverblijf heeft, op een zodanig bedrag wordt gesteld dat de netto- nabestaandenuitkering gelijk is aan 50% van het netto- minimumloon.

De wetgever heeft met de Wet WWB maatregelen bedoeld om de nabestaandenuitkering waar de kostendelersnorm op van toepassing is, tevens het woonlandbeginsel op toe te passen. Uit de parlementaire behandeling is geen aanknopingspunt te vinden waarom het woonlandbeginsel niet toegepast zou moeten worden in een dergelijke situatie. Dit zou ook in tegenspraak zijn met het doel achter het woonlandbeginsel, waarbij de hoogte van een uitkering wordt afgestemd op het kostenniveau van het land waar de betrokkene woont.

Dit onderdeel voorziet alsnog in deze verwijzing om mogelijke onduidelijkheid over de toepassing van het woonlandbeginsel te voorkomen. Om ervoor te zorgen dat de wijziging ook van toepassing is over de periode vanaf 1 juli 2015, de datum waarop het nieuwe artikel 17, vijfde lid, inwerking treedt in de Anw, wordt terugwerkende kracht verleend tot en met die datum.

Onderdelen B en C (artikelen 29a, 39 en 68 Anw), en artikel III, onderdeel B (artikel 17c Algemene Ouderdomswet (AOW))

In de Wet vereenvoudiging regelingen SVB is onder meer de Anw gewijzigd, waarbij de halfwezenuitkering is geïntegreerd in de nabestaandenuitkering en de halfwezenuitkering als zelfstandige uitkering is opgehouden te bestaan. Verwijzingen naar de halfwezenuitkering zijn daarmee overbodig geworden. Desalniettemin is verzuimd om verwijzingen naar de halfwezenuitkering in de artikelen 29a, zesde lid, 39, tweede en vijfde lid, en 68, tweede lid, van de Anw, en 17c, zesde lid, van de AOW te schrappen. Deze onderdelen voorzien hier alsnog in. Dit betreft het herstel van redactionele fouten.

Onderdeel D (artikel 67 Anw)

In artikel 67, negende lid, van de Anw is, om te voorkomen dat de woonlandfactor tweemaal moet worden toegepast, vermeld dat artikelen 17, tweede lid, en artikel 25, tweede lid, van de Anw buiten toepassing blijven bij toepassing van artikel 67, negende lid. Artikel 25 van de Anw is echter per 1 januari 2013 komen te vervallen door de Wet vereenvoudigingen regelingen SVB, waardoor de verwijzing naar artikel 25, tweede lid, kan komen te vervallen.

Daarnaast wordt in artikel 67, negende lid, verwezen naar artikel 17, tweede lid. Door de Wet hervorming kindregelingen is abusievelijk de verwijzing per 1 januari 2015 verschoven van het derde naar het tweede lid, terwijl een verwijzing naar artikel 17, derde lid, juist is. Er wordt van de gelegenheid gebruik gemaakt om deze onjuiste verwijzing te corrigeren. Om te zorgen dat de wijziging ook van toepassing is ten aanzien van de periode vanaf 1 januari 2015, wordt terugwerkende kracht verleend tot en met die datum.

^[1] Zie Kamerstukken II 2013/14, 33 801, nr. 3, blz. 62.

ARTIKEL III. ALGEMENE OUDERDOMSWET (AOW)

Onderdeel A (artikel 1 AOW)

In artikel 1, eerste lid, van de AOW zijn twee onderdelen opgenomen die tot g geletterd zijn. Met deze voorgestelde wijziging wordt de alfabetisch rangschikking zodanig aangepast dat er geen dubbel geletterde onderdelen meer zijn.

Onderdeel C (artikel 64b AOW)

Dit betreft een technische wijziging. Per 1 januari 2015 is in artikel 8 van de AOW een nieuw derde lid toegevoegd. Abusievelijk is artikel 64b, tweede lid, hier niet op aangepast. Dit wordt met voorgestelde wijziging met terugwerkende kracht tot en met 1 januari 2015 hersteld.

Onderdeel D (artikel 64e AOW)

Bij de invoering van artikel 64e van de AOW met de Wet van 26 november 2014 tot wijziging van de AOW in verband met wijziging van de voorwaarden voor de vrijwillige verzekering over een achterliggende periode en wijziging van de Participatiewet in verband met wijziging van de berekening en de periodieke aanpassing van de bijstandsnormen voor pensioengerechtigden (Stb. 2014, 502), zijn abusievelijk niet de volledige naam van die wet en het nummer van het Staatsblad waarin deze wet is gepubliceerd opgenomen in artikel 64e. Met de voorgestelde wijziging wordt deze omissie hersteld. Omdat artikel 64e met ingang van 17 december 2014 met terugwerkende kracht tot en met 24 maart 2014 in werking is getreden, zal artikel III, onderdeel C ook in werking treden met terugwerkende kracht tot en met 24 maart 2014.

ARTIKEL IV. ALGEMENE WET BESTUURSRECHT (Awb)

In artikel 6 van bijlage 2 van de Awb is geregeld dat voor de wetten die in dit artikel genoemd zijn, de rechtbank Den Haag bevoegd is te beslissen op beroep. De Wav wordt reeds in dit artikel genoemd, maar tot nu toe met uitzondering van besluiten tot het opleggen van een bestuurlijke boete. Voorgesteld wordt om deze uitzondering te laten vervallen. Dit betekent dat de Rechtbank Den Haag bij uitsluiting bevoegd wordt om beroepszaken voor de gehele Wav te behandelen. Met betrekking tot de Wav is in de bijlage bepaald dat de daadwerkelijke zittingen in de overige rechtbanken kunnen plaatsvinden. Het ligt in de rede dat hierover in overleg met de RvdR nadere werkafspraken kunnen worden gemaakt, zoals ook nu al is gedaan voor de overige zaken in het kader van de Wav.

ARTIKEL V. ARBEIDSOMSTANDIGHEDENWET (Arbowet)

Onderdelen A en B (artikelen 14, 24 en 29a Arbowet), artikel VI (artikel 8:7 Arbeidstijdenwet (Atw)), artikel XVI, onderdeel A (artikel 14a Waadi), en artikel XVIII (artikel 16 Wav)

De Aanpassingswet basisregistratie personen (Stb. 2013, 316) regelt naast de aanpassingen in wetgeving in verband met de overgang van gemeentelijke basisregistratie naar basisregistratie personen ook de aanpassing van bepalingen die het sociaal-fiscaalnummer (sofinummer) uit de Nederlandse wetgeving schrappen. De noodzaak voor het gebruiken van een sofinummer als identificerend nummer in contacten met overheidsorganisaties bestond na de invoering van het burgerservicenummer (BSN) uitsluitend nog voor niet-ingezetenen. Deze noodzaak is

komen te vervallen met de invoering van de basisregistratie personen. De Wav, de Arbowet, de Atw en de Waadi bevatten nog voorschriften over het gebruiken van het BSN en het sofinummer die abusievelijk niet zijn geschrapt in de Aanpassingswet basisregistratie personen. Met de voorgestelde wijzigingen vervalt het gebruik van het sofinummer in de genoemde wetten alsnog.

ARTIKEL VII. BOEK 7 VAN HET BURGERLIJK WETBOEK (BW)

Onderdeel A (artikel 7:668 BW)

In dit onderdeel wordt verduidelijkt dat de vergoeding die de werkgever verschuldigd is wegens het overschrijden of niet nakomen van de aanzegtermijn verschuldigd is vanaf de dag waarop de arbeidsovereenkomst, ten aanzien waarvan de verplichting tot aanzeggen gold, van rechtswege eindigt of zou zijn geëindigd. Dat moment is gelegen op een maand na de dag waarop de verplichting om aan te zeggen is ontstaan. Op dat moment is namelijk pas definitief de hoogte van de vergoeding vast te stellen. Dit geldt ook als de werkgever de werknemer niet of niet tijdig heeft laten weten dat de arbeidsovereenkomst wordt voortgezet.

Onderdeel B (artikel 7:669 BW)

In het vierde lid van artikel 7:669BW (zoals dat met ingang van 1 juli 2015 luidt) is geregeld dat de arbeidsovereenkomst tegen of na de dag waarop recht op AOW of pensioen ontstaat kan worden opgezegd. Dit betekent dat de arbeidsovereenkomst duurt tot en met de eerste dag waarop recht op AOW of pensioen bestaat. Dat ligt niet voor de hand, en is bovendien ook niet in overeenstemming met de bestaande praktijk waarin de arbeidsovereenkomst duurt tot de laatste dag voor de leeftijd wordt bereikt waarop recht op AOW of pensioen ontstaat. Om deze reden wordt voorgesteld uit te gaan van de opzegging van de arbeidsovereenkomst 'in verband met of na' het bereiken van de pensioenleeftijd. Daarmee wordt tevens aangesloten bij de formulering in artikel 7:673, zevende lid, onderdeel b, BW.

Onderdeel C (artikel 7:669 BW)

In artikel 7:669, vierde lid, BW is de term 'aangegaan' gehanteerd, in plaats van 'ingegaan'. Dit wordt hersteld. Zoals ook volgt uit de artikelsgewijze toelichting in de Wwz bij dit artikellid is beoogd te regelen dat het artikellid ziet op de situatie waarin de arbeidsovereenkomst wordt beëindigd van de werknemer die voor de pensioengerechtigde leeftijd al was ingegaan.

Onderdeel D (artikel 7:671a BW)

Onderdelen 1 en 2

Er wordt een onderdeel toegevoegd aan artikel 7:671a, vijfde lid, BW dat regelt dat de toestemming om een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd op te zeggen wegens bedrijfseconomische omstandigheden slechts verleend kan worden als de werkgever de arbeidsrelatie met personen die op grond van een arbeidsovereenkomst op de arbeidsplaatsen die vervallen werkzaam zijn en de AOW-gerechtigde leeftijd hebben bereikt heeft beëindigd. Uit het Ontslagbesluit vloeit momenteel al voort dat deze arbeidsrelaties eerst beëindigd moeten worden. Dit blijft ongewijzigd. Om te bewerkstelligen dat dit ook geldt indien gebruik is gemaakt van de in artikel 7:699, zesde lid, BW opgenomen mogelijkheid om bij cao af te wijken van het

afspiegelingsbeginsel wordt deze voorwaarde opgenomen in artikel 7:671a, vijfde lid, BW.

Onderdeel 3

Artikel 7:671b, tweede lid, BW, bepaalt dat de kantonrechter een verzoek om ontbinding van de arbeidsovereenkomst slechts kan inwilligen indien aan de voorwaarden voor opzegging van de arbeidsovereenkomst, bedoeld in artikel 7:669 is voldaan, en er geen opzegverboden als bedoeld in artikel 7:670 of met deze opzegverboden naar aard en strekking vergelijkbare opzegverboden in een ander wettelijk voorschrift gelden. In lijn hiermee wordt opgenomen dat toestemming om een arbeidsovereenkomst op te zeggen niet wordt verleend als een opzegverbod als bedoeld in artikel 7:670, lid 1 tot en met 4 en 10, geldt, tenzij redelijkerwijs verwacht mag worden dat het opzegverbod binnen vier weken na de dagtekening van de beslissing op het verzoek door UWV of de in artikel 7:671a, tweede lid, BW bedoelde van de werkgever onafhankelijke en onpartijdige commissie beslist op het verzoek, niet meer geldt. De termijn van vier weken sluit aan bij de termijn waarbinnen de werkgever – gelet op de geldigheid van de toestemming op grond van artikel 7:671a, zesde lid, BW – van de door UWV of cao-commissie gegeven toestemming gebruik zal moeten maken. Het is voor een werkgever niet zinvol om in een dergelijk geval waarin sprake is van een opzegverbod toch een verzoek om toestemming te doen. Als lopende de behandeling van het verzoek blijkt dat een opzegverbod geldt, ligt het voor de hand dat de werkgever het verzoek intrekt. Tot een afwijzing van een verzoek om toestemming omdat een opzegverbod van toepassing is, zal het in de praktijk dus niet vaak komen. Als bij een voorgenomen ontslag om bedrijfseconomische redenen sprake is van het toepassing zijn van het opzegverbod dat geldt tijdens ziekte, en geen toestemming zal worden verleend voor opzegging van de arbeidsovereenkomst van deze zieke werknemer, kan in plaats daarvan een andere werknemer voor ontslag worden voorgedragen. Dat eerstbedoelde werknemer ziek is en voorlopig zal blijven, zal de werkgever aan de hand van een verklaring van de bedrijfsarts moeten aantonen. Het

UWV zal in de beschikking vermelden dat indien mocht blijken dat het opzegverbod na de beslissing op het verzoek voortduurt, de arbeidsovereenkomst bij de aanwezigheid van het opzegverbod niet kan worden opgezegd. Indien bij de behandeling van een verzoek om toestemming niet naar voren is gekomen dat er een opzegverbod van toepassing is, kan het zich voordoen dat UWV of de cao-commissie toestemming verleent, terwijl een opzegverbod van toepassing is. De werkgever kan de arbeidsovereenkomst dan niet rechtsgeldig opzeggen met een beroep op de gegeven toestemming.

Dit lid is van overeenkomstige toepassing op de toestemming die wordt verleend door de commissie, bedoeld in artikel 7:671, eerste lid, onderdeel h, BW.

Onderdeel E (artikel 7:671b BW)

Evenals is bepaald in het vijfde lid van artikel 671b, wordt ook in het vierde lid opgenomen dat het overleggen van een deskundigenoordeel niet verplicht is als dit in redelijkheid niet van de werkgever kan worden gevergd. Uit artikel 32a, eerste lid, van de Wet SUWI vloeit voort dat het UWV alleen een deskundigheidsoordeel geeft, als de werknemer bereid is zich daartoe te laten onderzoeken. Als de werknemer daar niet aan meewerkt, dan kan het overleggen van de verklaring niet van de werkgever worden verlangd. Aan artikel 7:671b, vierde lid, BW, zoals dat met ingang van 1 juli 2015 luidt, wordt daarom een zinsnede toegevoegd waaruit dat blijkt.

Onderdeel F (artikel 7:673 BW)

In artikel 7:673, zevende lid, onderdeel b, BW wordt (met ingang van 1 juli 2015) geregeld dat de transitievergoeding niet verschuldigd is als de arbeidsovereenkomst eindigt in verband met of na het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd. De tekst in dit onderdeel zou zo geïnterpreteerd kunnen worden dat geen transitievergoeding verschuldigd is bij ontslag van een werknemer die de AOW-gerechtigde leeftijd heeft bereikt, ook als voor de werknemer een afwijkende hogere pensioengerechtigde leeftijd geldt. Dat is niet beoogd. Als een afwijkende pensioenleeftijd geldt voor de werknemer, dan is geen transitievergoeding verschuldigd als de arbeidsovereenkomst in verband met of na het bereiken van *die leeftijd* wordt beëindigd. In het voorgestelde onderdeel b is dit verduidelijkt.

Onderdeel G (artikel 7:673a BW) en onderdeel H (artikel 7:673d BW)

In de artikelen 7:673a en 7:673d BW (zoals deze met ingang van 1 juli 2015 luidt) is geregeld wat onder een kleine werkgever wordt verstaan. Daarbij is het aantal werknemers dat in dienst is in de tweede helft van het kalenderjaar voorafgaand aan het kalenderjaar waarin de arbeidsovereenkomst eindigt bepalend. Doordat voor de ene werknemer een langere opzegtermijn kan gelden dan voor de andere werknemer, kan het zich voordoen dat de arbeidsovereenkomst van een aantal werknemers net voor het einde van een kalenderjaar eindigt, terwijl de arbeidsovereenkomsten van andere werknemers in het volgende kalenderjaar eindigen, terwijl de ontslagprocedure van alle werknemers gelijktijdig is gestart. Dat leidt tot onwenselijke uitkomsten. Voorts kan dit ertoe leiden dat naar het nog lopende kalenderjaar moet worden beoordeeld of sprake is van een kleine werkgever of niet. Om deze redenen wordt voorgesteld om waar mogelijk het moment waarop het verzoek om toestemming of ontbinding is gedaan bepalend te laten zijn voor de berekening van het aantal werknemers dat bepalend is voor de vraag of het een kleine werkgever betreft. Als de arbeidsovereenkomst eindigt zonder dat een verzoek om toestemming of ontbinding vereist is, is het moment van de opzegging, dan wel het moment waarop de arbeidsovereenkomst eindigt en niet wordt voortgezet bepalend.

Hiermee wordt tegelijkertijd verduidelijkt dat artikel 7:673d BW, zoals dat met ingang van 1 juli 2015 luidt, ook betrekking heeft op de werknemer wiens arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd niet wordt voortgezet wegens de omstandigheden zoals die zijn omschreven in het desbetreffende artikel. Als aan de voorwaarden, bedoeld in artikel 7:673 BW, is voldaan bestaat immers ook bij het niet voorzetten van de arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd recht op een transitievergoeding.

Onderdeel I (artikel 7:677 BW)

In artikel 7:677, zevende lid, BW was verzuimd te regelen dat ook een beding, waarbij de bevoegdheid om op grond van de laatste zin van het vierde lid van dat artikel de kantonrechter te verzoeken de opzegging te vernietigen wordt uitgesloten of beperkt, nietig is. Voorgesteld wordt dat alsnog te regelen.

Onderdeel J (artikel 7:682 BW)

In artikel 7:682, eerste lid, onderdelen a en b, BW, zoals dat met ingang van 1 juli 2015 luidt, ontbreekt de verwijzing naar artikel 7:669, eerste lid, BW. Daardoor blijkt niet expliciet uit het artikel dat de kantonrechter ook de arbeidsovereenkomst kan herstellen of een vergoeding kan toekennen omdat herplaatsing mogelijk was. Dat was wel

beoogd. Om dit te verduidelijken wordt voorgesteld de verwijzing naar artikel 7:669, eerste lid, BW alsnog toe te voegen aan artikel 7:682, eerste lid, onderdelen a en b, BW.

Onderdeel K (artikel 7:682a BW)

In dit onderdeel wordt een onjuiste verwijzing gecorrigeerd.

Onderdeel L (artikel 7:686a BW)

Het eerste subonderdeel van artikel 7:686a, vierde lid, onderdeel a, BW, zoals dat met ingang van 1 juli 2015 luidt, ziet specifiek op verzoeken in verband met vergoedingen. Het tweede subonderdeel op alle verzoeken, waaronder ook vergoedingen. Mede als gevolg hiervan wordt in het eerste subonderdeel specifiek verwezen naar verzoeken in verband met vergoedingen op grond van artikel 7:677, vierde lid, BW terwijl in het tweede subonderdeel naar alle verzoeken op grond van artikel 7:677 BW wordt verwezen, waaronder ook verzoeken in verband met vergoedingen op grond van het vierde lid van dat artikel moeten worden begrepen. Om deze redenen wordt voorgesteld het onderscheid dat gemaakt is in de subonderdelen 1 en 2 niet meer te maken, en in plaats daarvan te spreken van verzoeken op grond van de genoemde artikelen. Door een eerdere aanpassing van de lettering in artikel 7:681, eerste lid, BW is per abuis in artikel 7:686a een verwijzing naar artikel 7:681, eerste lid, onderdeel c, BW komen te vervallen. Deze verwijzing is weer toegevoegd.

ARTIKEL VIII. FAILLISEMENTSWET (FW)

Artikel VIII (artikel 40 FW) en artikel XIII (artikel VIC Verzamelwet SZW 2015)

In de Verzamelwet SZW 2015 is geregeld dat artikel 40, vierde lid, van de Fw, dat met ingang van 1 juli 2015 door de Wwz aan de Fw is toegevoegd op diezelfde dag zou komen te vervallen. Die wijziging in de Verzamelwet SZW 2015 was opgenomen vanuit de onjuiste veronderstelling dat het reeds bestaande artikel 40 Fw reeds de bevoegdheid voor de curator omvatte om de arbeidsovereenkomst rechtsgeldig op te zeggen. Daarbij werd tevens verondersteld dat het BW niet van toepassing is op de opzegging van de arbeidsovereenkomst door de curator. Voor het tijdstip waarop die wijziging in werking zou treden is geconstateerd dat dit een onjuiste, en daardoor ongewenste, wijziging betreft. De inwerkingtreding van de desbetreffende bepaling is daarom ongedaan gemaakt door wijziging van het Koninklijk Besluit dat de inwerkingtreding van de Verzamelwet SZW 2015 regelt. Daardoor is artikel 40, vierde lid, Fw zoals dat in de Wwz is opgenomen met ingang van 1 juli 2015 ongewijzigd in werking getreden.

In artikel 40, vierde lid, Fw worden de artikelen 7:669 en 7:671a BW niet van toepassing verklaard op de opzegging door de curator. Deze bepaling kwam in de plaats van artikel 6, tweede lid, onderdeel c, van het Buitengewoon Besluit Arbeidsverhoudingen 1945 (BBA), dat per 1 juli 2015 is vervallen. Het artikellid beoogt te regelen dat de curator de arbeidsovereenkomst zonder toestemming van het UWV kan opzeggen. Met het niet van toepassing verklaren van de genoemde artikelen uit het BW is echter mogelijk nog onvoldoende duidelijk hoe de opzegging door de curator zich verhoudt tot artikel 7:671 BW, dat regelt dat de arbeidsovereenkomst slechts rechtsgeldig opgezegd kan worden in de limitatief in dat artikel omschreven situaties. Ook kan onduidelijkheid bestaan over de vraag op grond waarvan de curator bevoegd is de arbeidsovereenkomst op te zeggen. Voorgesteld wordt aan artikel 40, eerste lid, een zin toe te voegen waarmee deze onduidelijkheid wordt weggenomen. Hiermee wordt de bevoegdheid voor de curator om de arbeidsovereenkomst op te zeggen in de Fw

opgenomen. Naast de limitatief in artikel 7:671 BW opgenomen mogelijkheden om de arbeidsovereenkomst rechtsgeldig op te zeggen, wordt hier derhalve, in afwijking van dat artikel, een mogelijkheid toegevoegd. Van deze mogelijkheid kan de curator uitsluitend gebruik maken, indien de opzegging geschiedt tegen gevolge van het faillissement. Daarmee wordt aangesloten bij hetgeen bepaald was in artikel 6, tweede lid, onderdeel c, van het BBA, dat zich ook beperkte tot deze specifieke situatie. In deze specifieke situatie is derhalve geen redelijke grond, als bedoeld in artikel 7:669 BW, noch toestemming tot opzegging van de arbeidsovereenkomst van het UWV, als bedoeld in artikel 7:671a BW, nodig. Dit vloeide reeds voort uit het vierde lid van artikel 40 Fw, waarin bepaald is dat deze artikelen niet van toepassing zijn. Aan dit vierde lid wordt toegevoegd dat het de opzegging van de arbeidsovereenkomst door de curator ten gevolge van het faillissement van de werkgever betreft. Immers slechts in die specifieke situatie gelden deze afwijkende regels.

Artikel VIC van de Verzamelwet SZW 2015, waarmee het vervallen van artikel 40, vierde lid, Fw werd geregeld zal niet meer in werking treden. Voorgesteld wordt het artikel te laten vervallen.

ARTIKEL IX. KADERWET SZW-SUBSIDIES

Onderdelen A en B (artikelen 3 en 9 Kaderwet SZW-subsidies)

Artikel 3, tweede lid, van de Kaderwet SZW-subsidies vervalt, omdat daarin is geregeld dat voor het opleggen van niet doelgebonden verplichtingen een regeling bij amvb wordt vereist. SZW is in verband met de voorgenomen gezamenlijke uitvoering van subsidieregelingen van de Ministeries van Volksgezondheid, Welzijn en Sport (VWS), OCW en SZW voornemens de nadere regels op grond van de Kaderwet SZW-subsidies te harmoniseren met die van de Ministeries van VWS en van OCW. Omdat de Kaderwet VWS-subsidies en de Wet overige OCW-subsidies geen regeling bij amvb vereisen voor de mogelijkheid van het opleggen van niet doelgebonden verplichtingen, wordt de grondslag daarvoor in de Kaderwet SZW-subsidies in overeenstemming gebracht met de grondslag zoals die is geregeld in de Kaderwet VWS-subsidies en de Wet overige OCW-subsidies. Door het tweede lid te schrappen kunnen deze verplichtingen op grond van artikel 3, eerste lid, onderdeel e, worden geregeld bij of krachtens amvb of bij ministeriële regeling. In artikel 9 wordt een verwijzing naar het derde lid van artikel 3 in overeenstemming gebracht met de vernummerde overige leden van artikel 3.

ARTIKEL IX. PARTICIPATIEWET

Onderdelen A, I, onder 1, K, L, O, P en Q (artikelen 7, 31, 36a, 46, 47a en 47b Participatiewet), artikel XXIII, onderdeel A, onder 2 (artikel 5 Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte werkloze werknemers (IOAW)) en artikel XXIV, onderdeel A, (artikel 5 Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte gewezen zelfstandigen (IOAZ))

Met ingang van 18 oktober 2014 is de Wet koopkrachttegemoetkoming lage inkomens in werking getreden. Op grond van deze wet hebben personen met een laag inkomen recht gekregen op een eenmalige koopkrachttegemoetkoming in het jaar 2014. De uitvoering van deze koopkrachttegemoetkoming is voltooid. Daarom dienen de artikelen in de Participatiewet, de IOAW en de IOAZ die betrekking hebben op deze koopkrachttegemoetkoming te worden teruggebracht naar de staat waarin deze artikelen verkeerden vóór de inwerkingtreding van de Wet koopkrachttegemoetkoming

lage inkomens. Artikel 36a, waarin de koopkrachttegemoetkoming was geregeld, vervalt. Tevens wordt van de gelegenheid gebruik gemaakt het opschrift van paragraaf 4.1 in overeenstemming te brengen met de inhoud van deze paragraaf, die over meer handelt dan enkel over bijzondere bijstand.

Onderdeel B (Artikel 19a Participatiewet)

Aan het begin van paragraaf 3.2 van de Participatiewet wordt een artikel ingevoegd dat de definitie van "kostendelende medebewoner" bevat. Deze definitie is van belang om te bepalen of de norm van belanghebbende wordt vastgesteld op basis van het kostendelersnormartikel (art. 22a) of op basis van de "standaard"-normen in de artikelen 20 tot en met 22 en 24. Deze definitie is zo geformuleerd dat als je onder een van de huidige uitzonderingen van artikel 22a, derde lid, valt, je niet een "kostendelende medebewoner" bent. Dat heeft tot gevolg dat als iemand medebewoners heeft, maar geen van allen is "kostendelende medebewoner", artikel 22a niet van toepassing is. Dit verschilt van de huidige systematiek waarbij artikel 22a ook van toepassing is op de belanghebbende die medebewoners heeft die allen onder de uitzonderingen van het derde lid van dat artikel vallen. Door de kostendelersnorm alleen van toepassing te laten zijn indien er sprake is van kostendelende medebewoners, worden problemen voor de volgende twee specifieke groepen opgelost:

1. Gehuwden waarvan één echtgenoot jonger dan 21 jaar is en de ander 21 jaar of ouder met medebewoners die allen zijn uitgezonderd van de kostendelersnorm (Groep 3 in paragraaf 2.5 van het algemeen deel van de toelichting).
Door de voorgestelde wijziging geldt voor gehuwden waarvan één echtgenoot jonger dan 21 jaar is en de ander 21 jaar of ouder met medebewoners die allen zijn uitgezonderd van de kostendelersnorm dezelfde norm als voor dezelfde gehuwden die geen medebewoners hebben (zie ook voor nadere toelichting paragraaf 2.5 van het algemeen deel).
Voor deze groep wordt een overgangstermijn van zes maanden geregeld aangezien zij met een inkomensachteruitgang geconfronteerd zullen worden (zie ook de toelichting op artikel 78#).
2. Alleenstaanden of alleenstaande ouders met een aanvullende inkomensvoorziening ouderen (AIO) met medebewoners die allen zijn uitgezonderd van de kostendelersnorm (Groep 2 in paragraaf 2.5 van het algemeen deel van de toelichting).
Door de voorgestelde wijziging geldt voor de alleenstaande (ouder) die recht op AIO heeft en met medebewoners die allen zijn uitgezonderd van de kostendelersnorm dezelfde norm als voor dezelfde alleenstaande (ouder) die geen medebewoners heeft.

Er is ook nog een andere uitzondering uit artikel 22a aan de definitiebepaling van artikel 19a toegevoegd. Dat betreft de "echtgenoot van belanghebbende". Als gehuwden alleen met elkaar (dus zonder medebewoners) samenwonen vallen ze dus niet onder de reikwijdte van artikel 22a. Hiervoor is gekozen omdat er anders geen aparte gehuwdennormen meer zouden zijn (immers alle gehuwden zouden onder het bereik van artikel 22a vallen) terwijl we deze aparte gehuwdennormen wel nodig hebben om naar te kunnen verwijzen.

Overigens telt de echtgenoot wel mee bij de berekening van de norm op basis van artikel 22a als er kostendelende medebewoners zijn, omdat met de echtgenoot kosten wordt gedeeld.

Onderdeel C (Artikel 20 Participatiewet)

In artikel 20, eerste lid, onderdeel c, is de norm geregeld voor gehuwden waarvan één echtgenoot jonger dan 21 jaar is en de ander 21 jaar of ouder die geen medebewoners hebben. In het geval dat er wel medebewoners zijn is artikel 22a op dit moment van toepassing. Echter, zoals in de toelichting op artikel 19a is uitgelegd, wordt voorgesteld om de kostendelersnorm alleen van toepassing te verklaren als er samengewoond wordt met ten minste een "kostendelende medebewoner". Om deze reden wordt "meerderjarige personen" vervangen door "kostendelende medebewoners".

Wellicht ten overvloede wordt nog gemeld dat de normen voor gehuwden jonger dan 21 jaar en de normen voor alleenstaanden en alleenstaande ouders jonger dan 21 jaar niet hoeven te worden aangepast omdat de kostendelersnorm sowieso niet op hen van toepassing is aangezien zij jonger dan 21 jaar zijn.

Het derde lid van artikel 20 vervalt. Besloten is om deze norm op te nemen in artikel 22a. Dit omdat het overzichtelijker is om alle normen waar (gedeeltelijk) de kostendelerssystematiek op van toepassing is in een artikel onder te brengen.

Onderdelen D en E (Artikelen 21 en 22 Participatiewet)

In deze artikelen staan de normen voor de personen van 21 jaar en ouder die niet met één of meer meerderjarige personen samenwonen. Deze formulering wordt aangepast naar aanleiding van het voorstel om de kostendelerssystematiek alleen van toepassing te laten zijn op personen die ten minste met een kostendelende medebewoner samenwonen (zie ook de toelichting op artikel 19a).

Onderdeel F (Artikel 22a Participatiewet)

Voorgesteld wordt om de kostendelerssystematiek op een aantal punten aan te passen en te vereenvoudigen.

Eerste lid

Het eerste lid wordt op een aantal punten aangepast. Ten eerste is in het eerste lid bepaald dat de kostendelerssystematiek alleen van toepassing is op de belanghebbende van 21 jaar of ouder. Dit is in het huidige artikel 22a nog als uitzondering in het derde lid geformuleerd. Daarnaast wordt de term "kostendelende medebewoner" gebruikt in plaats van "meerderjarige medebewoners". Deze term is gedefinieerd in het nieuwe artikel 19a (zie ook de toelichting op dat artikel).

Verder wordt de definitie van "A" in de formule aangepast. Op dit moment worden tot "A" gerekend alle meerderjarige personen in dezelfde woning. Daar worden dan in het huidige vierde lid uitzonderingen op gemaakt. Deze uitzonderingen zijn echter al vervat in de definitie van kostendelende medebewoner. Om die reden wordt voorgesteld om naar kostendelende medebewoner te verwijzen. Daarnaast wordt apart de belanghebbende benoemd (hij is immers geen kostendelende medebewoner) en ook de eventuele echtgenoot van belanghebbende. Dit laatste omdat de echtgenoot van belanghebbende is uitgesloten van het begrip "kostendelende medebewoner", maar wel meetelt voor de vaststelling van de norm van belanghebbende.

Verder is besloten om het huidige tweede lid op te nemen in het eerste lid in de definitie van "B" in de formule. Dit om de leesbaarheid te bevorderen. Verder is uit de rekennorm de verwijzing naar belanghebbende van "21 jaar of ouder" vervallen omdat dit al als voorwaarde is geformuleerd voor de belanghebbende in de aanhef van het eerste lid.

Tweede lid

Het nieuwe tweede lid is het huidige zesde lid van artikel 22a.

Het huidige tweede lid vervalt omdat de inhoud hiervan al is opgenomen in het nieuwe eerste lid van artikel 22a.

Het huidige derde lid kan ook vervallen. In dit lid staan twee groepen op wie de kostendelerssystematiek niet van toepassing is. Dit betreft ten eerste de gehuwden die niet met andere meerderjarige personen samenwonen. Deze uitzondering is niet meer nodig nu in de definitie van kostendelende medebewoner de echtgenoot van belanghebbende wordt uitgesloten. Indien de belanghebbende dus alleen met zijn echtgenoot samenwoont, zijn er geen kostendelende medebewoners en is artikel 22a niet van toepassing. In het huidige derde lid is bepaald dat er op deze uitzondering een uitzondering bestaat. Dit betreft gehuwden waarvan één echtgenoot niet-rechthebbend is. Als deze gehuwden zonder andere medebewoners samenwonen is het huidige artikel 22a wel van toepassing. Dit wordt aangepast. Deze gehuwden zonder medebewoners vallen niet langer onder artikel 22a maar onder de reikwijdte van artikel 24 (dat ook wordt aangepast). Dit om meer consistentie aan te brengen in de kostendelerssystematiek. Als er alleen een echtpaar samenwoont zonder kostendelende medebewoners, is artikel 22a per definitie niet van toepassing, maar artikel 20, 21, 22 of 24.

Ten tweede wordt de belanghebbende jonger dan 21 jaar uitgesloten. Dit is niet meer nodig nu al in de aanhef van het eerste lid is bepaald dat de systematiek alleen van toepassing is op belanghebbende van 21 jaar of ouder.

Derde lid

In het nieuwe derde lid van artikel 22a zijn de normen geregeld voor gehuwden waarvan één echtgenoot 21 jaar of ouder is en de ander jonger dan 21 jaar die samen wonen met één of meer kostendelende medebewoners. Deze norm staat op dit moment nog in het huidige artikel 20, derde lid. Om meer consistentie aan te brengen is gekozen om deze norm te verplaatsen naar artikel 22a, zodat alle normen waar (gedeeltelijk) de kostendelerssystematiek op van toepassing is in een artikel staan. De norm voor deze gehuwden wordt berekend door de norm voor de echtgenoot van 21 jaar of ouder te berekenen op grond van artikel 22a en dit op te tellen bij het bedrag dat genoemd wordt in het vierde lid.

Belangrijk verschil met het huidige derde lid is dat in het nieuwe derde lid van artikel 22a onderscheid gemaakt wordt tussen het al dan niet hebben van ten laste komende kinderen. Hiermee wordt de problematiek, omtrent de normen van twee gehuwden, waarvan één echtgenoot jonger is dan 21 jaar en de ander 21 jaar of ouder is, tussen de situaties met of zonder kind, zoals beschreven in paragraaf 2.5 onder het kopje "Groep 1" van het algemene deel van de toelichting opgelost. Hierdoor krijgt deze groep mensen een hogere uitkering. De norm voor de gehuwden zonder kinderen met kostendelende medebewoners blijft hetzelfde.

Ten aanzien van de wijziging van de norm voor gehuwden met kinderen waarvan één echtgenoot 21 jaar of ouder is en de ander jonger dan 21 jaar en kostendelende medebewoners (artikel 22, derde lid, onderdeel a) zal gemeenten verzocht worden voortijdig te anticiperen op deze wijziging. Zie ook de toelichting op artikel 22b en paragraaf 2.5 van het algemeen deel van deze memorie van toelichting.

Onderdeel G (Artikel 22b Participatiewet)

Er wordt met terugwerkende kracht tot en met 1 januari 2015 een artikel ingevoegd (artikel 22b) waarin de juiste normhoogte voor het jaar 2015 voor de twee doelgroepen die een te lage uitkering ontvangen wordt vastgesteld (zie voor nadere toelichting op deze twee doelgroepen de toelichting op de artikelen 19a en 22a, derde lid, en paragraaf

2.5 van het algemeen deel van deze memorie van toelichting) . Daarbij wordt gedifferentieerd tussen de norm zoals die had moeten luiden van 1 januari 2015 tot 1 juli 2015 en 1 juli 2015 tot 1 januari 2016. Dit omdat deze bedragen gebaseerd zijn op de normen van 2015 en deze normen halfjaarlijks geïndexeerd worden.

De tekst van dit artikel gaat uit van de Participatiewet zoals die luidde in 2015 (er wordt dus nog niet met de vereenvoudigde kostendelerssystematiek gewerkt die in werking treedt per 1 januari 2016) omdat het een artikel betreft waaraan terugwerkende kracht wordt verleend tot en met 1 januari 2015 en omdat het artikel alleen van toepassing is in 2015. Dit heeft tot gevolg dat de personen die tot deze twee doelgroepen behoren met terugwerkende kracht recht hebben op de normhoogte zoals die in dit nieuwe artikel is vastgesteld. Vanaf 1 januari 2016 treedt met dit wetsvoorstel naar verwachting de nieuwe systematiek van de kostendelersnorm in werking en is dit artikel overbodig geworden. Om deze reden zou het artikel dan ook al met ingang van 1 januari 2016 kunnen vervallen. Echter, om redenen van leesbaarheid en duidelijkheid naar de uitvoering toe is besloten om het artikel pas met ingang van 1 juli 2016 te laten vervallen.

Voor deze vormgeving van de terugwerkende kracht is gekozen omdat het hierdoor voor de uitvoering meteen duidelijk is wat de toe te passen norm is en voor welke groepen deze geldt. De terugwerkende kracht van dit artikel zal in het inwerkingtredingsbesluit van dit wetsvoorstel worden geregeld.

Onderdeel H (Artikel 24 Participatiewet)

In de situatie waarin een van de gehuwden geen recht heeft op algemene bijstand, telt de partner zonder recht op bijstand wel mee voor de vaststelling van de normhoogte van de rechthebbende partner. Dit is reeds toegelicht in paragraaf 1.4 van de memorie van toelichting van de Wet maatregelen Wet werk en bijstand en enkele andere wetten (Kamerstukken II 2013/14, 33 801, nr.3). In de huidige tekst van de Participatiewet bestond verwarring welk artikel van toepassing was op gehuwden waarvan één echtgenoot niet-rechthebbend is. Dit is nu duidelijker geregeld door de bepaling hierover in artikel 22a te schrappen (huidige derde lid, onderdeel a) en de tekst van artikel 24 aan te passen. Indien het gehuwden betreft waarvan één echtgenoot niet-rechthebbend is, die niet met één of meer kostendelende medebewoners samenwonen is artikel 24 van toepassing. In dit artikel wordt geregeld dat in dat geval de norm voor de rechthebbende gelijk is aan 50% van de gehuwdennorm. Daarbij wordt uitgegaan van de gehuwdennorm zoals die zou gelden als hij met een persoon van dezelfde leeftijd als hemzelf getrouwd zou zijn. Indien de rechthebbende echtgenoot dus 20 is, wordt de gehuwdennorm van artikel 20, eerste lid, onderdeel b, genomen (indien er geen ten laste komende kinderen zijn) of artikel 20, tweede lid, onderdeel b, (als er wel ten laste komende kinderen zijn).

Verder blijft natuurlijk onverlet dat het college maatwerk kan leveren en op basis van artikel 18, eerste lid, in de individuele situatie de bijstand kan afstemmen op de omstandigheden, mogelijkheden en middelen van de belanghebbende.

Wellicht ten overvloede wordt nog gemeld dat indien het gehuwden betreft, waarvan één echtgenoot niet-rechthebbend is, die wel met één of meer kostendelende medebewoners samenwonen, artikel 22a gewoon van toepassing is.

Onderdeel I, onder 2 (artikel 31 Participatiewet)

Bij artikel IX, onderdeel H00a, van de Verzamelwet SZW 2015 is aan artikel 31 van de Participatiewet een achtste lid toegevoegd. Daarbij is verzuimd om tegelijkertijd het vijfde lid daarop aan te passen. Dit wordt nu gecorrigeerd.

Onderdelen J en S (Artikelen 33 en 53a Participatiewet)

Deze artikelen worden technisch aangepast naar aanleiding van de wijzigingen in de kostendelerssystematiek.

Onderdeel M (artikel 38 Participatiewet)

In artikel 38 wordt aan het eerste lid een verwijzing naar artikel 22a, derde lid, toegevoegd. Dit omdat de normen die worden genoemd in dat derde lid ook geïndexeerd dienen te worden.

Onderdeel N (Artikel 40 Participatiewet)

Als gevolg van de Wet basisregistratie personen (Wet Brp) is "gemeentelijke basisadministratie" in artikel 40 van de Participatiewet vervangen door "basisregistratie personen". Hierbij is abusievelijk over het hoofd gezien dat de bewoordingen "niet is ingeschreven" in artikel 40 zijn blijven staan. De Wet Brp kent de begrippen "ingeschrevene", "ingezetene" en "niet-ingezetene". Ingeschrevene is een ieder ten aanzien van wie een persoonslijst in de basisregistratie personen is opgenomen. Het gaat daarbij zowel om ingezetenen als niet-ingezetenen. Ingezetenen zijn ingeschreven met een adres (woonadres of briefadres) in Nederland die niet zijn overleden of geëmigreerd. Niet-ingezetenen zijn alle overige personen. Met deze wijziging wordt de wettekst in overeenstemming gebracht met de Wet Brp. Tevens zal het Besluit Participatiewet waar artikel 40, eerste lid naar verwijst, worden aangepast naar aanleiding van de wetwijziging WMO 2015. Het Besluit Participatiewet verwijst aangaande centrumgemeenten naar Besluit maatschappelijke ondersteuning. Dit besluit is met de WMO 2015 per 1 januari 2015 komen te vervallen. Hierdoor dient in het Besluit Participatiewet de centrumgemeenten te worden opgenomen.

Het tweede lid van artikel 40 kan komen te vervallen, omdat de aangifteplicht van een briefadres voortvloeit uit de Wet Brp.

Onderdeel R (artikel 47c Participatiewet)

In het redactioneel opnieuw ontworpen artikel 47c van de Participatiewet is een verwijzing naar een ander artikellid binnen datzelfde artikel onjuist vormgegeven. Met voorgestelde wijziging wordt dit hersteld.

Onderdeel T (artikel 60c Participatiewet), artikel XXIII, onderdeel B (artikel 29a IOAW), en artikel XXIV, onderdeel B (artikel 29a IOAZ)

In de artikelen 60c van de Participatiewet, 29a van de IOAW en 29a van de IOAZ is geregeld dat door het college van burgemeester en wethouders geen medewerking wordt verleend aan een schuldregeling met betrekking tot een vordering als gevolg van overtreding van belanghebbende van de voor hem geldende inlichtingenverplichtingen en in verband hiermee een bestuurlijke boete is opgelegd of aangifte is gedaan van een strafbaar feit. Deze bepalingen zijn ingevoegd bij de Wet aanscherping handhaving en sanctiebeleid SZW-wetgeving die op 1 januari 2013 in werking is getreden.

Voornoemde artikelen zijn overeenkomstig aan de regeling op dit punt in de socialezekerheidswetten. Bij de Wet van 4 december 2008 tot wijziging van enkele socialezekerheidswetten teneinde de Sociale verzekeringsbank en het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen de mogelijkheid te geven om van terugvordering af te zien door medewerking aan voorstellen tot schuldregeling (Stb. 2008, 510) is in de desbetreffende uitkeringswetten expliciet de mogelijkheid van een buitengerechtelijke schuldregeling die leidt tot finale kwijting uitgesloten voor

vorderingen die zijn ontstaan vanwege het niet of niet behoorlijk nakomen van de inlichtingenverplichting en waarbij als gevolg van dit gedrag een boete is opgelegd of waarvan aangifte is gedaan bij het Openbaar Ministerie (OM).

In lijn met de regeling in de socialezekerheidswetten is aan voornoemde artikelen toegevoegd dat geen medewerking wordt verleend aan een schuldregeling ten aanzien van de desbetreffende vorderingen voor zover deze medewerking leidt tot gehele of gedeeltelijke kwijtschelding van deze vorderingen. Deze toevoeging wordt voorgesteld om geen enkel misverstand te laten ontstaan en duidelijkheid te geven dat medewerking aan een schuldregeling ten aanzien van deze vorderingen wel mogelijk is wanneer de desbetreffende vordering niet voor het geheel of een deel wordt kwijtgescholden maar bijvoorbeeld tijdelijk wordt opgeschort of wanneer gedurende de schuldregeling gedeeltelijke betaling plaatsvindt en na afloop van de regeling het resterende bedrag van de vordering dient te worden betaald¹⁴. Gehele of gedeeltelijke kwijtschelding van de vordering kan niet aan de orde zijn omdat in de artikelen 58 van de Participatiewet, 25 van de IOAW en 25 van de IOAZ is geregeld dat het college de kosten van bijstand of uitkering terugvordert wanneer de bijstand of uitkering ten onrechte of tot een te hoog bedrag door betrokkene is ontvangen als gevolg van het niet of niet behoorlijk nakomen van de inlichtingenverplichtingen.

Onderdeel U (artikel 73 Participatiewet)

De naam van de toetsingscommissie aanvullende uitkeringen Participatiewet wordt aangepast aan de nieuwe situatie, waarin één geïntegreerd vangnet in de plaats is getreden van de incidentele en meerjarige aanvullende uitkering. Daarom krijgt de commissie in het vervolg de naam: toetsingscommissie vangnet Participatiewet.

Onderdelen V en W (artikel 74 en 75 Participatiewet)

In 2015 is het Besluit Participatiewet aangepast waardoor de meerjarige en de incidentele aanvullende uitkering zijn opgegaan in een tijdelijk nieuw vangnet. Artikel 74 en 75 van de Participatiewet worden aangepast aan de nieuw gehanteerde terminologie. Nadere uitwerking van het vangnet vindt net als voorheen plaats in een amvb en een ministeriële regeling. Daarnaast is verduidelijkt dat in deze lagere regelgeving geen bepalingen worden opgenomen omtrent de termijn waarbinnen op een verzoek tot een vangnetuitkering wordt beslist, nu wordt aangesloten bij de redelijke termijn van de Awb.

Onderdeel X (Artikel 78# Participatiewet)

In het eerste lid van dit artikel is bepaald dat de wijzigingen die samenhangen met de kostendelerssystematiek voor de persoon die op de dag voor inwerkingtreding van die wijzigingen recht op algemene bijstand heeft, pas ingaan een half jaar na inwerkingtreding van de wijzigingen. Dit omdat deze wijzigingen voor bepaalde groepen een inkomensachteruitgang betekent en deze mensen de tijd moeten hebben zich hierop voor te bereiden. De regering acht een periode van zes maanden redelijk en billijk voor de desbetreffende personen om zich voor te bereiden op de nieuwe situatie en (eventueel) aanpassingen te plegen in het uitgavenpatroon. Dit geldt echter alleen voor die personen wier uitkering door deze wijzigingen lager wordt en dus niet voor personen wier uitkering door de wijzigingen gelijk blijft of hoger

¹⁴ Zie ook Kamerstukken II 2011/12, 33 207 nr. 15, p. 4 en Kamerstukken II 2013/14, 17 050, nr. 474, p. 7.

wordt. Dit heeft naar verwachting betrekking op circa tientallen tot maximaal tweehonderd huishoudens.

Dit betekent in principe het volgende:

- a. Gehuwden (waarvan één jonger dan 21 jaar en één 21 jaar of ouder) zonder kinderen die met meer personen samenwonen, maar waarbij die medebewoners niet meetellen voor de huidige kostendelersnorm (bijv. commerciële relatie, student of jonger dan 21 jaar) vallen onder het overgangsrecht en houden gedurende zes maanden een hogere uitkering (groep 3 in paragraaf 2.5 van het algemeen deel van de toelichting).
- b. De gehuwde waarvan de echtgenoot geen recht op algemene bijstand heeft, zonder kostendelende medebewoners, valt onder het overgangsrecht indien de gehuwde daardoor gedurende zes maanden een hogere uitkering houdt (zie ook de toelichting op artikel 24).

In het tweede lid is bepaald dat bij de toepassing van de artikelen 20 tot en met 22a uit het eerste lid in het kader van het overgangsrecht, de normen die in die artikelen genoemd worden, worden geïndexeerd. Gewoonlijk loopt de indexatie van bedragen uit de Participatiewet via artikel 38 van die wet. Echter, omdat in het eerste lid is bepaald dat de artikelen (en dus ook de bedragen die van die artikelen deel uitmaken) voor bepaalde personen blijven luidden zoals ze luidden op de dag voor inwerkingtreding, zouden de bedragen die in die artikelen genoemd worden niet meer geïndexeerd worden. Dit is opgelost door de indexatie apart in dit artikel te regelen.

ARTIKEL XI. REMIGRATIEWET

Onderdeel A (artikel 2 Remigratiewet)

De formulering van artikel 2 is redactioneel aangepast omdat de oude formulering onvolkomenheden bevatte. Zo is de passage geschrapt dat een Nederlander niet tevens een andere nationaliteit mag bezitten om onder het toepassingsbereik van de Remigratiewet te vallen. Het criterium dat alleen meerderjarige personen onder het toepassingsbereik van de Remigratiewet vallen is overbodig, omdat dit al volgt uit het leeftijdscriterium om in aanmerking te komen voor remigratievoorzieningen in artikel 2b, eerste lid, onder c. Tevens is geschrapt dat een remigrant moet behoren tot de doelgroep, aangezien dit criterium eveneens overbodig is. Dit volgt namelijk reeds uit artikel 2b, eerste lid, onder b. Tot slot is het onderscheid tussen een vreemdeling en iemand die de Nederlandse nationaliteit bezit geschrapt, dit onderscheid is overbodig aangezien in artikel 1a de doelgroep voor remigratie is afgebakend.

Onderdelen B, C en D (artikelen 2a, 2b en 6c Remigratiewet)

De wijziging van artikel 2b strekt er toe om vast te leggen dat de remigrant die de nationaliteit bezit van het bestemmingsland, voorafgaand aan zijn remigratie afstand doet van het Nederlanderschap. Dit wordt bij de voorwaarden in artikel 2b, eerste lid, opgenomen om in aanmerking te komen voor de remigratievoorzieningen. Indien de nationaliteit van het bestemmingsland pas na remigratie wordt verkregen, dient door de remigrant binnen zes maanden na die verkrijging afstand te worden gedaan van het Nederlanderschap, en dient hij het uitvoeringsorgaan, de SVB, hierover te informeren. Met het oog hierop wordt aan artikel 2a een nieuw vijfde lid toegevoegd. Echter, de RWN is bepalend voor de wijze waarop een remigrant het Nederlanderschap verliest. Het verliezen van het Nederlanderschap geschiedt in bepaalde gevallen automatisch bij het

vrijwillig verkrijgen van de andere nationaliteit¹⁵, en in andere gevallen dient de remigrant afstand te doen van het Nederlanderschap¹⁶. De SVB zal moeten beoordelen of een remigrant zelf nog afstand moet doen van het Nederlanderschap, of dat dit van rechtswege is gebeurd bij het verkrijgen van de andere nationaliteit. Deze beoordeling kan in sommige gevallen extra tijd van de SVB vergen waardoor voor de remigrant ook aanvullende tijd nodig is om, indien van toepassing, afstand te doen van het Nederlanderschap. Met het oog op situaties zoals hierboven beschreven wordt aan artikel 2a een zesde lid toegevoegd waarin de SVB de bevoegdheid wordt verleend om de termijn, bedoeld in het vijfde lid, met drie maanden te verlengen. Indien de remigrant nalaat afstand te doen van het Nederlanderschap zal de aanvraag van de migratievoorzieningen worden afgewezen of zal wanneer de betreffende persoon reeds is geremigreerd met toepassing van artikel 6aa of artikel 6b een maatregel worden getroffen of bestuurlijke boete worden opgelegd. Uiteindelijk kan met toepassing van artikel 6c, eerste lid, onderdeel d, een wijziging of intrekking plaatsvinden van het toekenningsbesluit.

In verband met de wijziging van artikel 2 worden in artikel 2a en artikel 6c enkele verwijzingen naar artikel 2, onderdeel b, vervangen door verwijzingen naar het nieuwe artikel 2.

Onderdeel E (artikel 12 Remigratiewet)

Het nieuwe artikel 12 heeft betrekking op remigranten, die al voor de inwerkingtreding van deze wijziging van de Remigratiewet zijn geremigreerd en hun Nederlanderschap nog hebben behouden, of voor die dag een aanvraag conform de vereisten in artikel 2b hebben ingediend. Voor hen geldt de verplichting om afstand te doen van het Nederlanderschap niet omdat de rechtszekerheid gebiedt dat zij mogen blijven uitgaan van de nu geldende voorwaarden voor de migratievoorziening.

ARTIKEL XII. TOESLAGENWET (TW)

Onderdeel A (artikel 5 TW)

De voorgestelde wijziging in onderdeel A ziet op het opnieuw vaststellen van artikel 5, vierde lid, van de Toeslagenwet (hierna: TW). Inhoudelijk wordt er geen wijziging beoogd. De voorgestelde wijziging past de terminologie van de bepaling aan op de terminologie van de WW zoals deze wordt gebruikt na inwerkingtreding van (onderdelen van) de Wvz. Dit komt doordat WW-uitkeringen niet meer gedeeltelijk kunnen eindigen. Tevens wordt van de gelegenheid gebruik gemaakt om te verhelderen in welke situatie er toepassing moet gegeven worden aan artikel 5, vierde lid, van de TW. Dit is – met de inwerkingtreding van artikel 1b van de WW – enkel het geval indien er een fictief inkomen wordt berekend als gevolg van het minder beschikbaar zijn om arbeid te verrichten als bedoeld in artikel 1b, vijfde lid, van de WW.

Aan de voorgestelde wijziging zal terugwerkende kracht worden verleend tot 1 juli 2015, aangezien op dat moment artikel 1b van de WW in werking treedt.

Onderdeel B (artikel 44e TW)

Onderdeel B voorziet in het overgangsrecht. Voor de WW-uitkeringen die nog wel gedeeltelijk kunnen eindigen (dat zijn de WW-uitkeringen waarvan de eerste werkloosheidsdag is gelegen voor 1 juli 2015), geldt artikel 5, vierde lid, van de TW

¹⁵ Zie artikel 15, eerste lid, van de RWN.

¹⁶ Zie artikel 15, tweede lid, van de RWN.

zoals dit luidde op 30 juni 2015.

Tevens wordt in het tweede lid bepaald dat alleen aan het eerste lid toepassing wordt gegeven indien de WW-uitkering niet is omgezet. Een WW-uitkering waarvan de eerste werkloosheidsdag voor de inwerkingtreding van de Wwz lag, kan op grond van artikel 130z, tweede lid, of artikel 130aa, eerste lid, van de WW worden omgezet naar een uitkering op grond van de WW zoals die luidt na inwerkingtreding van de Wwz.

Voor de omgezette WW-uitkeringen geldt daarmee het met deze wet opnieuw vast te stellen artikel 5, vierde lid, van de TW.

ARTIKEL XIV. WERKLOOSHEIDSWET (WW)

Onderdeel A (artikel 1b WW)

In artikel 1b, vijfde lid, van de WW is geregeld dat een inkomen wordt toegerekend aan een werknemer die zijn hoedanigheid van werknemer verliest of heeft verloren, dan wel voor minder uren dan zijn gemiddeld aantal arbeidsuren beschikbaar is voor arbeid, het zogenaamde 'fictieve inkomen'. Dit fictieve inkomen wordt berekend aan de hand van een formule. Deze formule luidt als volgt: $(A + B) \times C / D$. Variabele C staat voor het ongemaximeerde dagloon. Dit is het dagloon voordat het eventueel wordt gemaximeerd op grond van artikel 17, eerste lid, van de Wfsv. Deze formule geldt ook voor een WW-uitkering op grond van hoofdstuk IV van de WW (de faillissementsuitkering). Die uitkering kent echter geen dagloon. Daarom betreft de variabele C de uitkering die door het UWV op grond van artikel 64, eerste lid, onderdeel b wordt berekend, of zou zijn berekend als de uitkering niet zou zijn gemaximeerd op grond van artikel 64, vierde of zevende lid. Omdat deze uitkering per kalendermaand wordt berekend, dient zij te worden herleid tot een gemiddelde uitkering per dag. Dat geschiedt door de uitkering te delen door 21,75 als de uitkering betrekking heeft op een periode die is aangevangen op de eerste dag van een kalendermaand en is geëindigd op de laatste dag van die kalendermaand. In het andere geval wordt de uitkering gedeeld door het aantal dagen waarop de uitkering betrekking heeft, zoals dat is geregeld in artikel 64, zevende lid.

Onderdeel B (artikel 20 WW)

In artikel 20, eerste lid, onderdeel c, wordt verhelderd dat zolang een werknemer gedurende het recht op WW geen inkomen gaat verdienen meer dan 87,5% van het maandloon, hij werkloos is. Er zou onduidelijkheid kunnen rijzen over de vraag of een werknemer werkloos is als, gedurende de WW-uitkering, het oorspronkelijke arbeidsurenverlies van meer dan 5 uur – een eis die in artikel 16 wordt gesteld voor het ontstaan van werkloosheid – niet langer voortduurt, maar er wel een inkomensverlies van ten minste 12,5% bestaat. Wanneer een werknemer niet als werkloos zou worden aangemerkt, zou hij nog wel recht op een uitkering blijven houden (ingevolge artikel 20, eerste lid, WW) maar op basis van de tekst van artikel 24 WW geen verplichting hebben om in dat geval naar andere of aanvullende passende arbeid om te zien. Die verplichtingen worden namelijk gekoppeld aan het werkloos zijn of blijven. Beoogd is derhalve dat een werknemer als werkloos wordt aangemerkt, zolang het inkomensverlies ten minste 12,5% van het maandloon bedraagt.

Onderdelen C en D (artikelen 36 en 36a WW), artikel XIX, onderdelen B en C (artikelen 63 en 64 WAZ), artikel XX, onderdelen C en D (artikelen 3:56 en 3:57 Wajong), artikel XXIX, onderdelen C en D (artikelen 57 en 57a WAO), artikel XXXI, onderdeel O (artikel 84 Wet SUWI), artikel XXXV, onderdelen E en F (artikel 77 en 78 Wet WIA) en artikel XXXVII, onderdelen E en F (artikelen 33 en 33a ZW)

In zijn uitspraak van 11 juni 2014 heeft de CRvB bepaald¹⁷ dat het UWV uitkeringen, in casu WW-uitkeringen, die onverschuldigd zijn betaald aan de werkgever van een werknemer, niet van die werkgever kan terugvorderen, indien een dergelijke betaling in juridische zin aan de betreffende werknemer zelf is gedaan. Dat laatste is het geval indien een werknemer zijn werkgever heeft gemachtigd om de uitkering namens de werknemer in ontvangst te nemen. De werkgever treedt hier slechts als 'doorgeefluik' van de uitkering op.

Deze uitspraak van de CRvB brengt administratieve lasten verzwaringen met zich voor alle betrokken partijen, met extra kosten van dien. Het UWV moet de onverschuldigd betaalde uitkering terugvorderen bij de werknemer in plaats van bij de werkgever. Omdat, zoals in de casus die bij de CRvB voorlag, het vaak gaat om veel werknemers tegelijk die hun werkgever hebben gemachtigd, moet het UWV de onverschuldigd betaalde uitkeringen bij iedere individuele werknemer apart terugvorderen in plaats van bij hun werkgever. De onverschuldigd betaalde uitkeringen moeten door de uitspraak dus bij veel meer partijen worden teruggevorderd door het UWV. Voorts is van belang, zie eveneens de casus die bij de CRvB voorlag, dat de werkgever vaak het loon onverminderd moet doorbetalen gedurende de periode dat een werknemer niet of minder heeft gewerkt, bijvoorbeeld vanwege werktijdverkorting. Indien een werknemer over diezelfde periode echter recht heeft op een WW-uitkering vanwege zijn arbeidsurenverlies bij die werkgever, mag de werkgever die uitkering in mindering brengen op het loon dat hij moet doorbetalen. Het financiële belang van de WW-uitkering ligt in deze situatie dan ook bij de werkgever. Daarom wordt er in de praktijk meestal voor gekozen dat de werkgever het loon onverminderd doorbetaalt en dat het UWV – met machtiging van de werknemer – de uitkeringen aan de werkgever verstrekt.

Deze uitkeringen hoeft de werkgever niet door te verstrekken aan de werknemer, want die uitkeringen mag hij in mindering brengen op het loon dat hij inmiddels onverminderd heeft doorbetaald. De uitspraak van de CRvB brengt voor de betrokken werknemers mee dat zij een loonvordering krijgen op hun werkgever, omdat het UWV de onverschuldigd betaalde WW-uitkeringen bij hen terugvordert, waardoor hun werkgever – zoals althans achteraf blijkt – deze ten onrechte op hun loon in mindering heeft gebracht. Dit betekent dus veel extra lasten voor werknemers, want zij moeten hun werkgever aanspreken om het achterstallige loon te betalen. Ook voor hun werkgever leidt dit tot veel extra lasten, want hij moet aan alle betreffende werknemers een bedrag betalen in plaats van één bedrag aan het UWV. De extra lasten voor werknemers en werkgevers kunnen, zoals de CRvB opmerkt, weliswaar worden verminderd indien werknemers hun loonvordering aan het UWV cederen indien deze tot terugvordering overgaat, maar ondoelmatig blijft dat wel. Immers, het UWV heeft de WW-uitkeringen aan de werkgever betaald en dat is degene bij wie het financiële belang van die uitkeringen ligt. Het zou dan ook veel doelmatiger zijn als het UWV de onverschuldigd betaalde uitkeringen bij de werkgever kan terugvorderen, dus zonder tussenkomst van de betrokken werknemers.

Dit laatste wordt mogelijk gemaakt door het voorgestelde artikel 36, tweede lid, van de WW. Daarin wordt bepaald dat WW-uitkeringen die onverschuldigd aan de werkgever zijn betaald, door het UWV van die werkgever worden teruggevorderd, indien de werknemer recht heeft op loon over de uren waarop de onverschuldigd betaalde WW-uitkering betrekking had. De strekking hiervan kan met een voorbeeld worden

¹⁷ ECLI:NL:CRVB:2014:1932.

toegelicht. Stel dat een werknemer in een bepaalde kalenderweek maar 10 uur in plaats van 40 uur heeft gewerkt, bijvoorbeeld omdat er sprake was van vorst, en daarom recht heeft op een (artikel 18) WW-uitkering over de 30 verloren arbeidsuren. Neem voorts aan dat deze WW-uitkering door het UWV aan de werkgever wordt betaald, omdat de werknemer zijn werkgever heeft gemachtigd om de uitkering in ontvangst te nemen. Neem tot slot aan dat het UWV enige tijd later vaststelt dat deze WW-uitkering onverschuldigd is betaald. Omdat de werkgever het loon diende door te betalen over de 30 verloren arbeidsuren, dient het UWV de onverschuldigd betaalde WW-uitkering van die werkgever terug te vorderen.

Overeenkomstige wijzigingen worden voorgesteld voor de terugvorderingsbepalingen in de ZW, de Wet WIA, WAO, WAZ en de Wajong. Daarbij wordt aangetekend dat de voorgestelde wijziging van de ZW eveneens geldt voor de Wazo (zie artikel 3:16, onderdeel m, van die wet). Ook bij uitkeringen op grond van deze wetten kan het zich voordoen dat ze aan de werkgever worden betaald en dat de werkgever de betreffende uitkering, geheel of gedeeltelijk, in mindering kan brengen op het loon dat hij moet doorbetalen bij ziekte (artikel 7:629, vijfde lid, van het BW). Indien later blijkt dat de uitkering onverschuldigd is betaald, dient het UWV de onverschuldigd betaalde uitkering van die werkgever terug te vorderen.

Door het doornummeren van enkele leden in de eerder aangehaalde wetten, lopen de verwijzingen van artikel 84 van de Wet SUWI niet meer. Artikel XXXI, onderdeel O voorziet in een correcte verwijzing.

Onderdeel E (artikel 42b WW)

Met de invoering van de Wwz is artikel 42b van de WW aangepast, omdat het WW-recht niet meer gedeeltelijk kan eindigen en artikel 42b, tweede lid, onderdeel b, ten eerste, van de WW niet meer spreekt over verlenging van de uitkeringsduur ('verlengde uitkering'), maar over de uitkeringsduur als zodanig. De aanpassing was bedoeld als een redactionele wijziging. Per abuis heeft het echter ook tot een inhoudelijke wijziging geleid. Met de onderhavige wijziging wordt dit laatste ongedaan gemaakt. Deze wijziging zal dan ook terugwerken tot en met 1 juli 2015.

In artikel 42b van de WW wordt de duur van een nieuw recht op uitkering bepaald, indien niet aan de zogenaamde 4 uit 5-eis is voldaan. In het eerste lid, zoals dat luidde tot de inwerkingtreding van de Wwz, was de uitkeringsduur van het nieuwe recht gelijk aan drie maanden plus de resterende duur van de verlengde uitkering van het eerdere recht.

Door de wijziging in de Wwz was de uitkeringsduur van het nieuwe recht 'slechts' gelijk aan de resterende duur van het eerdere recht (met een minimum van drie maanden). Dit leidde per definitie tot een kortere uitkeringsduur van het nieuwe recht.

In de onderhavige wijziging wordt onderscheid gemaakt tussen de situatie dat een werknemer meer of minder dan drie maanden heeft 'verbruikt' van het eerdere recht. In het eerste geval is de uitkeringsduur van het nieuwe recht gelijk aan drie maanden plus de resterende uitkeringsduur van het eerdere recht. Als een werknemer dus recht had op een uitkering van twaalf maanden en hij heeft daarvan vier maanden verbruikt, dan is de duur van het nieuwe recht drie plus acht, oftewel elf maanden. In het tweede geval is de uitkeringsduur van het nieuwe recht gelijk aan de uitkeringsduur (dus niet: resterende uitkeringsduur) van het eerdere recht. Als een werknemer dus recht had op

een uitkering van twaalf maanden en hij heeft daarvan twee maanden verbruikt, dan is de duur van het nieuwe recht dus twaalf maanden.

Onderdeel F (artikel 42d WW)

In dit onderdeel wordt een onjuiste verwijzing gecorrigeerd.

Onderdeel G (artikel 64 WW)

Eerste lid

Vanaf 1 juli 2015 wordt de WW-uitkering per kalendermaand berekend. Dit geldt per 1 januari 2016 ook voor een WW-uitkering op grond van hoofdstuk IV. In het vierde tot en met het zevende lid is dit al impliciet duidelijk. In die leden wordt de maximering van de uitkering en de berekening van de uitkering in een gebroken kalendermaand geregeld. Met de voorgestelde toevoeging aan het eerste lid, wordt expliciet bepaald dat de uitkering per kalendermaand wordt berekend.

Vierde lid

De WW-uitkering op grond van hoofdstuk IV is gemaximeerd. Dat betekent dat de uitkering per kalendermaand, niet hoger mag zijn dan anderhalf maal het maximumdagloon (artikel 17 Wfsv) maal 21,75. Daarbij gaat het om de uitkering vóórdat eventuele inkomsten daarmee zijn verrekend op grond van artikel 65. Door de toevoeging "zonder verrekening van inkomen als bedoeld in artikel 65" wordt dit verduidelijkt.

Zevende en achtste lid

De voorgestelde wijzigingen in het zevende en achtste lid zijn redactioneel van aard.

Tiende lid

Met de Wet wijziging WW-stelsel en ontslagrecht is op 1 oktober 2006 een tweede lid toegevoegd aan artikel 65 van de WW. Dit lid regelde dat indien de werkgever die in betalingsonmacht verkeerde een loonbetaling deed in de periode dat de werknemer op grond van hoofdstuk IV van de WW recht had op overname van loon door het UWV, deze loondoorbetaling kon worden toegerekend aan een periode voorafgaand aan de periode waarin recht op loonovername bestond, indien de werknemer ook in die voorafgaande periode een loonvordering had op de werkgever. Hetzelfde was analoog van toepassing op betalingen van vakantiegeld, vakantiebijslag en de bedragen die de werkgever in verband met de dienstbetrekking met de werknemer aan derden verschuldigd is. Met de Wet van 6 december 2007 tot wijziging van hoofdstuk IV van de Werkloosheidswet teneinde enkele vereenvoudigingen te realiseren en een uitkering bij overlijden toe te voegen (Stb. 2007, 545) is dit tweede lid abusievelijk komen te vervallen. Met voorgestelde wijziging wordt dit lid opnieuw in hoofdstuk IV van de WW opgenomen.

Onderdeel H en I (artikel 65 en 68 WW)

Op grond van het artikel 65, eerste lid, zoals dat luidt vanaf de invoering van de Wwz, moeten eventuele inkomsten worden verrekend met zowel het overgenomen loon over ten hoogste de periode van 13 weken vooraangaand aan het einde van de dienstbetrekking als met het overgenomen loon over ten hoogste de opzegtermijn van 6 weken. De bedoeling was echter om alleen eventuele inkomsten gedurende de opzegtermijn te verrekenen met het overgenomen loon. De ratio daarvan is dat een

werknemer pas nadat de dienstbetrekking is opgezegd, redelijkerwijs kan weten dat inkomsten zullen worden verrekend met de uitkering.

In artikel 65, eerste lid, zoals dat luidt vanaf de invoering van de Wwz is met een formule aangegeven hoe eventueel inkomen moet worden verrekend met de uitkering. Deze formule gaat echter uit van het dagloon, dat wil zeggen het loon dat de werknemer gemiddeld per dag heeft verdiend in het jaar voorafgaande aan de laatste dag van het tweede aangiftetijdvak voorafgaande aan het aangiftetijdvak waarin de werkgever kwam te verkeren in een toestand zoals bedoeld in artikel 61. Het loon dat door het UWV wordt overgenomen kan gemiddeld per dag echter hoger zijn. Als dat het geval is, wordt meer aan inkomen verrekend dan de betrokken werknemer heeft verdiend. Een eenvoudig voorbeeld ter illustratie. Stel dat het overgenomen loon gemiddeld per dag €150 bedraagt, maar dat het dagloon slechts €100 bedraagt. Als deze werknemer €100 per dag gaat verdienen, dan wordt zijn uitkering, op grond van de huidige systematiek, verlaagd van gemiddeld €150 per dag naar €0 per dag. Met andere woorden, het inkomen van €100 brengt een uitkeringsverlaging van €150 mee. Met de voorgestelde wijziging wordt voorkomen dat een hoger inkomen wordt verrekend dan de werknemer daadwerkelijk verdient.

De leden 2 en 3 van artikel 65, zoals dat luidt vanaf de invoering van de Wwz, kunnen vervallen. Het recht op uitkering omdat loon wordt overgenomen over de opzegtermijn, hoeft niet te eindigen. De periode waarover het loon wordt overgenomen is beperkt tot hooguit 6 weken. Als in die periode een (gebroken) kalendermaand ligt waarin de werknemer meer verdient dan het loon waarop hij recht heeft, dan bedraagt de uitkering 0. Het is dan overbodig om dat recht ook te doen eindigen. Bij de reguliere WW-uitkering is dat wel van belang, omdat het recht op uitkering eindigt als iemand meer verdient dan 87,5% (dus niet 100%) van zijn maandloon en omdat het recht later kan herleven, waardoor de maximumdatum van de uitkering verschuift. Dat laatste is bij loonovername niet mogelijk; de periode waarover het loon wordt overgenomen ligt vast. Vanwege het laatste is de eindigingsgrond die in artikel 20, eerste lid (het recht op uitkering eindigt als een werknemer meer verdient dan 87,5% van zijn maandloon) niet van toepassing op een uitkering op grond van hoofdstuk IV WW en daarom opgenomen in de lijst met uitzonderingen in artikel 68.

Onderdeel J (artikel 130cc WW)

Deze wijziging in het overgangsrecht in verband met de Wwz voor een recht op uitkering op grond van hoofdstuk IV van de WW betreft een technische aanpassing. Met de wijziging wordt beoogd duidelijker tot uitdrukking te brengen dat voor de vraag of het overgangsrecht van toepassing is de datum van het intreden van de betalingsonmacht van de werkgever bepalend is.

Onderdeel K (artikel 130ee WW)

In het tweede lid van artikel 42b van de WW wordt verwezen naar een aantal eindigingsgronden en de daarbij behorende herlevingstermijnen. Na de inwerkingtreding van de onderdelen van de Wwz die zien op de introductie van inkomensverrekening wordt naar een beperkter aantal eindigingsgronden verwezen. Voor zover een eindigingsgrond zowel bestaat voor als na de inwerkingtreding van de onderdelen van de Wwz die zien op de introductie van inkomensverrekening, worden deze gronden niet meer in het zelfde artikelonderdeel genoemd. Dit artikel is daarom van belang in de situatie waarin het oude recht is beëindigd wegens een eindigingsgrond die na

inwerkingtreding van de genoemde onderdelen in de Wwz niet langer bestaat en die dus niet wordt genoemd in artikel 42b of die weliswaar nog wel bestaat maar waarvoor de verwijzing in artikel 42b niet meer klopt. De Wwz voorziet ten onrechte niet in overgangsrecht op dit punt en zodoende wordt deze omissie hersteld.

Onderdeel L (artikel 130r WW)

In de Wwz is abusievelijk geen rekening gehouden met overgangsrecht voor een overlijdensuitkering zoals opgenomen in artikel 61a van de WW. Vanaf 1 januari 2016 wordt de faillissementsuitkering gemaximeerd, dit betekent ook dat de overlijdensuitkering moet worden gemaximeerd. Met deze wijziging wordt geregeld dat de overlijdensuitkering tussen het moment van overlijden (indien dit plaatsvindt voor 1 januari 2016) en 1 januari 2016 niet wordt gemaximeerd.

ARTIKEL XV. WET ALGEMENE WEDUWEN- EN WEZENVERZEKERING (AWW BES)

Artikel 9, tweede lid, onderdeel a, van de AWW BES verwijst naar artikel 349 van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek BES. Deze verwijzing is onjuist en moet worden gewijzigd naar artikel 394 van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek BES, waarin wordt verwezen naar de onderhoudsplicht zoals ook beschreven in artikel 9, tweede lid, onderdeel a, van de AWW BES. Dit onderdeel voorziet hierin.

ARTIKEL XVI. WET ALLOCATIE ARBEIDSKRACHTEN DOOR INTERMEDIAIRS (Waadi)

Onderdeel B (14b Waadi)

De SVB is verantwoordelijk voor de verklaring toepasselijke sociale verzekeringswetgeving (de zogenoemde A1-verklaring) voor in Nederland werkzame werknemers en op grond van artikel 34, derde lid, onderdeel c, van de Wet SUWI verantwoordelijk voor de gegevensuitwisseling met het buitenland ten behoeve van de vaststelling van het verzekerd zijn op grond van de werknemersverzekeringen, de volksverzekeringen of het verzekeringsplichtig zijn op grond van de Zorgverzekeringswet van die werknemers, voor zover dit voortvloeit uit internationaalrechtelijke voorschriften. Op grond hiervan krijgt de SVB informatie uit het buitenland over het gegeven dat de A1-verklaring al dan niet onterecht dan wel onjuist is afgegeven en dat de werkzame persoon in Nederland verzekerd dient te zijn op grond van de werknemersverzekeringen, de volksverzekeringen of op grond van de Zorgverzekeringswet. De SNA die optreedt namens certificerende instellingen kan aan de SVB het vermoeden dat een A1-verklaring onterecht dan wel onjuist is afgegeven melden. Met de grondslag in het voorgestelde derde lid, kan de SVB op verzoek aan de SNA per individueel aangeleverde A1-verklaring terugkoppelen of die A1-verklaring daadwerkelijk onterecht dan wel onjuist is afgegeven voor door die onderneming in Nederland gedetacheerde werknemers. De SNA neemt dit gegeven mee in het certificeringproces van de betrokken onderneming of rechtspersoon als bedoeld in artikel 7a van de Waadi. In het kader van de noodzakelijkheids- en proportionaliteitsvereiste van de Wbp wordt door de SVB slechts de naam en vestigingsplaats van de betrokken onderneming of rechtspersoon aan de certificerende instelling verstrekt, zodat deze dit kan betrekken bij de controle van het afgegeven certificaat.

ARTIKEL XVII. WET ARBEID EN ZORG (Wazo)

Onderdeel A (Artikel 3:1a Wazo)

Op grond van het huidige artikel 3:1a, eerste lid, heeft de partner van de vrouwelijke werknemer recht op het resterende bevallingsverlof, indien de vrouwelijke werknemer tijdens het bevallingsverlof overlijdt. Artikel 3:1, derde lid, bepaalt dat het bevallingsverlof ingaat op de dag na de bevalling. Indien de vrouw op de dag van de bevalling komt te overlijden, heeft de partner op grond van het huidige artikel 3:1a, eerste lid, formeel geen recht op het resterende bevallingsverlof van de vrouwelijke werknemer. Dit is niet de bedoeling en zo wordt het door het UWV ook niet toegepast. Het voorgestelde artikel 3:1a, eerste lid, herstelt de wetstechnische omissie door "tijdens het bevallingsverlof" te wijzigen in "op de dag van de bevalling dan wel tijdens het bevallingsverlof".

In artikel 3:1, zesde lid, is bepaald dat de vrouwelijke werknemer de werkgever kan verzoeken de resterende dagen van het bevallingsverlof, na de 42^e dag na de bevalling, flexibel op te nemen. Aangezien de bepalingen rondom de flexibele inzet van het bevallingsverlof niet zijn genoemd in artikel 3:1a, gelden deze bepalingen niet voor de partner die recht heeft op het resterende bevallingsverlof van de overleden vrouwelijke werknemer. Het voorgestelde artikel 3:1a, derde lid, herstelt deze omissie door te regelen dat deze partner eveneens een verzoek kan doen, als bedoeld in artikel 3:1, zesde lid.

Artikel 3:1a, vijfde lid, bepaalt dat de werkgever bij het UWV het loon in rekening kan brengen van de werknemer die in verband met het overlijden van de vrouwelijke partner, het resterende bevallingsverlof met behoud van loon heeft genoten. De werkgever kan deze declaratie binnen zes weken na afloop van het resterende bevallingsverlof indienen bij het UWV. Dit is geen fatale termijn. Om te voorkomen dat het UWV nog jaren later wordt geconfronteerd met declaratieverzoeken, wordt in het voorgestelde artikel 3:1a, zesde lid, op soortgelijke wijze als bij de artikelen 3:11, vierde lid, 3:12, derde lid en 3:22, tweede lid, bepaald dat wanneer de werkgever het voldane loon niet tijdig in rekening brengt, de vergoeding uitsluitend wordt toegekend voor zover het tijdvak waarover sprake was van het in rekening brengen van het voldane loon, valt in het jaar voorafgaand aan de datum van het declaratieverzoek. Het UWV heeft ruimte om in bijzondere gevallen hiervan ten gunste van de werkgever af te wijken.

Onderdelen B en C (Artikelen 3:8 en 3:18 Wazo)

De vrouwelijke werknemer die zwanger is van een meerling heeft op grond van artikel 3:1, tweede lid, het recht om vier weken langer zwangerschapsverlof op te nemen. Op grond van het huidige artikel 3:8 en artikel 3:18 geldt het meerlingenverlof niet voor de vrouwelijke gelijkgestelde respectievelijk de vrouwelijke zelfstandige. De voorgestelde wijzigingen van artikel 3:8, tweede lid, en artikel 3:18, derde lid, herstellen deze omissie door te regelen dat de vrouwelijke gelijkgestelde respectievelijk de vrouwelijke zelfstandige vanaf tien weken doch uiterlijk acht weken voor de dag na de vermoedelijke datum van bevalling recht heeft op uitkering in verband met zwangerschap. De uitbreiding van het zwangerschapsverlof in de Wazo voor vrouwen die zwanger zijn van een meerling is nog niet in werking getreden, omdat het UWV de werkprocessen hiervoor moet aanpassen (zie ook het koninklijk besluit van 17 december 2014, Stb. 566). Daartoe behoort ook de gelijkgeschakeling van gelijkgestelden en vrouwelijke

zelfstandigen. De datum van inwerkingtreding wordt bepaald bij het koninklijk besluit behorende bij de Wet modernisering regelingen voor verlof en arbeidstijden.

Onderdeel D (artikel 3:26 Wazo)

In artikel 3:26 van de Wazo is geregeld dat uitkeringen en uitvoeringskosten op grond van de tweede paragraaf in afdeling 2 van hoofdstuk 3 van de wet ten laste van het Arbeidsongeschiktheidsfonds komen. Het gaat daarbij om uitkeringen in verband met zwangerschap, bevalling, adoptie en pleegzorg voor zelfstandigen. In artikel 115, eerste lid, aanhef en de onderdelen c en r, van de Wet financiering sociale verzekeringen (Wfsv) is daarin echter reeds voorzien. Om die reden kan artikel 3:26 van de Wazo vervallen.

Onderdeel E (Artikel 6:6 Wazo)

In dit onderdeel wordt het voorstel gedaan tot twee technische aanpassingen. In artikel 6:6, tweede lid, eerste zin, is abusievelijk het woord "zwaarwegende" opgenomen. Met de voorgestelde wijziging wordt dit veranderd in "zwaarwegend".

In het huidige artikel 6:6, tweede lid, derde zin, wordt de derde zin van het eerste lid van toepassing verklaard. Artikel 6:6, eerste lid, heeft echter geen derde zin. Bedoeld is om in artikel 6:6, tweede lid, de tweede zin van het eerste lid van toepassing te verklaren. Het voorgestelde artikel 6:6, tweede lid, herstelt deze omissie..

ARTIKEL XIX. WET ARBEIDSONGESCHIKTHEIDSVERZEKERING ZELFSTANDIGEN (WAZ)

Onderdeel A (artikel 58), artikel XX, onderdeel B (artikel 3:48 Wajong) en artikel XXIX, onderdeel B (artikel 44 WAO)

In de artikelen 58, zevende lid, van de WAO, 3:48, achtste lid, van de Wajong en 44, achtste lid, van de WAO is een delegatiegrondslag opgenomen om bij ministeriële regeling nader te bepalen wat onder inkomen in de zin van die artikelen wordt verstaan. Met de Verzamelwet SZW 2015 is per 1 juli 2015 aan deze artikelen een nieuw tweede lid ingevoegd dat er voor zorgt dat het UWV bij de verrekening van het loon met de uitkering uit kan gaan van de gegevens uit de polisadministratie. Wat wordt verstaan onder dit loonbegrip zal tevens nader worden uitgewerkt in een ministeriële regeling. Dit wordt nu ook expliciet vermeld in de delegatiebepaling voor deze regeling.

ARTIKEL XX. WET ARBEIDSONGESCHIKTHEIDSVORZIENING JONGGEHANDICAPTEN (Wajong)

Onderdeel A, onder 1, (artikel 1a:12, eerste lid, onderdeel i, Wajong)

Abusievelijk is bij de Invoeringswet Participatiewet artikel 3:47a niet van overeenkomstige toepassing verklaard met betrekking tot de jonggehandicapte en het recht op arbeidsongeschiktheidsuitkering op grond van hoofdstuk 1a van de Wet Wajong. Artikel 3:47a is met ingang van 1 januari 2014 ingevoegd in hoofdstuk 3 van de Wajong (en vergelijkbare bepalingen zijn tegelijkertijd opgenomen in de werknemersverzekeringen en de Toeslagenwet).¹⁸ Op grond van artikel 3:47a schort het UWV de betaling van de uitkering op indien de burger in de basisregistratie personen ambtshalve is geregistreerd als 'vertrokken onbekend waarheen'. Voorgesteld wordt deze bepaling van overeenkomstige toepassing te verklaren op hoofdstuk 1a.

¹⁸ Zie ook Kamerstukken II 2012/13, 33 579, nr. 3, blz. 10-12 en 42.

Onderdeel A, onder 2, (artikel 1a:12, eerste lid, onderdeel j, Wajong)

Bij de Invoeringswet Participatiewet is artikel 3:18 met betrekking tot herziening of intrekking van de arbeidsongeschiktheidsuitkering niet van overeenkomstige toepassing verklaard met betrekking tot de jonggehandicapte en het recht op arbeidsongeschiktheidsuitkering op grond van hoofdstuk 1a. Dit artikel wordt wel genoemd in het wel van overeenkomstige toepassing verklaarde artikel 3:56. Voor de duidelijkheid wordt voorgesteld artikel 3:18 ook op te nemen in artikel 1a:12.

Onderdeel E (artikel 3:73a Wajong)

Met ingang van 1 januari 2015 is in artikel 3:8a het criterium 'duurzaam geen mogelijkheden tot arbeidsparticipatie' ingevoerd in hoofdstuk 3 van de Wajong. In hoofdstuk 2 van de Wajong is bepaald dat er voor jonggehandicapten die duurzaam geen mogelijkheden tot arbeidsparticipatie hebben geen participatieondersteuning is (zie artikel 2:30 jo. artikel 2:4). Van jonggehandicapten die duurzaam geen mogelijkheden tot arbeidsparticipatie hebben wordt niet verwacht dat zij re-integreren. Zij kunnen derhalve ook geen gebruik maken van de re-integratie-instrumenten in genoemde artikelen.¹⁹ Bij de Invoeringswet Participatiewet is abusievelijk niet een bepaling als artikel 2:30 opgenomen in hoofdstuk 3 van de Wajong. In dit onderdeel wordt voorgesteld deze omissie te herstellen.

Onderdeel F (artikel 6:6 Wajong)

In artikel 6:6 van de Wajong wordt alleen artikel 2:23 en niet artikel 2:22 uitgezonderd als bepaling waarop de subsidietitel van de Awb van toepassing kan zijn. Dit heeft tot gevolg dat op voorzieningen voor startende zelfstandigen titel 4.2 van de Awb nooit van toepassing is, maar wanneer het gaat om een voorziening voor de persoon die arbeid als werknemer gaat verrichten, deze titel wel van toepassing is. Dit verschil tussen zelfstandigen en werknemers is niet beoogd en daarom wordt in artikel 6:6 van de Wajong ook de verwijzing naar artikel 2:22 van de Wajong toegevoegd.

ARTIKEL XXI. WET FINANCIERING SOCIALE VERZEKERINGEN (Wfsv)

Onderdeel A (artikel 4 Wfsv)

Abusievelijk wordt in artikel 4, onderdeel c, van de Wfsv verwezen naar hoofdstuk 3 van de Wet langdurige zorg, terwijl hoofdstuk 2 wordt bedoeld. Met deze technische wijziging wordt deze verschrijving hersteld.

Onderdelen B en C (artikelen 38b en 38f Wfsv)

De genoemde artikelen van de Wfsv zijn ingevoegd bij de Wet banenafpraak en quotum arbeidsbeperkten. In onderdeel A wordt een aantal omissies in artikel 38b Wfsv als gevolg van amendering van dit artikel gecorrigeerd zodat een logische volgorde wordt gegeven aan de verschillende leden en de onderdelen daarvan. Als gevolg van amendering waarbij in artikel 38f Wfsv in de nieuwe variabelen F en G wordt verwezen naar een nieuwe categorie arbeidsbeperkten als bedoeld in artikel 38b, tweede lid, Wfsv, wordt in onderdeel B de verwijzing naar arbeidsbeperkten in de variabelen A, B en C gecorrigeerd in arbeidsbeperkten als bedoeld in artikel 38b, eerste lid, Wfsv.

¹⁹ Zie Kamerstukken II 2008/09, 31 780, nr. 3, blz. 52.

Onderdeel D (artikel 40 Wfsv)

Werkgevers die eigenrisicodragers willen worden voor de Werkhervattingsregeling gedeeltelijk arbeidsongeschikten WGA, moeten op grond van artikel 40, tweede lid, van de Wfsv een garantie overleggen van een bank of verzekeraar, tenzij zij overheidswerkgever zijn. Veel garantstellers gebruiken het model dat via de website van de Belastingdienst beschikbaar wordt gesteld. Als dit model echter niet gebruikt wordt, komt het in de praktijk vaak voor dat deze garantieverklaringen WGA niet juist of onvolledig zijn. Dat levert problemen op, bijvoorbeeld bij de aanvraag van het eigenrisicodragen, het intrekken van de garantie en het uitwinnen van de garantie door het UWV. Met dit onderdeel wordt mogelijk gemaakt dat bij ministeriële regeling een model wordt voorgeschreven voor een garantie als bedoeld in artikel 40. Het voorschrijven van een model voor de garantieverklaring zorgt ervoor dat de verklaring aan de minimale eisen voldoet voor verwerking. Het verbetert ook de kwaliteit van de daarop vermelde gegevens, zoals de bedrijfsnaam en naam van de garantsteller. Hiermee wordt verbetering van de snelheid en kwaliteit van de uitvoeringsprocessen bij Belastingdienst en het UWV beoogd en gerealiseerd. Ook leidt dit model tot vermindering van administratieve lasten bij de werkgever en bij de garantsteller doordat vanaf het begin de juiste garantie wordt gebruikt en wordt bevorderd dat de juiste gegevens worden geleverd. Er is dus geen extra correspondentie en uitvraag noodzakelijk bij werkgever of garantsteller door de Belastingdienst of het UWV.

Onderdeel E (artikel 43 Wfsv)

Dit betreft een technisch-redactionele wijziging.

Onderdeel F (48a en 51 Wfsv)

Met ingang van 1 januari 2015 is de citeertitel van de Wet werk en bijstand gewijzigd in de Participatiewet. Per abuis is in de artikelen 48a en 51 van de Wfsv nog een verwijzing naar de Wet werk en bijstand blijven staan. Deze omissie wordt nu hersteld.

Onderdeel G, onder 1 (artikel 49 Wfsv)

Met voorgesteld wijziging wordt een verkeerde verwijzing naar de Wet WIA, aangepast.

Onderdeel G, onder 2 (artikel 49 Wfsv) en artikel XXXVII, onderdeel C (artikel 29b ZW)

Bij de Verzamelwet SZW 2013 is geregeld dat de uiterste datum om een aanvraag voor een uitkering op grond van de Wet WIA in te dienen met twee weken is verschoven. In plaats van dertien weken voor afloop van de wachttijd is het met ingang van 1 januari 2014 elf weken voor afloop van de wachttijd.

Per abuis zijn de termijnen in artikel 29b, eerste lid, onderdeel b, onder 2, van de ZW en artikel 49, derde lid, onder 2, van de Wfsv hier nog niet op aangepast. Deze omissie wordt bij deze hersteld. Overigens wordt bij de wijziging van artikel 29b van de ZW uitgegaan van de tekst zoals deze komt te luiden na invoering van het bij koninklijke boodschap van 22 april 2015 ingediende voorstel van wet houdende wijziging van de Participatiewet, de Ziektewet, de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen en de Wfsv in verband met harmonisatie van instrumenten ter bevordering van arbeidsdeelname van arbeidsbeperkten²⁰.

²⁰ Zie Kamerstukken II 2014/15, 34 194.

ARTIKEL XXII. WET FLEXIBEL WERKEN

Het bij geleidende brief van 9 september 2011 ingediende voorstel van wet van de leden Van Gent en Van Hijum tot wijziging van de Wet aanpassing arbeidsduur ten einde flexibel werken te bevorderen (Kamerstukken 32 889) is op 14 april 2015 in de Eerste Kamer aangenomen. In het initiatiefwetsvoorstel van de leden Van Gent en Van Hijum wordt het huidige artikel 2 van de Wet aanpassing arbeidsduur vervangen.

Artikel 2, derde lid, van het initiatiefwetsvoorstel, bepaalt dat het verzoek om aanpassing van de arbeidsduur, behoudens onvoorziene omstandigheden, ten minste vier maanden vóór het beoogde tijdstip van ingang van de aanpassing bij de werkgever wordt ingediend. Artikel 2, twaalfde lid, van het wetsvoorstel van de leden Van Gent en Van Hijum bepaalt dat indien de werkgever niet een maand voor het beoogde tijdstip van ingang van de aanpassing op het verzoek heeft beslist, de arbeidsduur wordt aangepast overeenkomstig het verzoek van de werknemer. Gelet op deze bepalingen kan de situatie zich voordoen dat bij een aanvraag waarbij zich onvoorziene omstandigheden voordoen, de periode tussen het indienen van de aanvraag en de beoogde datum van ingang van de aanpassing van de arbeidsduur korter is dan een maand. In dat geval is de werkgever niet in staat om ten minste een maand voor de beoogde datum van ingang van de aanpassing een beslissing te nemen en wordt de arbeidsduur van de werknemer aangepast overeenkomstig diens verzoek zonder dat de werkgever de mogelijkheid heeft om met een beroep op een zwaarwegend bedrijfs- of dienstbelang het verzoek te weigeren. Het voorgestelde artikel 2, twaalfde lid, brengt hier verandering in door te bepalen dat indien er sprake is van onvoorziene omstandigheden en de werkgever niet binnen vijf werkdagen op het verzoek van de werknemer heeft beslist, de arbeidsduur overeenkomstig het verzoek van de werknemer wordt aangepast. De termijn van vijf dagen geeft de werkgever de tijd om een weloverwogen beslissing te kunnen nemen en zorgt er tegelijkertijd voor dat de werknemer snel een beslissing op het verzoek krijgt. In de periode dat de werkgever nog niet op het verzoek heeft beslist, kan de werknemer – indien dat noodzakelijk is – mogelijk calamiteitenverlof opnemen.

ARTIKEL XXIII. WET INKOMENSVORZIENING OUDERE EN GEDEELTELIJK ARBEIDSONGESCHIKTE WERKLOZE WERKNEMERS (IOAW)

Onderdeel A, onder 1 (artikel 5 IOAW)

Artikel 5 behelst een incorrecte verwijzing. De grondslag wordt niet vastgesteld met inachtneming van het negende lid. De verwijzing kan daarmee komen te vervallen.

Onderdeel C (artikelen 63h en 63i IOAW)

Artikel 63h en artikel 63i van de IOAW bepalen dat wanneer de eerste WW dag of dag waarop recht op een uitkering op grond van de Wet WIA ontstond, ligt voor de dag van inwerkingtreding van artikel XXXI van de Wvz, artikel 5, vijfde lid, van de IOAW van toepassing blijft zoals dat luidde op het moment voorafgaand aan de inwerkingtreding van de Verzamelwet SZW 2015, maar na de inwerkingtreding van artikel II, onderdeel C, van de Wet WWB maatregelen.

De wijziging in artikel 5 van de IOAW (een aanpassing van de grondslag) is met de Verzamelwet SZW 2015 voorzien in een aangepaste gewijzigde grondslag voor de berekening van de uitkering in artikel 5, vijfde lid, van de IOAW (per 1 juli 2015). De

Verzamelwet SZW 2015 bevatte op dit punt dus een technische aanpassing van de eerst in de Wwz voorgestelde wijziging van artikel 5 van de IOAW.

Het in artikel 63h en artikel 63i van de IOAW neergelegde overgangsrecht voor artikel 5 van de IOAW is om twee redenen te ruim. Ten eerste is het overgangsrecht in werking getreden op 1 januari 2015 in plaats van op 1 juli 2015. De wijzigingen in artikel 5 treden, zoals vermeldt, pas op 1 juli 2015 in werking. Het overgangsrecht dient dus niet van toepassing te zijn voor die datum. Ten tweede was het overgangsrecht in artikel 63h en 63i te ruim omdat de eerbiedigende werking zich niet beperkte tot de met de Wwz en de Verzamelwet SZW 2015 beoogde aanpassingen in artikel 5, vijfde lid, van de IOAW, maar zich uitstreckte tot heel artikel 5 van de IOAW. In dat artikel worden per 1 juli 2015 met de Wet WWB maatregelen ook wijzigingen aangebracht. Deze wijzigingen zouden ten onrechte niet van toepassing worden op de persoon wiens eerste werkloosheidsdag, dan wel dag waarop recht op uitkering op grond van de Wet WIA is ontstaan, lag voor 1 januari 2015. Het overgangsrecht wordt daarom met terugwerkende kracht pas van toepassing vanaf 1 juli 2015: het moment waarop de door de Verzamelwet SZW 2015 aangebrachte wijziging in het vijfde lid van artikel 5 van de IOAW in werking treedt. Artikel 5, vijfde lid, blijft voor degenen die voor dat moment hun eerste WW dag of Wet WIA dag hadden gelden zoals het lid luidde voor inwerkingtreding van de door de Verzamelwet SZW 2015 aangebrachte wijziging, maar na de inwerkingtreding van artikel II, onderdeel C, van de Wet WWB maatregelen. De wijziging in het laatstgenoemde artikelonderdeel introduceert de kostendelersnorm en het is niet beoogd de in het overgangsrecht voorgestelde eerbiedigende werking toe te kennen ten aanzien van de in de Wet WWB maatregelen voorgestelde wijziging.

ARTIKEL XXV. WET INKOMENSVORZIENING OUDERE WERKLOZEN (IOW)

Onderdeel A (artikel 3 IOW)

Onderdeel A voorziet in het aanpassen van artikel 3 van de IOW. Artikel 3 van de IOW bepaalt de kring van rechthebbenden van de IOW. In artikel 3 wordt in het eerste lid, onderdeel c, en in het tweede lid, onderdeel b, verwezen naar artikel 42, tweede lid, van de WW. Artikel 42, tweede lid, van de WW bepaalt wanneer de uitkeringsduur van de uitkering op grond van de WW wordt verlengd. Dit is het geval indien er wordt voldaan aan de voorwaarde in onderdeel a of onderdeel b. De voorgestelde wijziging ziet op het in artikel 3 van de IOW verduidelijken dat de onderdelen van artikel 42, tweede lid, van de WW voor de gelding van artikel 3 van de IOW niet cumulatief moeten worden geïnterpreteerd.

In artikel XXXII, onderdeel A, onder 2, van de Wwz (artikel 3, eerste lid, onderdeel c, van de IOW) is tevens verzuimd om een verwijzing naar artikel 42, tweede lid, onderdeel b, op te nemen. Dit wijzigingsvoorstel voorziet hier (alsnog) in.

Onderdeel B (artikel 35a IOW)

In diverse wetten is een bepaling opgenomen, op grond waarvan het UWV of de SVB op verzoek kan besluiten gedeeltelijk van terugvordering of gedeeltelijk van verdere terugvordering af te zien bij medewerking aan een schuldregeling. Eén van de voorwaarden hiervoor is dat de vordering wegens onverschuldigd betaalde uitkering ten minste zal worden voldaan naar evenredigheid met de vorderingen van de schuldeisers van gelijke rang. Een andere voorwaarde is dat de uitdeling in het kader van de schuldregeling plaatsvindt overeenkomstig artikel 349 van de Fw. Met de verwijzing in artikel 24c, eerste lid, van de AKW naar artikel 349 van de Fw is tevens geborgd dat aan

de eerst genoemde voorwaarde wordt voldaan, aangezien artikel 349, tweede lid, van de FW bepaalt dat uitdeling geschiedt naar evenredigheid van ieders vordering, met dien verstande dat, zolang de vorderingen waaraan voorrang is verbonden niet volledig zijn voldaan, daarop een twee keer zo groot percentage wordt betaald als op de concurrente vorderingen. Aangezien met de verwijzing naar dit artikel van de FW telkens de afzonderlijke voorwaarde niet nodig is, is in de Verzamelwet SZW 2015 deze voorwaarde vervallen voor een groot aantal wetten, de IOW is echter achterwege gelaten en daarom wordt dat alsnog gedaan.

ARTIKEL XXIII. WET KINDEROPVANG EN KWALITEITSEISEN PEUTERSPEELZALEN (Wko)

Onderdelen A, B, D tot en met F, H en I (artikelen 1.9, 1.57b, 1.66a, 1.81, 2.13a, 2.24a en 2.28a Wko)

Deze wijzigingen in de Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen bevatten enkel technische wijzigingen. De wijzigingen zullen niet eerder in werking treden dan nadat de Wet versterking positie ouders kinderopvang en peuterspeelzalen²¹ in werking is getreden. Met onderdeel A wordt meer expliciet tot uitdrukking gebracht dat de indexeringsbedragen ook op het niveau van een amvb vastgesteld kunnen worden.

Onderdelen C en G (artikelen 1.57c en 2.13b Wko)

Met artikel 1.57c, eerste lid, en artikel 2.13b, eerste lid, is beoogd dat het gegeven of een houder van een kindercentrum, van een gastouderbureau of van een peuterspeelzaal is aangesloten bij de geschillencommissie wordt verwerkt in het register kinderopvang en het register peuterspeelzaalwerk (hierna: de registers). Voor de verwerking van deze gegevens in de registers heeft het college gegevens nodig van de geschillencommissie. Echter, gebleken is dat voor de gegevensuitwisseling van de geschillencommissie aan het college geen deugdelijke wettelijke basis bestaat. Met deze wijziging wordt hier alsnog in voorzien. Geregeld wordt dat de geschillencommissie het college op de hoogte brengt van het gegeven dat een houder van een kindercentrum, van een gastouderbureau of van een peuterspeelzaal is aangesloten of niet meer is aangesloten bij de geschillencommissie. Ook de situatie dat een houder zich opnieuw aansluit geeft de geschillencommissie door aan het college. Het college draagt er vervolgens zorg voor dat dit gegeven wordt opgenomen in de registers. In de praktijk vindt deze gegevensuitwisseling plaats van de geschillencommissie aan de bewerker (in casu DUO) van de registers.

Deze wijzigingen zullen eveneens niet eerder in werking treden dan nadat de Wet versterking positie ouders kinderopvang en peuterspeelzalen in werking is getreden.

ARTIKEL XXVI. WET MINIMUMLOON EN MINIMUMVAKANTIEBIJSLAG (WML)

Deze wijziging ziet op een toevoeging in artikel 18p met betrekking tot de nieuwe bestuurlijke boetes die door de inwerkingtreding van de Wet aanpak schijnconstructies in de WML zijn geïntroduceerd. In artikel 18p van de WML is geregeld dat aan een naar het oordeel van Onze Minister in aanmerking komende rechtspersoon met volledige rechtsbevoegdheid die door de organisaties van werkgevers en werknemers is belast of mede belast met het toezicht op de naleving van collectieve arbeidsovereenkomsten, zoals de Stichting Naleving Cao voor Uitzendkrachten (SNCU), ook gegevens verstrekt

²¹ Zie Staatsblad 2015, 177.

kunnen worden omtrent bestuurlijke boetes voor het niet naleven van de WML. Dit wordt uitgebreid met de gegevensverstrekking omtrent de boetes voor het niet naleven van de artikelen 7a en 13 WML, waarin wordt geregeld dat de werkgever het minimumloon giraal moet betalen en dat er geen inhouding op of verrekening met het minimumloon kan plaatsvinden. Voor de door de cao-partijen ingestelde rechtspersonen, zoals de SNCU, zijn deze signalen van belang, omdat zij door de sociale partners zijn opgericht om toe te zien op de naleving van de cao's.

ARTIKEL XXVIII. WET ONGEVALLENVERZEKERING BES

Artikel XXVIII (artikel 5 Wet ongevallenverzekering BES) en artikel XXXVI, onder 2 (artikel 5 Wet ziekteverzekering BES)

De wijzigingen in de Wet ongevallenverzekering BES en de Wet ziekteverzekering BES waarmee de zinsnede "vijfdaagse werkweek" wordt vervangen door "werkweek van vijf dagen of minder" is nodig omdat de huidige tekst van artikel 5 (in tegenstelling tot de begripsbepalingen in artikel 1) abusievelijk geen rekening houdt met de situatie waarin een werknemer een werkweek van minder dan vijf dagen heeft. Het is wenselijk om deze omissie te herstellen.

ARTIKEL XXIV. WET OP DE ARBEIDSONGESCHIKTHEIDSVZERZEKERING (WAO)

Onderdeel A (artikel 13 WAO)

Met de Verzamelwet SZW 2015 is in artikel 44 van de WAO een nieuw tweede lid ingevoegd dat er voor zorgt dat het UWV bij de verrekening van het loon met de uitkering uit kan gaan van de gegevens uit de polisadministratie. Daarbij is per abuis geen rekening gehouden met het feit dat de WAO al een loon begrip kent in artikel 13. In artikel 13 is nu verduidelijkt dat dat begrip niet van toepassing is op artikel 44.

ARTIKEL XXX. WET OP HET KINDGEBONDEN BUDGET (Wet KB)

Onderdeel A (artikel 3 Wet KB)

Onderdeel A voorziet in het rechtzetten van een omissie. Voor de afbouw van het kindgebonden budget wordt vanaf 2015 het van het minimumloon afgeleide drempelinkomen gebruikt, net als voor de zorgtoeslag. Door aan te sluiten bij het minimumloon volgt het drempelinkomen ook meteen de indexeringsystematiek van de WML. Voorheen begon de afbouw vanaf een in de wet genoemd bedrag, dat jaarlijks werd geïndexeerd met de tabelcorrectiefactor uit de Wet inkomstenbelasting 2001 (Wet IB 2001). De verwijzing naar de tabelcorrectiefactor uit de Wet IB 2001 is in artikel 3 van de Wet KB abusievelijk blijven staan.

Onderdeel B (artikel 7 Wet KB)

Onderdeel B voorziet in het vervallen van artikel 7. Dit artikel regelt het niet-indexeren van enkele bedragen in de berekeningsjaren 2010 tot en met 2015. Deze bepaling is uitgewerkt, waardoor deze bepaling kan vervallen.

ARTIKEL XXXI. WET STRUCTUUR UITVOERINGSORGANISATIE WERK EN INKOMEN (Wet SUWI)

Onderdelen A, H, en N (artikelen 1, 40, en 77 Wet SUWI)

Deze onderdelen bevatten technische wijzigingen in verband met de vorming per 1 januari 2012 van de Inspectie SZW, waarbij de IWI, de Arbeidsinspectie en de SIOD zijn samengevoegd. De Inspectie SZW ressorteert, net als de IWI, direct onder de minister. In verband met de vorming van de Inspectie SZW is in het Organisatie-, mandaat- en volmachtbesluit SZW 2009 (OMV SZW 2009) onder meer geregeld dat de Inspectie SZW treedt in de bevoegdheden van de IWI, zodat er geen noodzaak bestaat aan deze wijzigingen terugwerkende kracht te verlenen. Aan de begripsbepaling in artikel 1 wordt toegevoegd dat het gaat om de Inspectie SZW voor zover belast met de taken, genoemd in hoofdstuk 7. Hiermee wordt duidelijk gemaakt dat de bepalingen in de Wet SUWI en de daarop gebaseerde regelgeving met betrekking tot de Inspectie SZW, slechts zien op de taken van de Inspectie SZW op het gebied van werk en inkomen. Dit neemt niet weg dat de Inspectie SZW als één organisatie opereert, met een jaarplan en een jaarverslag voor de gehele Inspectie. Zie hiervoor ook de toelichting bij artikel XXVIII, onderdeel F.

Onderdeel B (artikel 30a Wet SUWI)

In artikel 30a, derde lid, onderdeel f, van de Wet SUWI is bepaald dat de re-integratietaan van het UWV zich niet uitstrekt tot jonggehandicapten die volledig en duurzaam arbeidsongeschikt zijn in de zin van hoofdstuk 2 van de Wajong. De achtergrond hiervan is dat deze jonggehandicapten niet in staat zijn deel te nemen aan arbeidsondersteunende activiteiten van het UWV.

Bij de Invoeringswet Participatiewet is met ingang van 1 januari 2015 de definitie van volledig en duurzaam arbeidsongeschikt in hoofdstuk 2 aangepast aan het criterium zoals dit geldt in hoofdstuk 1a van de Wajong 'duurzaam geen mogelijkheden tot arbeidsparticipatie hebben'. Dit criterium is ook ingevoerd in hoofdstuk 3. Artikel 30, derde lid, onderdeel f, is hierop abusievelijk niet aangepast. In dit onderdeel wordt voorgesteld deze omissie te herstellen.

Onderdeel C (artikel 32 Wet SUWI)

Uit artikel 671b, vierde lid, BW vloeit voort dat de arbeidsovereenkomst niet kan worden ontbonden bij een verzoek om ontbinding dat gegrond is op artikel 669, derde lid, onderdeel c, BW als de werkgever niet beschikt over een verklaring van het UWV waaruit blijkt dat de werknemer wegens ziekte of gebreken met regelmaat niet in staat is om de bedongen arbeid te verrichten, dat binnen 26 weken geen herstel zal optreden en dat binnen die periode de bedongen arbeid niet in aangepaste vorm kan worden verricht, en of herplaatsing van de werknemer in een andere passende functie, al dan niet met behulp van scholing, niet tot de mogelijkheden behoort. Deze taak van het UWV is nog niet opgenomen in de Wet SUWI. Voorgesteld wordt dit aan artikel 32, derde lid, van die wet toe te voegen.

Onderdeel D (artikel 36 Wet SUWI)

Artikel 36 heeft ten opzichte van artikel 37 geen toegevoegde waarde en kan vervallen.

Onderdeel E (artikel 37 Wet SUWI)

Artikel 37 is geherformuleerd in verband met het beëindigen van het organisatiegerichte toezicht door de Inspectie SZW. Zie daarvoor tevens het algemeen deel van de toelichting.

Dit artikel regelt de toezichttaken van de Inspectie SZW op het terrein van werk en inkomen. Dit betreft het toezicht op het UWV, de SVB en de colleges van burgemeester en wethouders.

Op grond van de Wet SUWI zijn uitgebreide voorschriften gegeven over onder meer de inhoud van de verantwoordingsinformatie, de verklaringen door het bestuur van het zbo, de accountantscontrole en de controleverklaring. Bij de kwaliteitseisen die zijn gesteld voor de accountantscontrole zijn ook voorschriften uit de Wet toezicht accountantsorganisaties van overeenkomstige toepassing verklaard. De voorschriften tezamen hebben bijgedragen aan de verbetering van interne bedrijfsvoering en (accountants)controle. Daarnaast hebben het UWV en de SVB beide stappen gezet om de kwaliteit van de werkzaamheden van de interne auditdiensten te garanderen. Zo zijn beide zbo's lid van het Samenwerkingsverband Kwaliteitsonderzoek Overheidsaccountants.

Om het financieel beheer en de rechtmatige uitvoering van door derden uitgevoerde regelingen vast te stellen, voert de Auditdienst Rijk (ADR) daarenboven auditonderzoeken uit. Hierbij maakt de ADR op dit moment nog gebruik van de bevindingen van de Inspectie SZW in het verantwoordingsgericht onderzoek. Het vervallen van het verantwoordingsgerichte onderzoek door de Inspectie SZW vormt geen belemmering voor de ADR bij de uitvoering van deze taak.

De Inspectie SZW blijft belast met het toezicht op de doeltreffendheid van de uitvoering van wettelijke taken door het UWV (tevens het BKWI) en de SVB (het eerste lid). Nu de rol van de Inspectie SZW bij het organisatiegericht toezicht vervalt, wordt in het eerste lid niet langer gesproken van toezicht op de rechtmatigheid en doelmatigheid, maar uitsluitend van toezicht op de doeltreffendheid. Tevens houdt de Inspectie SZW haar toezichthoudende taak met betrekking tot de samenwerking tussen de SUWI-partijen en de wijze waarop de colleges van burgemeester en wethouders gezamenlijk bijdragen aan de doelen op het terrein van werk en inkomen (het tweede lid). Het zal daarbij met betrekking tot de zbo's primair gaan om toezicht op de werking van het stelsel en het handelen van de bestuursorganen hierin. De omschrijving van deze taak wordt verduidelijkt door te verwijzen naar de artikelen 9, 10 en 10a van de Wet SUWI. Hiermee wordt ook expliciet gemaakt dat het toezicht zich ook uitstrekt tot de informatievoorziening die in verband met deze samenwerking in stand wordt gehouden. Dit aspect van het onderzoek door de Inspectie SZW houdt verband met de aanwijzingsbevoegdheid van de minister op grond van artikel 9 van de Wet SUWI.

Met betrekking tot de colleges van burgemeester en wethouders, blijft de huidige regeling bestaan waarbij de Inspectie SZW kijkt naar de gezamenlijke inzet van de colleges van burgemeester en wethouders (het derde lid).

Het huidige vierde lid van artikel 37 vervalt. De mogelijkheid om bij of krachtens een wet andere taken aan de Inspectie SZW op te dragen bestaat ook zonder dat dit expliciet in de Wet SUWI wordt geregeld. Verder biedt artikel 39 de bewindspersonen ook de mogelijkheid om de Inspectie SZW te belasten met andere taken en werkzaamheden. In dat artikel zijn ook procedurele bepalingen opgenomen.

Het beëindigen van het organisatiegerichte toezicht door de Inspectie SZW zorgt naar rato voor een besparing van 0,5 miljoen euro. Deze besparing wordt als volgt bereikt:

Besparing in 2016	Besparing in 2017	Besparing in 2018
€ 0,175 miljoen	€ 0,375 miljoen	€ 0,500 miljoen

Onderdeel F (artikel 38 Wet SUWI)

Artikel 38 is technisch aangepast aan de vorming van de Inspectie SZW. Van de gelegenheid wordt gebruik gemaakt om de passage te laten vervallen die bepaalt dat over het meerjarenplan en het jaarplan overleg plaatsvindt tussen de minister en de Inspectie SZW. Dit overleg vloeit logischerwijs voort uit de verhoudingen en uit de ministeriële verantwoordelijkheid van de minister. Hoewel uit de begripsbepaling in artikel 1 voortvloeit dat de bepalingen in de Wet SUWI slechts zien op de taken van de Inspectie SZW op het terrein van werk en inkomen, opereert de Inspectie SZW als één organisatie bij het vaststellen van de plannen en het jaarverslag. In het OMV SZW 2009 is in dat verband bepaald dat artikel 38 van de Wet SUWI van toepassing is op het jaarplan en het jaarverslag voor de gehele Inspectie SZW.

Onderdeel G (artikel 39 Wet SUWI)

Artikel 39 wordt slechts technisch aangepast aan de nieuwe organisatorische verhoudingen maar blijft inhoudelijk ongewijzigd. De Inspectie SZW blijft bevoegd om onderzoeken te initiëren. De positie van de Inspectie SZW, maakt het niet noodzakelijk om in de wet voor te schrijven dat hierover overleg plaats vindt met de minister. Het spreekt voor zich dit overleg zich vroegtijdig voordoet bij het initiëren van nieuwe taken door de Inspectie SZW alsmede bij het toedelen van taken aan de Inspectie SZW. Net als in artikel 38 kan deze expliciete opdracht tot overleg vervallen. Vanuit de positie van de Inspectie SZW past het niet om de Tweede en Eerste Kamer te betrekken bij een eventueel conflict over het initiëren of toedelen van nieuwe taken door of aan de Inspectie SZW.

Onderdeel I (artikel 41 Wet SUWI)

Artikel 41 regelt dat de Inspectie SZW desgevraagd een toezichtbaarheidstoets uitvoert. De uitvoering van deze toets is gekoppeld aan de toezichtstaken van de Inspectie op grond van artikel 37. Gelet hierop is het artikel in technische zin aangepast in verband met de beëindiging van het organisatorisch toezicht en de daarmee samenhangende wijziging van artikel 37. De verwijzing naar in artikel 37 genoemde rechtspersonen kan vervallen, omdat de in artikel 37 genoemde organisaties alle bestuursorganen zijn.

Onderdeel J (artikel 42 Wet SUWI)

Artikel 42 is technisch aangepast aan de vorming van de Inspectie SZW. Daarbij zijn het eerste en tweede lid samengevoegd. Hiermee wordt geen inhoudelijke wijziging beoogd. Door de aanpassing van de begripsbepaling in artikel 1 gelden de verplichtingen uit artikel 42 met betrekking tot de verstrekking van gegevens en inlichtingen aan de Inspectie SZW, alleen voor de taken van de Inspectie SZW op het terrein van werk en inkomen, of die op grond van artikel 39 aan de Inspectie SZW zijn toebedeeld. Indien dit niet zou zijn geregeld, zou deze plicht tot gegevensverstrekking zich uitstrekken tot alle terreinen waarop de Inspectie SZW toezicht houdt. Voor alle betrokkenen blijft de situatie dus gelijk aan de huidige situatie. Voor de overige taken van de Inspectie SZW is de gegevensverstrekking op andere plaatsen geregeld. De verwijzing in het tweede lid naar in het eerste lid genoemde rechtspersonen kan vervallen, omdat de genoemde organisaties alle bestuursorganen zijn. Het huidige vierde lid geeft de Inspectie SZW de mogelijkheid, bij gerede twijfel over de volledigheid en juistheid van de verantwoording van publieke re-integratiemiddelen door

het UWV, aan het UWV op te dragen een review te laten uitvoeren door een derde accountant op de verstrekte verantwoordingsinformatie. Dit instrument dat in de praktijk nooit is toegepast, hangt nauw samen met het toezicht op de rechtmatigheid en doelmatigheid (verantwoordingsgerichtonderzoek) dat wordt beëindigd. Er is dan ook geen behoefte meer aan dit instrument, zodat het vierde lid kan vervallen.

Onderdeel K (artikelen 43 en 44 Wet SUWI)

Artikel 43 regelt dat de minister regels kan stellen over de kennisgeving van besluiten van het UWV en de SVB aan de Inspectie SZW. Achtergrond van deze bepaling was de Inspectie SZW in de gelegenheid te stellen de besluiten van het UWV en de SVB, voor zover deze niet door de minister worden goedgekeurd, te bezien op eventuele strijdigheid met wet- en regelgeving. Verder was de Inspectie SZW op deze wijze in staat over een totaal overzicht van de besluiten te beschikken. Aangezien de besluiten van het UWV en de SVB worden gepubliceerd in de Staatscourant, respectievelijk op de internetsites van die organisaties is er geen noodzaak deze bepaling te handhaven. Voor zover daar aanleiding toe is kan de Inspectie SZW zich op basis daarvan een oordeel vormen over eventuele strijdigheid met wet- en regelgeving. Gelet hierop kan artikel 43 vervallen.

Artikel 44 regelt dat bij amvb nadere regels kunnen worden gesteld over de inrichting en positionering van de IWI. Gezien de vorming van de Inspectie SZW is er geen behoefte meer aan aparte regels voor een deel van deze organisatie op grond van de Wet SUWI. Dit impliceert dat artikel 44 en het op dit artikel gebaseerde Besluit taakuitoefening Inspectie Werk en Inkomen kunnen vervallen.

Onderdeel L (artikel 54 Wet SUWI)

Artikel 54 is technisch aangepast aan de vorming van de Inspectie SZW. Evenals bij de gegevensverstrekking aan de Inspectie SZW op grond van artikel 42 (zie de toelichting bij artikel XXVI, onderdeel M) zorgt de aanpassing van de begripsbepaling in artikel 1 ervoor dat de verplichtingen tot gegevensverstrekking op grond van artikel 54, alleen geldt voor de taken van de Inspectie SZW op het terrein van werk en inkomen. De bestaande situatie blijft daarmee ongewijzigd.

Ook blijft de mogelijkheid voor de Inspectie SZW bestaan om, voor de uitvoering van haar taken op grond van de Wet SUWI, gegevens en inlichtingen te gebruiken, die de Inspectie SZW verzamelt bij het toezicht op de naleving van de Wav en de Arbowet (artikel 54, derde lid, onderdeel i).

Onderdeel M (artikel 73 Wet SUWI)

Bij de wijziging van de Wet SUWI die op 1 januari 2014 in werking is getreden (Stb. 2013, 405 en Stb. 2013, 497) is artikel 73 opnieuw geformuleerd. Reden daarvoor was, kort gezegd, dat het artikel als gevolg van verschillende wijzigingen niet meer goed leesbaar en gestructureerd was. Zo was in het hele artikel op verschillende plaatsen geregeld in welke gevallen bij de gegevensverstrekking ook het BSN gebruikt kan worden. Het was niet de bedoeling om artikel 73 inhoudelijk te wijzigen. Echter, als gevolg van de wijziging van artikel 73 die op 1 januari 2014 in werking is getreden, is abusievelijk hetgeen geregeld was in het elfde lid, onderdeel b, komen te vervallen. Op grond van dit onderdeel konden verzekeraars het BSN gebruiken bij overeenkomsten met werkgevers voor het risico van loondoorbetaling bij ziekte en het eigen risicodragers zijn voor de uitkering op grond van de Wet WIA. Het huidige derde lid ziet enkel op het gebruik van het BSN bij de gegevensverstrekking door UWV aan onder meer verzekeraars in verband met deze verzekeringsovereenkomsten, maar dus niet op het

gebruik van het BSN door verzekeraars zelf bij de uitvoering van de verzekeringsovereenkomsten. Met de voorgestelde wijziging van artikel 73 wordt een zin aan het derde lid toegevoegd waardoor het gebruik van het BSN ook (weer) is toegestaan door verzekeraars, voor zover dit noodzakelijk is voor de genoemde overeenkomsten. Gelet op de omstandigheid dat het gebruik van het BSN abusievelijk is komen te vervallen, is het voornemen om aan deze wijziging terugwerkende kracht te verlenen tot 1 januari 2014.

ARTIKEL XXXII. WET STUDIEVOORSCHOT HOGER ONDERWIJS

In artikel II van de Wet studievoorschot hoger onderwijs is een wijziging van de AKW opgenomen. Deze wijziging voorziet in het opnemen van een bepaling in de AKW die beoogt te regelen dat voor de toepassing van de AKW een reisvoorziening voor de minderjarige mbo-student, oftewel de deelnemer, bedoeld in artikel 2.3, eerste lid, tweede volzin, van de Wet studiefinanciering 2000, niet wordt beschouwd als studiefinanciering in de zin van die wet. Zie voor een toelichting op de bepaling de memorie van toelichting bij het voorstel van wet studievoorschot hoger onderwijs²². De bedoelde bepaling is gelet op de systematiek van de AKW meer op zijn plaats in Hoofdstuk III van de AKW en wordt opgenomen als een nieuw derde lid van artikel 7aa. De bepaling wordt voorts verduidelijkt door de toevoeging van de artikelen die het betreft. Een en ander wordt thans herzien, zonder aan de inhoud en strekking van de bepaling iets te wijzigen. Het thans opnieuw geformuleerde artikel II zal in werking treden op het moment dat de OV-kaart voor minderjarige mbo-studenten wordt ingevoerd, zie onderdeel 6 van het Enig artikel van het Besluit van 30 januari 2015 houdende vaststelling van het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet studievoorschot hoger onderwijs (Stb. 2015, 51).

ARTIKEL XXXIII. WET UITVOERING WETTEN VOOR VERZETSDEELNEMERS EN OORLOGSGETROFFENEN

Dit betreft een technische wijziging in verband met het beëindigen van het organisatiegericht toezicht van de Inspectie SZW op het UWV en de SVB. Zie hiervoor de toelichting bij artikel XXVIII, onderdelen A, H en N, van deze wet.

ARTIKEL XXXIV. WET VEREENVOUDIGING REGELINGEN UWV

Dit onderdeel voorziet in een technische wijziging van de Wet vereenvoudiging regelingen UWV. Abusievelijk was de wijzigingsopdracht verkeerd geformuleerd. Het onderdeel voorziet in de correctie van de wijzigingsopdracht.

ARTIKEL XXXV. WET WERK EN INKOMEN NAAR ARBEIDSVERMOGEN (Wet WIA)

Onderdelen A, B en C (artikelen 1, 26 en 42 Wet WIA)

Dit betreffen technisch-redactionele wijzigingen.

Onderdeel D (artikel 61 Wet WIA)

Dit onderdeel voorziet in een technische aanpassing van artikel 61, tweede lid, van de Wet WIA. Om te verduidelijken dat voor het ontvangen van een loonaanvullingsuitkering die in hoogte gelijk is aan de loongerelateerde WGA-uitkering, de voorwaarde geldt dat

²² Kamerstukken II 2014/15, 34 035, nr. 3, p. 85.

de verzekerende ten minste een inkomen moet verdienen dat gelijk is aan zijn overblijvende verdien capaciteit, wordt voorgesteld om de bewoordingen van het artikellid daarop aan te passen.

Onderdeel G (artikel 83 Wet WIA)

Personen die tijdelijk geheel arbeidsongeschikt zijn of gedeeltelijk arbeidsongeschikt zijn na afloop van de loongerelateerde uitkering kunnen een loonaanvullingsuitkering krijgen indien zij voldoen aan de inkomenseis. Deze loonaanvullingsuitkering, voor zover niet hoger dan de vervolgutkering, wordt doorbelast aan de werkgever via de gedifferentieerde premies dan wel komt rechtstreeks voor rekening van de eigenrisicodragers. Het meerdere is voor rekening van het Arbeidsongeschiktheidsfonds. Voor een WGA-gerechtigde die volledig arbeidsongeschikt is geweest, en van wie de resterende verdien capaciteit hoger is dan 20% van zijn maatmaninkomen gedurende 24 kalendermaanden, geldt geen inkomenseis tot de dag dat zijn resterende verdien capaciteit hoger is dan 20% van zijn maatmaninkomen gedurende 24 kalendermaanden. Hij krijgt een loonaanvullingsuitkering op grond van artikel 60, derde lid, van de Wet WIA. Voor de publiek verzekerde werkgevers wordt deze uitkering niet doorbelast aan de werkgever voor zover deze hoger is dan de vervolgutkering die de betrokkene zou ontvangen als hij niet in aanmerking kwam voor een loonaanvullingsuitkering (artikel 117b, eerste jo. derde lid, onderdeel f, van de Wfsv). Bij de eigenrisicodrager wordt 70% van het wettelijke minimumloon of het lagere dagloon verhaald en geen rekening gehouden met inkomen van de betrokkene dat in mindering is gebracht op de uitkering of met de lagere vervolgutkering die zou zijn toegekend als de inkomenseis wel had gegolden en de betrokkene daaraan niet zou voldoen (artikel 83, tweede lid, tweede zin, van de Wet WIA). Deze zin is toegevoegd bij de Verzamelwet sociale verzekeringen 2007, omdat het niet mogelijk zou zijn om met betrekking tot deze verzekerde te bepalen welk bedrag voor rekening van de eigenrisicodragende werkgever zou komen. Gebleken is dat deze toevoeging onbedoeld ertoe leidt dat in gevallen waarin de uitkeringsgerechtigde inkomsten uit arbeid heeft, de doorbelasting voor eigenrisicodragers en publiek verzekerden niet gelijk is. Omdat deze formulering tot onduidelijkheid leidt, wordt de bepaling aangepast en wordt aangesloten bij de tekst van artikel 117b, eerste, jo. derde lid, onderdeel f, van de Wfsv. De regeling van de doorbelasting aan de eigenrisicodrager is daarmee gelijk aan de doorbelasting aan de publiek verzekerde werkgever en op dezelfde wijze wordt met het inkomen genoten door de werknemer tijdens de uitkering rekening gehouden.

ARTIKEL XXXVI WET ZIEKTEVERZEKERING BES

Artikel XXX, onder 1 (artikel 5 Wet ziekteverzekering BES)

Dit betreft een technische aanpassing vanwege een verwijzing.

ARTIKEL XXXVII. ZIEKTEWET (ZW)

Onderdeel A (artikelen 1 en 63b ZW)

Dit betreft een technisch-redactionele wijziging.

Onderdeel B (artikel 29 ZW)

Een ZW-uitkering wordt toegekend op basis van algemene gronden of op basis van bijzondere gronden. Het UWV voert als beleid dat de bijzondere rechtsgronden voor gaan op de algemene gronden.

Ziek op basis van algemene gronden is degene die:

- ziek is tijdens een bijzondere arbeidsovereenkomst;
- ziek is tijdens nawerking van de verzekering; of
- ziek uit dienst is gegaan.

De bijzondere gronden zijn:

- ziek ten gevolge van orgaandonatie,
- ziek ten gevolge van zwangerschap of bevalling
- ziekte van een werknemer met beperkingen
- ziekte van oudere of voormalig langdurig werklozen.

In een aantal samenloopsituaties is thans wettelijk voorzien. Wanneer het recht op ziekengeld kan worden gebaseerd op artikel 29, tweede lid, onderdeel g, van de ZW dan gaat dat voor op de algemene gronden (artikel 29, elfde lid, van de ZW). Dit is niet geregeld voor de bijzondere rechtsgrond orgaandonatie, in artikel 29, tweede lid, onderdeel e, van de ZW. Met voorgestelde wijziging krijgt ook deze bijzondere grond voorrang op de algemene gronden. Dit betekent dat uitkeringen tijdens ziekte wegens orgaandonaties na einde van het dienstverband niet ten laste komen van de eigenrisicodragers ZW en omslagleden.

Onderdeel D (artikel 30a ZW)

Met de voorgestelde wijziging wordt op gelijke wijze als in de Wet WIA, de WAO, de WAZ en de Wajong geregeld dat bij het niet verschijnen op een oproep voor een onderzoek bij een door UWV aangewezen arts, een lopende ZW-uitkering op enig moment wordt geweigerd als het recht op uitkering niet kan worden vastgesteld. Het UWV kan bij het moment van toekenning wel een ZW-uitkering weigeren op grond van artikel 45j ZW, indien het recht op uitkering niet kan worden vastgesteld. Het is gewenst dat dit ook op gelijke wijze mogelijk is bij een lopende ZW-uitkering.

Onderdeel G (artikel 46 ZW)

Als na het eerste ziektejaar het ziekengeld wordt beëindigd op grond van artikel 19aa, omdat de verzekerde minder dan 35% arbeidsongeschikt wordt beschouwd en de verzekerde zich vervolgens opnieuw ziek meldt, dan kan hij een beroep doen op nawerking van artikel 46 van de ZW. Als maatstaf voor de ongeschiktheid tot werken hanteert het UWV dan de bij de eerstejaarsbeoordeling geduide functies. De huidige redactie van artikel 46, vijfde lid, houdt hier echter geen rekening mee. Daarom wordt aan artikel 46 een nieuw lid toegevoegd waardoor dit wordt verduidelijkt.

Onderdeel H (artikel 102 ZW)

Door dit onderdeel wordt bewerkstelligd dat artikel 29, zevende lid, van de ZW zoals dat gold voor 1 juli 2015, van toepassing blijft op de werknemer wiens eerste dag van werkloosheid gelegen is voor 1 juli 2015. In de Wwz is dergelijk overgangsrecht wel beoogd, maar met onderhavig wetsvoorstel wordt verduidelijkt dat het dagloon kan worden vastgesteld overeenkomstig de regels die voor 1 juli 2015 golden, voor degene wiens eerste werkloosheidsdag lag voor die inwerkingtreding. Daartoe worden ook de artikelen 15 en 16 van de ZW en de daarop berustende bepalingen, in het bijzonder het Dagloonbesluit werknemersverzekeringen, zoals deze luiden voor 1 juli 2015, van toepassing verklaard. Omdat het Dagloonbesluit werknemersverzekering per 1 juli 2015 is gewijzigd, wordt op deze wijze het besluit zoals dat luidde voor 1 juli 2015 van

toepassing verklaard. Het vervallen van de tekst “uitkering van” is een technische aanpassing.

ARTIKEL XXXVIII. EENMALIGE AANPASSING BEDRAGEN

In het in artikel IX, onderdeel E, opgenomen artikel 22a, vierde lid, van de Participatiewet, worden twee normbedragen genoemd. In aanmerking nemende dat niet uitgesloten is dat deze bedragen op het moment van inwerkingtreding van het betreffend artikel van deze wet, als gevolg van het mogelijk «missen» van een indexering, niet juist meer zijn, voorziet het onderhavige artikel erin dat die bedragen eenmalig na de datum van inwerkingtreding van het betreffende artikel van deze wet (naar boven) aangepast kunnen worden. Deze bevoegdheid vervalt zes maanden na de inwerkingtreding van desbetreffend artikel.

ARTIKEL XXXIX. INWERKINGTREDING

Het voornemen is de artikelen van deze wet in werking te laten treden met ingang van 1 januari 2016, met uitzondering van de onderstaande artikelen en onderdelen, waarvoor een afwijkende beoogde datum van inwerkingtreding geldt. Zie voor de toelichting van de verschillende tijdstippen van inwerkingtreding en de bij bepaalde artikelen en onderdelen voorgestelde terugwerkende kracht de toelichting bij de desbetreffende onderdelen.

Artikel I, onderdeel A (artikel 7 Akw), werkt terug tot en met 1 oktober 2015.

Artikel II, onderdeel A (artikel 17 Anw), werkt terug tot en met 1 juli 2015.

Artikel II, onderdeel D (artikel 67 Anw), werkt terug tot en met 1 januari 2015.

Artikel III, onderdeel C (artikel 64b AOW), werkt terug tot en met 1 januari 2015.

Artikel III, onderdeel D (artikel 64e AOW), werkt terug tot en met 24 maart 2014.

Artikel VII (Boek 7 BW), met uitzondering van onderdeel C, treedt in werking met ingang van de dag na de datum van uitgifte van het Staatsblad waarin deze wet wordt geplaatst, waarbij de onderdelen J en K terugwerken tot en met 1 juli 2015. De beoogde datum van inwerkingtreding van artikel VII, onderdeel C, is 1 januari 2016. Indien deze wet zeer kort daarvoor in het Staatsblad wordt geplaatst, wordt overwogen dit onderdeel een maand later in werking te laten treden, zodat voldoende rekening gehouden kan worden met de beoogde reparatie van het desbetreffende artikellid.

Artikel X, onderdelen G en R (artikelen 22b en 47c Participatiewet), werken terug tot en met 1 januari 2015.

Artikel XII, onderdeel A (artikel 5 TW), werkt terug tot en met 1 juli 2015.

Artikel XIV, onderdelen B, E, F, J en L (artikelen 20, 42b en 42d, 130cc en 130r WW), werken terug tot en met 1 juli 2015.

Artikel XIX, onderdeel A (artikel 58 Waz), werkt terug tot en met 1 juli 2015.

Artikel XX, onderdeel B (artikel 3:48 Wajong), werkt terug tot en met 1 juli 2015.

Beoogd wordt om artikel XXVI (Wko), per 1 januari 2016 in werking te laten treden. Dit artikel treedt in werking op het moment waarop het Wetsvoorstel versterking positie ouders kinderopvang en peuterspeelzalen in werking is getreden.

Artikel XXIII, onderdeel C (artikelen 63h en 63i IOAW), werkt terug tot en met 1 juli 2015.

Artikel XXIX, onderdelen A en B (artikelen 13 en 44 WAO), werken terug tot en met 1 juli 2015.

Artikel XXXI, onderdeel C (artikel 32 Wet SUWI) treedt in werking met ingang van de dag na de datum van uitgifte van het Staatsblad waarin deze wet wordt geplaatst.

Artikel XXXI, onderdeel M (artikel 73 Wet SUWI) werkt terug tot en met 1 januari 2014.

Artikel XXXII (artikel II Wet studievoorschot hoger onderwijs) treedt in werking met ingang van de dag na de datum van uitgifte van het Staatsblad waarin deze wet wordt geplaatst.

Artikel XXXVII, onderdeel H (artikel 102 ZW), werkt terug tot en met 1 juli 2015.

In afwijking van artikel 174 van de Aanwijzingen voor de regelgeving zullen een aantal onderdelen op een ander moment dan op de vaste verandermomenten in werking treden, omdat er sprake is van reparatiewetgeving.

In het artikel is ook de mogelijkheid opengelaten om in een koninklijk besluit betreffende de inwerkingtreding gebruik te maken van artikel 12 van de Wet raadgevend referendum. Omdat het hier grotendeels gaat om noodzakelijke reparatiewetgeving, heeft het de voorkeur om de wet zo snel mogelijk in werking te laten treden.

De Minister van Sociale Zaken
en Werkgelegenheid,

L.F. Asscher

